

"Mezarda bile
olsam bu savaş
kesin kazanacak"

Merhaba Güneş'in genç yoldaşları...

Güneş'imizi Karartamazsınız! diyerek bedenlerini Rêber APO etrafında ateşten çembere çevirerek ölümsüzleşenleri anarak giriyoruz Şubat ayına.

21 yıl önce devletlerarası komplo ile Güneş'imiz karartılmak, halkımız soluksuz bırakılmak istenmişti. Ancak kahraman şehitlerimizin fedailiğı ve Rêber APO'nun direnişi komployu boşa çıkardı.

Bu ayki sayımız 21'nci yılında Rêber APO şahsında tüm Kürdistan halkına yapılmak istenen devletlerarası komplo eksenli hazırlandı. Komployla gelen süreç, komplonun hedefi ve Rêber APO'nun eleştirisini geliştirdiğı 'yetersiz yoldaşlık' konularını irdeledik.

Her ne kadar komplo boşa çıkarılsa da biz APOcu gençlere bu yetmiyor, bizler Güneş'imiz ile Amed'de buluşmayana kadar yaşamı kendimize helal saymayacağız. Biliyoruz ki bu amaçla savaşan, toprağı düşen şehitlerimizin bizden isteğı de bir mezar değıl, 'özgür Önderlik özgür Kürdistan'dır.

Tekrar Halit Oral, Selamet Menteř ve Aynur Artan şahsında tüm 'Güneşimizi Karartamazsınız' şehitlerini sayğıyla anıyor, Rêber APO'ya ve kahraman şehitlerimize verdiğimiz özgür Kürdistan, özgür insanlık sözümüzü yineliyoruz.

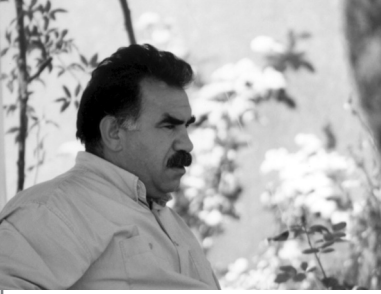
**Amed'de buluşmak dileğıyle
Genç kalın...**

TÊKILÎ

sterkaciwankovar@gmail.com

Hevalên hêja, hûn dikarin berhemên
xwe, wekî wêne, nivîs, helbest û hwd.,
bişînin me! Ger ku pirsên we hebin jî,
ji me re binivîsin.

RÊBER APO

Sahte Dostluk 03

Etappen des Verrats 08

PERSPEKTÎF

Îşgale izin verme, komployu parçala 12

Kanma, özgürlük mücadeleden geçer 14

JINÊN CIWAN

Die Bindung zwischen Frauen-Emphatie, Einheit und Genossenschaft 17

Hakikat aşktır, aşk özgür yaşamdır 19

LÊGERÎNA AZADIYÊ

Dem Guerillatraum nachgehen 23

BÎRANÎN

Şopdara Arînan û lêgerîvana şoreşgertiyê 26

Şehîd Agir Stêrk bleibt unvergessen 28

Sourire te va à ravir 30

NIRXANDIN

Strategischer Erfolg auf Imrali 32

Xeta azadiyê, xeta Netewa Demokratîk têk naçe! 36

Yetersiz yoldaşlık 39

Abdullah Öcalan nur ein kurdischer Repräsentant? 42

Kürdistan üzerindeki yabancı egemenliğin özellikleri 46

ÇALAKÎ

HPG ve HRE'nin 2019 savaş bilançosu 53

Ocak ayından seçtiğimiz Gerilla eylemleri 54

Ocak ayından seçtiğimiz Bakur gençlik eylemleri 55

ÇAND Ê HUNER

Bajarên Kurdistanê: Şirnex 56

Gedicht: Stimmung eines Herzens 58

PIRTÛKXANE

Kavramları doğru tanımlamak: Yoldaşlık ve Arkadaşlık 60

Pirtûkên ku em pêşniyar dikin 64

SAHTE DOSTLUK

Bu yazı Rêber APO'nun AİHM savunmalarının ikinci cildinden derlenmiştir.

Dostluk eğilimimi belirtmek durumundayım. Beş yaşındaki bir çocuk da olsa, dost bellediğimde sonuna kadar inanmam benim için bir karakter özelliğidir. Hayatta belki de en büyük zayıf (kendim buna inanmıyorum, dostluğun ve yoldaşlığın güven şartının hiç çiğnenmemesi gerektiğine batıl bir inanç gibi halen inanıyorum) yönüm, bu tür bir güven duygusudur. Dostluk ve yoldaşlık adına bu yönümün korkunç kullanıldığını biliyorum. Ama en temel insani değer olduğundan, vazgeçmemem gerektiğine de eminim. Dostluk ve yoldaşlık bağı 20. yüzyılın şahsında en büyük darbeyi yemiş olduğundan, onun en son ve en trajik kurbanı ben olacaktım. Önce Yunanistan'da, sonra Rusya'da, dostluğun başına neyin gelmiş olduğunu belirtmem hayli öğretici olacaktır. İki seferin sonunda yoğunlaşmam, Yunan karakterini sınırlı da olsa çözme imkanını verdi. Tanrı Dionysos'tan beri Yunan halkının özgünlüğü bir gerçektir. Coşku ve dostçadır. Ama dünyanın tüm ülkelerinde görüldüğü gibi, bu karakter yenilmiştir ve ancak elinden ağlamak gelir. Dünyanın tüm halkları dostluklarına sahip çıkamazlar. Ama ardından bol bol ağlarlar. Kendi kendilerine dost ve yol-

daş olduklarında da böyle yaparlar. Ayrılıkları, yitirışleri ve birlikleri ağlama ve ucuz sevgiye gömmüştür. Saygı duyulsa da, bunun fazla değeri yoktur. Dostluğu ve yoldaşlığı koruyamayan bir saygı ve sevgiye, anam da olsa, hep hor baktım. Karşılıklı bir sevgi ve anlayış göstermedim. Sanki kader bana, 'Çok değer verdiğin dost ve yoldaşların için ağlamaya değmez' der gibidir. Karşı çıktığım, dostluk ve yoldaşlık değildir. Tersine, ona zafer değerini veremeyen, dost ve yoldaş olmasını bilmeyen, sahte ve zavallılardır.

Bir zorla atmadıkları kalmıştı

Roma'ya 12 Kasım 1998'de yöneliş, Avrupa içinde gidilebilecek tek ülkenin başkenti konumunda olmasındandı. Massimo D'Alema hükümetinin birkaç aylık dönemine denk gelmişti. Yaklaşımları zikzaklı oldu. Ne siyasi, ne hukuki net bir yaklaşım sergileyemedi. İtalyan büyük sermaye çevrelerinin ağır tahriki, Avrupa ülkelerinin tam destek vermeyişleri, özellikle Almanya'nın kişiliğini sarsma ve kendini dayatma tavrının ağırlığı altında inisiyatifli davranamıyordu. En iyi eğitilmiş polis gruplarıyla çok yoğun bir psikolojik

PKK ve özellikle benim varlığım, on yıllarca yürütmüş oldukları ve çok sermaye akıttıkları Kürt kozunu ellerinde işlemez kılıyordu.

baskı kuruldu. Odadan ayrılmaya hiç fırsat tanınmadı. Ağır sorumlulukları olan birisi için, ilk çıkan fırsatta ayrılması gerektiği açıktı. Bir zorla atmadıkları kalmıştı. Birçok ülkeye para verip yer ayarlamaya çalışmaları gerçek niyetlerini gösteriyordu. Demokratik hukuk tavrı sergilenmeyecekti.

Niyetim Kürt sorununu demokratik bir platforma çekmekti. Destek olunsaydı, Türkiye'nin de bu tavra gelmesi zor olmayacaktı. Anlaşılan, Avrupa Kürt sorununun ciddi çözümünden yana değildi. Ortadoğu'da Kürtlere dayalı bir kargaşa daha çok işlerine geliyordu. Dolayısıyla benim beklenmedik çıkışım, taktikleri dışında bir durumdu. Bütün hazırlıkları, ehlileştirilmiş işbirlikçi Kürt şahsiyetlerine dayanıyordu. PKK ve özellikle benim varlığım, on yıllarca yürütmüş oldukları ve çok sermaye akıttıkları Kürt kozunu ellerinde işlemez kılıyordu. Roma hukukunun doğduğu merkezden atılmam zordu. Fakat siyasi riskleri ağırdı. Bu kadar zorlayan bir devletin daha tehlikeli yönelimleri de hesaba katılmalıydı. İlk doğacak fırsatta ayrılmam zorunluluk arz etmişti.

Avrupa'nın insani Kürt politikası yok

Avrupa'nın üç tarihi başkentinde geçirdiğim toplam dört ay bazı önemli gerçekleri ortaya çıkarmıştı. Demokrasi ve hukuk, Kürt özgürlük iradesine hakkını vermek niyetinde değildi. Avrupa'nın insani bir Kürt politikası yoktu. Sade-

ce Türkiye'ye yönelik taleplerinde bir argüman olarak kullanılıyordu. Aslında son iki yüz yıllık politikalar sürdürülüyordu. Kürtleri Ortadoğu'da İran, Irak ve Türkiye yöneticilerini kendi politikaları doğrultusunda zorlamak için en uygun araç olarak görüyorlardı. Acil bir çözüm için tavır almamalarının altında bu temel neden yatıyordu. Onlara uzun vadeli sorun yaratan bir Kürt olgusu lazımdı. Çözüm ise, kullanacak malzeme bırakmıyordu.

Bu tutum Kuzey Irak'taki Kürt işbirlikçileri için de geçerliydi. Sorunlu bir Türkiye kendilerine muhtaç olacaktı. Dolayısıyla PKK'nin hep bir sorun olarak kalması, politik çıkar için hepsine çok gerekliydi. Benimle çözümü değil, istedikleri gibi davranıp uzun vadeli politikalarına hizmet edecek birilerini düşünüyorlardı. İki yüz yıllık politik perspektiflerine aykırı bulunuyordum. Özgür karakter ve bağımsız karar inisiyatifi kabul edebilecekleri bir durum değildi. Bunu kabul etmeleri, onlarca yıldır besledikleri birçok işbirlikçi Kürdü kaybetmeleri demek olurdu. İtalya Türkiye'den daha çok yatırım ve ticaret imkanı elde etmek istiyordu. Bunun için en radikal tavrı alabiliyordu. Ama benim durumum, pratikte görüldüğü gibi bu hesabı da bozuyordu. Çıkarları kişiliğimi kaldırmaya uygun düşmüyordu.

Özgürlük istemi maddi çıkarlarla pazarlandı

Roma'dayken ve sanıyorum Moskova'dayken, benimle en yoğun ilgilenen bir güç de MOS-

PKK'nin durumu, yaratmış oldukları sistemi bozuyordu. Bu nedenle beni sorumlu tutup, sıkı bir teşhir ve tecrit politikasına hapsedmişlerdi.

SAD'dı. 'Kürt meselesinin en esaslı sahibi benim' dercesine, istihbarat ağını esasta geliştiren güç olduğu açığa çıkıyordu. ABD, İsrail ve İngiltere ayrı bir kanat olarak duruyorlardı. Avrupa henüz dağınıktı. İngiltere iki yüz yıldır önderlik ediyordu. Olası Kürt politikası İngiltere olmaksızın düşünülemezdi. İsrail'in doğuşuyla denetim MOSSAD eliyle yürütülüyordu. Barzani ve Talabani'yle birlikte birçok Kürt sisteme bağlanmıştı. Yalnız PKK'nin durumu, yaratmış oldukları sistemi bozuyordu. Bu nedenle beni sorumlu tutup, sıkı bir teşhir ve tecrit politikasına hapsedmişlerdi. Türkiye'yle 1996 yılı antlaşmaları, operasyonel roller üstlenmelerine de yol açmıştı. Bunu çok iyi hesap edememek bir eksiklikti. Daha sonra anlaşılacak ki, Moskova'yı da benimle ilgili olarak avuçları içinde tutan İsrail'di. Tabii bunu ABD'nin büyük mali ve diplomatik desteğiyle birlikte yürütüyorlardı. Moskova'da kalmamam için IMF'nin 8 milyar dolarlık kredisi kullanılmıştı. Yine Türkiye'den bu amaçla Mavi Akım Projesi koparılmıştı. Türkiye'de 'APO primi' denilen rantçı sistem, uluslararası alanda da daha büyük çaplı uygulama buluyordu. Tüm Avrupa, Rusya, ABD ve en son Kenyalı bürokratlar da nemalarını alacaklardı. Şahsımda bir halkın özgürlük istemlerinin böylesine maddi çıkarlarla pazarlanması çok alçakçaydı.

İtalya'da psikolojik savaş sonuç veriyordu. En ufak bir fırsatta çıkmaya hazırlanıyordum. Moskova temsilcisi Numan Uçar'ın köylü basitliği komplonun derinleşerek sürmesine yar-

dımcı oldu. İtalya temsilcisi Ahmet'in de pasif ve sorumsuz hali, olup biteni tam anlamaktan uzaktı. Hepsi kendi basit dünyalarında çoktan tükenmişlerdi. İtalya'dan çıkışta hem ben hem Başbakan D'Alema rahatlamıştı. D'Alema kötü bir demokrasi ve insan hakları sınavını vermişti. Hukuk ve demokrasinin gür sesi olsaydı, özgürlük tarihine katkısı unutulmaz olurdu.

Çarmıh veya tabutun hazırlanması süreciydi

Tekrar Moskova'ya vardığımda, büyük ihtimalle oyunun son perdesi bilinerek hazırlanmıştı ve oynanıyordu. İtalya'dan çıkartılmam, her iki tarafın karanlık güçleriyle yetersiz PKK temsilcilerinin safdilde yaklaşımlarıyla gerçekleşmişti. Süreç, çarmıh veya tabutun hazırlanması süreciydi. Moskova'dakiler ilk çivileri sıkı vuruyorlardı. İlk defa suratlarında dostluğa hiç yer vermeyen görüntülerle tanışıyordum. Belli ki, karar üst düzeyden ve kesindi. Bilinen akıbette üzerine düşeni yapıyorlardı. Oyun ve zorbalıkla bir kargo uçağına bindirip, sonradan Tacikistan'ın Başkenti Bişkek olduğu anlaşılan köy evi gibi bir yerde bir haftalık bir tutukluluktan sonra, emekli general olduğu söylenen Naksakis'le Atina temsilcisi Ayfer, özel bir uçakla gelip Atina'ya doğru yola çıktık. Uçağın devlet bağlantısı açıktı. Önce Romanya'ya indirilmek istendi. Naksakis teslim etmenin burada gerçekleşeceğinin Simitis'le kararlaştırıldığını iddia etmektedir. Doğru olabilir. Kabul etmeyince, zorunlu olarak Atina'ya indik.

Aynı cehennem zebanileri, Stavrakis ve Kalenderis bekliyorlardı. Yalnız bu bir gün sonra olacaktı. İlk gün geldiğim gibi VIP salonundan geçip bir gün Naksakis'in kaynanasının evinde kalacaktım. Ona şunu demiştim. "Pangalos ihanet edebilir mi?" Çok kesin 'hayır, seçim için bundan iyi bir fırsat olamaz' diyordu.

Dışişleri Bakanı Pangalos açık bir hileye başvurdu. Resmen görüşmek amacıyla çağırdığı eve en üst düzeyde istihbarat ekibi yollamışlardı. Dostça olmayan tehditkar bir üslupla "Sana sabah saat dörde kadar süre tanıyoruz. Aksi halde bildiğimizi zorla yaparız" dediler. Gerçek suratlarını gösteriyorlardı.

Kenya çok önceden CIA ile birlikte hazırlanmıştı. Bunu sonra anlayacaktım. Çok güvendiğim Kalenderis, Yunan devletinin şerefi üzerine söz vererek, tehlikeden uzak bir yer olarak eski Yunanlıların etkili olduğu Kenya'da 15 gün içinde Dışişleri Bakanı'nın hazırladığı Güney Afrika pasAPOrtuyla çözüm bulunduğunu söyledi. Dosta güven esas olduğu için kabul etmemek olmazdı. Yanımda ciddi bir uyarıcı yoktu. Tam anlayamadığım tercüman Melsa, uyusuk hareket ediyordu. Sahteliklerini çözebilirdi. Ayfer'i alıkoymuşlardı. Aslında tecrit edilmişim.

Dostluğun kitabında ihanete yer olmadığına inanmışım

Bu süreçte ihaneti dolaylı yoldan anlatmak isteyen birkaç harekete tanık oldum. Şoför binmem gereken uçağa sert bir vuruş yaptı. Bunun bilinçli bir tavır olduğu kanısındayım. Uçak kalkamadı. Fakat daha sonra hemen İsviçre üzerinden olduğunu tahmin ettiğim yerden, çok özel bir uçak Yunanlı olmayan ekiple gizli bir askeri havaalanında beni bekliyordu. CIA veya İngiltere istihbarat uçağı olma ihtimali yüksekti. Binmeden önce taksi şoförü on defadan fazla gidip geldi, uçağa bir türlü varmak istemiyordu. Bundan da bir sonuç çıkarmadım.

Dostluğun kitabında böyle ihanetlere yer ol-

mayacağına o kadar inanmışım ki, birisi o anda bana "kaçırılıyorsun" deseydi, terslerdim. Çünkü insanlığın kitabında buna yer yoktu. Daha sonra her şeyin planlı olduğu anlaşılacaktı. Kenya Büyükelçisi Kostulas beni rahatlıkla havaalanından aldı. İlk konuşması manidardı. İngilizler ve Almanların biraz şerefi olabileceğini ama Yunanlıların pek şerefi ve onuru olmadığını hissettirmek istedi. Bu sözlerinden bir anlam çıkarmak imkansızdı. Zorla BM toplantısına bırakmak niyeti vardı. Bundan da bir şey anlayamadım. Daha sonra benimle birlikte yemek yemekten de vazgeçti. Hiç oturmamaya çalışıyordu. Belli ki son günleri geçiriyordu. Atina'dan gelen direktifle mutlaka elçilikten atılmam isteniyordu. Dört goril gönderilmişti. Direneceğimizi belirtince vazgeçtiler. Dışişleri, Kamu, Adalet ve İstihbarat Bakanlıkları

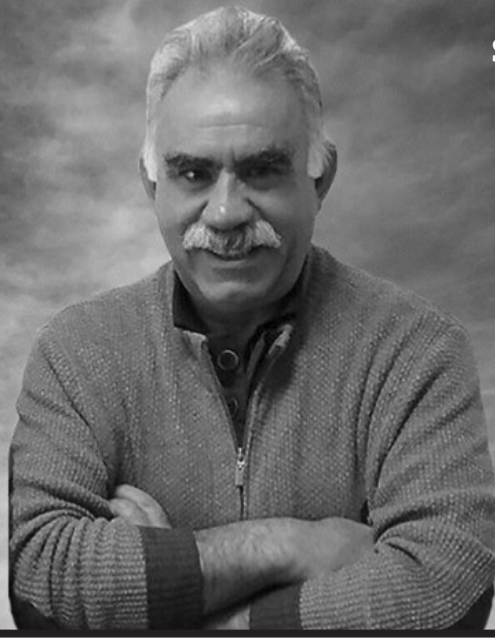
Dostluğun kitabında
böyle ihanetlere yer olmayacağına
o kadar inanmışım ki, birisi o anda
bana "kaçırılıyorsun" deseydi, terslerdim.

sabaha kadar bakan düzeyinde telefonla elçilikten çıkarılmam gereğini belirtiyorlardı. Kostulas, Kenya Dışişleri Bakanı'nın İstihbarat Başkanı oğlunun olduğu bir toplantıya gidip, her şeyin bilindiğini, fotoğraflarımın bile çekildiğini, tanıyan sürenin 15 Şubat'a kadar olduğunu, çıkmazsak zorla bunu gerçekleştireceklerini karar olarak bana aktardı. 15 Şubat'ta çıkmazsak, öldürme dahil her şey olabilirdi. Dolayısıyla o gün çıkmak kaçınılmazdı. Kalmak; baskın, direnme ve silahlı çatışma süsü verilerek öldürülmek olacaktı.

Dayanabilmek mucizeydi

Kalenderis'in son büyük ihaneti şuydu: "Simitis'le konuştum. Mısır üzerinden Hollanda'ya gidebileceğimize dair güvence verdi" dedi. Olduğu gibi kabullenmekten başka bir seçenek yoktu.

Kenya polisi elçiliğin içine kadar almışlardı. Gitmememin baskın anlamına geldiğini açıkça hissettiriyorlardı. Yetkili birkaç cümleyle şunu söylüyordu: "Biz ülkemizde kan dökmek istemiyoruz." Bu arada ilaç, uyuşturucu kullanma durumları olabilirdi. Mutfakçılar mutlak anlamda elçiliğe bağlıydı. Durumum bir nevi uyurgezer gibiydi. Dolayısıyla sağlıklı düşünmeden alıko-

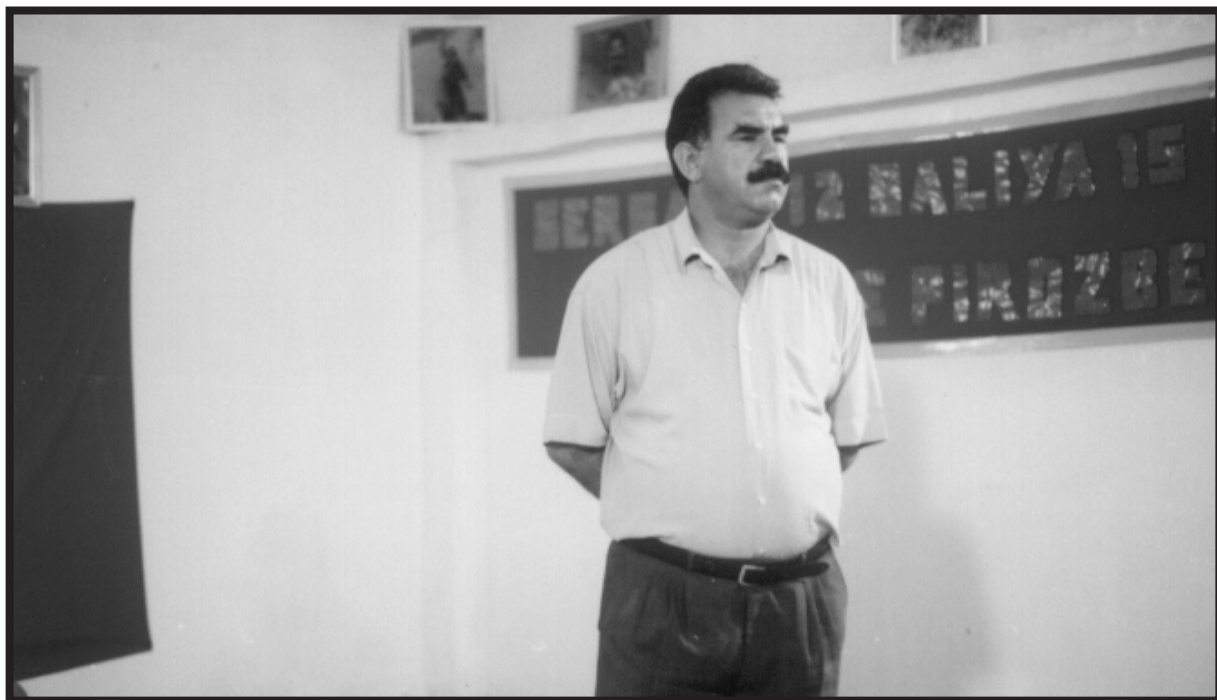
9 Ekim-15 Şubat komplosu, istediği ve planladığı sonuca ulaşmaktan uzaktır.

nulmam için gerekli dozajda ilaç kullanmış olmaları bu süreçte yüksek bir ihtimaldi. Çok açık kuşku durumlara bile çözmememin bir nedeni de uyuşturucu etkisi olabilir. Bindiğim uçağın etrafında yeşil gözlü ve sarışın, kumral, uzun boylu ve ellerinde otomatik tüfekli adamların tertibat aldığını fark ettim. Bunların CIA ve MOSSAD elemanları olmaları yüksek bir ihtimaldi. Uçağın içinde Türk Özel Timi üzerime çullanıp beni yere yatırdı. Üzerimdeki her şeyi alıp bantlarla kısıp kısıp her tarafımı bağladılar, gözlerime de aynı kalın bantları takıp uçağın arkasına bıraktılar. Gemiyle adaya getirildiğimde, 16 Şubat sabahıydı. Uçakta gözlerimin ilk çözülmesiyle söylemek istediğim mesaj şuydu: “Bu başarı sizin değildir. Size dostluk yaptıklarını söyleyenler, dürüst davranmıyorlar. Bu oyunu her iki tarafa oynamak istiyorlar. Ben hiçbir zaman Türklük düşmanlığını yapmadım. Ana tarafından kan bağılılığı bile vardır. Barış ve kardeşlik tek doğru yoldur. Bundan sonra mücadelemi bu temelde yürüteceğim kesindir.” Aslında ilk tavrım, sonuna kadar konuşmamaktı. Fakat hemen anlaşıyordu ki, bu tutum komplonun olduğu gibi gizli kalmasına yol açardı. Komployu açıklamak için yaşamak daha doğrudur. Yolda uçaktan indirdiklerinde ve biraz sürüklediklerinde, “Faili meçhule mi götürüyorsunuz?” dediğim zaman, “Bu şans sana vermeyeceğiz. Ağzını kapat, yoksa biz kapatırız”

dediklerini hatırlıyorum. Sağlık ve ölümünden bile daha önemli olan bu hususları sürekli açıklığa kavuşturmak istedim. Yaygın olarak yapılan, ‘Derin devlet ve Genelkurmay’la anlaştığım, uzlaştığım veya teslim olduğum’ biçiminde bir propagandaydı. Böyle bir durumun olmadığını hep vurguladım.

Halkımıza ve yoldaşlara, başta Türk halkı olmak üzere tüm komşu halklardan ve dünyadan dostlara, beklentilerine ve en azından çok merak edilen ve halen yaşadığım ağır koşullar altındaki İmralı sürecine ilişkin yanıtları en kapsamlı bir biçimde vererek borcumu ödemiş olmuştum. Eleştirilerini aynı sorumluluk altında geliştirmeleri ve eleştirilerimin gereklerini yapmaları da benim kendilerinden beklentim ve hakkımdır. 9 Ekim-15 Şubat komplosu, istediği ve planladığı sonuca ulaşmaktan uzaktır. 20. yüzyılın tüm hainlerini ve işbirlikçilerini en üst emperyalist irade altında birleştiren bu komplo bir tarihi Anadolu ve Mezopotamya barışına dönüştürmek, görev olarak halklarımızın ve tüm sorumlu güçlerinin önündedir. Bu göreve sahip çıkmak hem ülkenin güçlü bütünlüğü ve hem de laik ve demokratik cumhuriyetin özlü birliği için tek doğru tutumdur. Bu aynı zamanda tarih boyunca arzulanan onurlu barışın, kardeşliğin, özgürlük ve eşitliğin de yoludur. ●●●

ETAPPEN DES VERRATS

Meine Reise nach Athen war Folge der Kontaktaufnahme unserer Vertreterin Ayfer Kaya mit dem Abgeordneten und ehemaligen PASOK-Minister Kostas Baduvas. Ich hatte zimal gefragt, ob für die Reise alles vorbereitet sei. Als die Antwort jedes Mal positiv ausfiel, sah ich kein Hindernis für die Entscheidung. Baduvas' Partei war an der Regierung, er selbst Abgeordneter und ehemaliger Minister. Ich befand mich im Glauben, dass er mit Sicherheit eine Erlaubnis eingeholt hatte. Nach meiner Landung auf dem Flughafen tauchten vor mir Savvas Kalenteridis und der Chef des Geheimdienstes, Stavrakakis, auf. In großer Hektik und unter Drohungen machten sie mir klar, dass ich noch am selben Tage bis fünf Uhr wieder abreisen müsste, andernfalls bekäme ich Schwierigkeiten. Das traf mich völlig unvorbereitet. Baduvas erschien nicht. Ich bin immer noch davon überzeugt, dass dringend aufgeklärt werden muss, inwieweit das eine Falle war. Wenn es diese Einladung nicht gegeben hätte, wäre nichts von dem passiert, was

später eintrat. Als ich die Möglichkeit nicht mehr hatte, in Damaskus zu bleiben, hätte ich in die bergigen Regionen meines Landes gehen können, auch wenn das dem Mittleren Osten Schwierigkeiten eingebracht hätte.

Hilfe von Antonis Naxakis war entscheidend

Für meine zweite Einreise war die Hilfe von Antonis Naxakis entscheidend. Meiner Meinung nach hat er mir einen aufopferungsvollen Freundschaftsdienst erwiesen. In Anbetracht dessen, was weiter geschah, müssen wir fragen: Wie konnte er eine freundschaftliche Beziehung derart verraten? Auf diese Frage suche ich noch immer eine Antwort. Als ich unter die Aufsicht des griechischen Geheimdienstes weitergeleitet wurde, sollte ich mich angeblich zu einer Unterredung mit dem griechischen Außenminister Pangalos begeben. Dass Pangalos am Verrat beteiligt war, erkannte ich an einem später von ihm geäußerten Satz: „Wer durchs Fenster her-

angewandt. Nach der Einreise nach Athen hätte ich objektiv den Anspruch auf ein Asylverfahren gehabt. Dies ist ein unveräußerliches Recht. Lediglich ein Gericht hätte über den Ausgang befinden können. Wenn ein Tatbestand vorgelegen hätte, der ein Vergehen darstellt, so hätte man darauf mit Festnahme und Haft reagieren können. Diese juristischen Instrumente sind völlig legitim und besitzen in allen EU-Ländern Gültigkeit. Jedoch wandte man dieses Verfahren nicht an, sondern täuschte zunächst Naxakis und übergab mich dann dem Geheimdienst. Im zweiten Schritt trog man mich mit dem „Ehrenwort des Staates“ und schickte mich nach Kenia.

einkommt, wird durch den Schornstein rausgeschmissen.“ Als ich quasi zum Abschuss freigegeben wurde, fiel der bemerkenswerte Satz: „APO ist jetzt schon ein Engelchen an der Seite des Messias.“ Auch das Verhalten von Stavrakakis war feindselig und verräterisch. Er vollstreckte direkt die Beschlüsse der USA. Es ist mir unmöglich festzustellen, inwieweit er auf eigene Faust oder mit Befugnissen der Regierung operierte. Ministerpräsident Simitis muss genau erklären, welche Einflüsse zu seiner Entscheidung führten, mich „auszuweisen“ und nach Kenia zu verfrachten. Es ist besonders notwendig, dass er als der Entscheidungsträger mit den höchsten Vollmachten detailliert aussagt.

Massimo D'Alema's Verhalten war vorbildlich

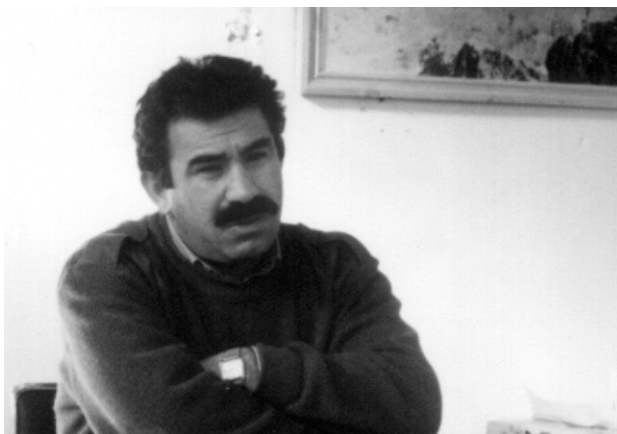
Das Verhalten des italienischen Ministerpräsidenten Massimo D'Alema bei meiner Einreise nach Rom war vorbildlich. Obwohl er sich unsere Position nicht zueigen machte, blieb er bis zum Schluss seiner Entscheidung treu, keine Schwierigkeiten zu bereiten und mich nicht hinterrücks auszubooten. Alles müsse auf Freiwilligkeit beruhen. Ich blieb dort drei Monate. Ein Asylverfahren wurde eingeleitet. Später wurde mir das Recht auf politisches Asyl zuerkannt. Als ich am 15. Januar 1999 Rom verließ, bestand er darauf, dass ich einen Brief hinterließe. Dies tat er, weil er genau wusste, dass andernfalls meine Ausreise aus Italien ungesetzlich wäre. In der Griechischen Republik wurde dieses Verfahren nicht

Dass ich nach Kenia geschickt wurde, war von Anfang an Teil ihres Plans.

Wenn man dabei nicht die Tatsache ausgenutzt hätte, dass er mit mir in einer geradezu fanatischen Freundschaft verbunden war, hätte ich den Versprechungen Savvas Kalenteridis' nicht geglaubt. Hier liegt arglistige Täuschung vor. Darüber können er selbst oder bei Bedarf die anderen Zeugen befragt werden.

Warum Kenia und nicht direkt Südafrika?

Dass ich nach Kenia geschickt wurde, war von Anfang an Teil ihres Plans. Warum Kenia und nicht direkt Südafrika? Weil das Regime dort eine Marionette der USA ist. Es war der für die Auslieferung am besten geeignete Ort. Ein Mandela und die Republik Südafrika hätten sich nicht in einen solchen Plan einspannen lassen. Bei der Auslieferung an die Türkei griff man wieder zum Verrat. Botschafter Yorgo Kostulas erledigte diesen Auftrag mit Erfolg, wenn es ihm auch nicht angenehm war. Er wusste genau, worum es bei dem Plan ging. Ihm gelang es, mich einzulullen, indem er mitteilte, mein erneuter Asylantrag sei zur Bearbeitung angenommen.

»

Die Initiative lag von Anfang an bei den Geheimdiensten der USA und Großbritanniens, die mit dem türkischen MIT und dem israelischen MOSSAD zusammenarbeiteten.

Zuletzt erfüllte Kalenteridis seinen Auftrag zum ungeschminkten Verrat bei der Auslieferung an die kenianischen Schergen, indem er sagte: „Auf besondere Anweisung von Pangalos fliegen wir nach Holland.“ Es liegt klar auf der Hand, dass er dabei mein grenzenloses Vertrauen in unsere Freundschaft missbrauchte. Sie hatten sich nicht die kleinste Blöße gegeben, so dass ich keinen Verdacht schöpfen konnte. Vor einer derart meisterhaften Inszenierung eines Verrats kann man nur den Hut ziehen.

Meine Auslieferung wurde koordiniert ausgeführt

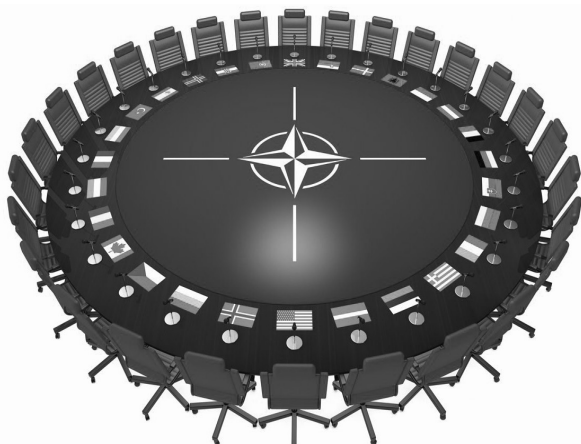
Jede meiner Bewegungen, von Anfang bis Ende, spielte sich unter der Kontrolle des griechischen Geheimdienstes ab. Es wäre physikalisch unmöglich, diese Ortswechsel ohne Hilfe der Staatsmacht durchzuführen, wie behauptet wird. Darüber hinaus habe ich bei meiner Ein-

reise nach Athen vom griechischen Staat über unsere Repräsentantin in Athen beträchtliche materielle und ideelle Hilfe erhalten. Dies bezüglich können meine AnwältInnen, die Zeugen der Verteidigung und die Staatsvertreter, mit denen wir Beziehungen aufgenommen hatten, angehört werden.

Wie können wir also den wahren Charakter meiner Auslieferung begreifen? Was führte zu diesen nahezu unglaublichen Widersprüchen? Auch wenn wir nicht genügend konkrete Informationen haben, können wir aus den begrenzten uns vorliegenden Informationen und dem Ablauf der Geschehnisse einige Schlüsse ziehen. In mehreren Büchern und Artikelserien wurde darüber geschrieben, dass die Initiative von Anfang an bei den Geheimdiensten der USA und Großbritanniens lag, die mit dem türkischen MIT und dem israelischen MOSSAD zusammenarbeiteten. Das brauche ich hier nicht länger ausführen, dazu kann man Dokumente vorlegen. Dass im

≡

Weil es sich jedoch um einen illegalen Vorgang handelte, wurde die Ausführung, ähnlich wie bei anderen Operationen, den Spezialkräften der NATO, der „Gladio“, übertragen.

Alle spekulierten darauf, dass Verschwörung und Verrat mit meinem Tod enden würden.

Februar, als ich gerade erst nach Athen gekommen war, Ankara sofort benachrichtigt wurde, ist in einer Artikelserie in der Sabah nachzulesen. Viele Beweise und Zeugen können belegen, dass meine Auslieferung koordiniert durchgeführt wurde. Dass ich mit einem eigens aus der Schweiz herangeschafften Privatflugzeug nach Kenia entführt wurde, zeigt, dass wahrscheinlich die Abteilung für verdeckte Operationen der NATO beteiligt war. Wahrscheinlich gab es hierüber einen gemeinsamen Beschluss der NATO-Mitglieder. Weil es sich jedoch um einen illegalen Vorgang handelte, wurde die Ausführung, ähnlich wie bei anderen Operationen, den Spezialkräften der NATO, der „Gladio“, übertragen. Die am besten darüber informierte Person ist Ministerpräsident Simitis. Zusätzlich belegt die von meinen britischen AnwältInnen vorgelegte Verteidigung, dass Stavrakakis direkt auf Befehl der USA handelte. Hochrangige Vertreter sowohl der USA als auch der Türkei haben erklärt, dass sie zusammengearbeitet haben. Die Frage, die es noch zu beantworten gilt, ist: Was waren die Interessen aller beteiligten Seiten bei diesem Spiel?

Die Interessen aller beteiligten Seiten bei diesem Spiel

Erstens betrachteten die USA ihre Hilfe als passende Gelegenheit, um die Türkei, die als strategischer Verbündeter gilt, an sich zu binden. In der Folge meiner Auslieferung profitierten die USA mehr als je zuvor bei ihren Aktivitäten im Mittleren Osten, auf dem Balkan und in Zentralasien von ihrem Deal mit der Türkei. Das gleiche gilt auch für Großbritannien. Auch Israel bewies

durch seine Rolle bei dem Vorgang, wie wichtig ihm die strategische Beziehung zur Türkei ist. Stellt sich noch die Frage nach dem Interesse der Griechischen Republik. Zunächst einmal führten die Griechen den Befehl der USA aus, von denen sie abhängig sind. Sie spekulierten darauf, durch die volle Unterstützung der USA im Zypern- und im Ägäiskonflikt ein Vielfaches ihres Einsatzes herauszuschlagen. Eine andere verachtenswerte Absicht liegt im Zitat Pangalos' vom „Engel neben dem Messias“ verborgen. Er ging fest davon aus, dass mich kein anderes Ende als meine Vernichtung erwartete. Mein Tod in den Händen der Türkei wäre demnach für eine Politik des „Aufhetzens der Kötter gegeneinander“ perfekt. Je mehr sich die Kötter gegenseitig zerfleischen, desto mehr hätte schließlich die eigene Politik gesiegt. Diese Herangehensweise zeigt deutlich, dass die mir gewährte Hilfe ausschließlich von taktischen Interessen geleitet war und nicht die kleinste Spur Menschlichkeit aufwies. Alles Kalkül ging davon aus, dass ich blind Widerstand leisten und umkommen würde. Mein Tod wurde täglich erwartet, sogar in athenischen Zeitungen verkündet. Entscheidend dabei war die Einschätzung, dass meine Persönlichkeit dem klassischen Nationalismus fern steht und für blinde Gewalt nicht offen ist. Daher sollte den primitiven kurdischen Nationalisten der Weg geebnet werden, um dann mit der kurdischen Frage nach Belieben verfahren zu können. Es ist bekannt, dass einige Anführer des kurdischen Nationalismus am Tag meiner Auslieferung sofort nach Athen kamen. Alle spekulierten darauf, dass Verschwörung und Verrat mit meinem Tod enden würden.

İŞGALE İZİN VERME KOMPLOYU PARÇALA

Özgürlük Mücadelemizin tüm yoğunluğuyla devam ettiği bu süreçte; geliştirilen her türlü soykırımcı uygulamalar karşısında Kürdistan'ın tüm alanlarında direnişimiz büyüyerek devam etmektedir. Uluslararası Komplo'nun 21. yılını geride bıraktığımız bu süreçte, komplo ile halkımıza ve hareketimize dönük amaçlanan tasfiye konsepti her geçen gün sonuçsuz kalarak boşa çıkmaktadır. Komplo sürecinden bugüne Özgürlük Mücadelemiz tarihi bir aşamaya ulaşmıştır. Başta Önderliğimizin, İmralı'da geliştirdiği büyük direniş ve bunun sonucunda, modernitenin her türlü yaşamsal yıkımına karşı tüm insanlığa sunmuş olduğu özgür yaşam paradigması, günümüzde tüm toplumsal sorunlara büyük çözüm perspektifi haline gelmiştir. Böylece Önderliğimizin geliştirmiş olduğu özgür yaşam paradigması tüm toplumlara umut kaynağı haline gelerek, Önderlik para-

digmasının yayılmasına vesile olmuştur. Bundan dolayı Önderliğimiz ağır tecrit koşulları ile karşı karşıyadır. Komplo ile Özgürlük Hareketimizi tasfiye etme hedefi boşa çıkınca, Önderliğimize ağır tecrit uygulanmış ve böylelikle Önderliğimizin, Kürt halkıyla ve Özgürlük Mücadelesi ile olan bağı koparılmak istenmiştir. Önderliğimizi bize unutturmak amaçlanmıştır. Ancak, "Güneşimizi Karartmazsınız" eylemleri bu hayalleri de boşa çıkarmıştır. İçerisinde bulunduğumuz bu dönemde, "Güneşimizi Karartamazsınız" ruhuyla komploya karşı devam eden mücadelemizde Aytenlerin, Uğurların ve Ümitlerin bizlere bırakmış olduğu direniş ruhu, faşizme karşı direnişimizde özgürlüğe olan bağlılığın sembolü olmuştur.

Değerli Yoldaşlar;

Üçüncü Dünya Savaşı'nın daha da derinleşerek devam

ettiği bu süreçte, sömürgeci güçler tüm uygulamalarında yaşadığı yenilgilerden kaynaklı, savaşı ve kaosu derinleştirerek sistemini ayakta tutmaya çalışmaktadır. Ortadoğu eksenli gelişen bu Üçüncü Dünya Savaşı, özellikle Önder APO'nun tecriti ile Ortadoğu'da kaosu daha da derinleştirmektedir. Önder APO'nun geliştirmiş olduğu özgür yaşam modelinin gittikçe büyümesi, başta Ortadoğu için ortaya koyduğu çözüm perspektifleri tüm sömürgeci güçlerin oyunlarını boşa çıkarması, özgür Kürdistan inşası için büyük fırsatlar yaratmaktadır. Bu anlamda yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı gerçekliğinde, Önderliğimize dönük devam ettirilen tecrit ve yürütülen tüm komplovari konseptler, halkların özgürlük çizgisini zayıflatmak ve yok etmek için Uluslararası Komplonun güncelleşmesini ifade etmektedir. Uluslararası Komplo, Önder APO'nun direnişi ve iradesi so-

nucunda başarısız kılındığından dolayı, komplocu güçler bugün komployu tekrardan yenileyerek sonuca götürmeyi amaçlamaktadır. Tecritt ve Kürdistan'a yönelik işgal saldırılarını derinleştirerek, Kürt soykırımını tamamlamayı hedeflemektedir. Bunun bilincinde olmamız, direnişimizin ve mücadelemizin büyümesini beraberinde getirecektir. Mücadelemizi devrime dönüştürme sonucunda Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü sağlayabiliriz.

hamle kapsamında komplocu saldırılara karşı TC işgalini parçalama olmalıdır. İşgale karşı seferberlik ruhuyla direnişimizi büyütmeliyiz. Tüm örgütlenme faaliyetlerimizin esas gündemi komplocu saldırılara ve işgale karşı mücadele, eylem ve öncülük olmalıdır. Bu anlamda tüm komplocu güçlerden hesap sorarak, Önderliğimizin paradigmasını her yerde güçlü inşa ederek 'Nehêle Hamlemizi' daha etkili ve sonuç alıcı kılmamız gerekmektedir. 'Nehêle Hamlemizi' başta komplo ol-

yerde açığa çıkararak 'Nehêle Hamlemizi' zafer hamlesine dönüştürmeliyiz.

Dönem; faşist soykırımcı TC devletine hesap sorma dönemi-dir.

Dönem; tarihinin en zayıf ve çürümüş zamanını yaşayan Türk sömürgeciliğine tarihi bir yenilgi yaşatma dönemidir.

Dönem; Kürdistan ve tüm enternasyonal gençliğine onurlu ve şerefli yaşamayı öğreten Önder APO'nun ruhuyla, direniş ve eyleme geçerek komployu parçalama dönemidir.

Dönem; Kürdistan fedai gençliğinin, toprakları üzerindeki işgalcileri def etme dönemidir. Bu bilinçle tüm devrimci, yurtsever, enternasyonalist gençliğin komployu ve işgali kendi yüreğinde ve beyninde hissederek, serhildan ve seferberlik ruhuyla harekete geçmelidir. Bu temelde; Tevgera Ciwanên Şoreşger olarak işgale karşı **DAGIRKERİYÊ NEHÊLE, KOMPLO PERÇE BIKE** ruhuyla, bulunduğumuz tüm alanları serhildan alanlarına dönüştürelim. ●●●

DÖNEM; KÜRDİSTAN FEDAI GENÇLİĞİNİN. TOPRAKLARI ÜZERİNDEKİ İŞGALCİLERİ DEF ETME DÖNEMİDİR.

Değerli Yoldaşlar;

Bizler Tevgera Ciwanên Şoreşger olarak, gelişen bu topyekün işgal ve istila saldırılarına karşı seferberlik başlattığımız 'Nehêle Hamlesi' ile örgütlülüğümüzü ve eylemsel hattımızı büyütmemiz gerekmektedir. Bundan sonraki tüm çalışmalarımızın merkezi gündemi,

mak üzere, düşmanın halkımızın ve APOCU gençliğin üzerinde geliştirmiş olduğu tüm kirli saldırılara karşı büyük intikam hareketine dönüştürmeliyiz. Tüm özel savaş konseptlerine karşı aktif mücadele içerisinde olmamız önemlidir. Bu açıdan özellikle böylesi bir süreçte "Güneşimizi Karartamazsınız" şehitlerinin direniş ruhunu her

KANMA, ÖZGÜRLÜK MÜCADELE İLE GERÇEKLEŞİR

SORUN NE GERÇEKTE UĞRUNA BİNLERCE KADININ KATLEDİLDİĞİ NAMUSTUR, NE DE GENÇ KADININ SÖYLEDİĞİ VE YAKLAŞTIĞI GİBİ GÜÇSÜZLÜĞÜ, İŞE YARAMAZLIĞI, CAHİLLİĞİ VE ZAYIFLIĞIDIR...

Tarihini bilmeyen, bilinçsiz toplumlar ve insan yığınları yaratılmak istenmektedir. Mevcut olan eğitim sistemi ve kapitalist sistem tarzından kaynaklı tarihini bilmeyenler olabildiğince çoktur. Kürt halkı sömürülen halklar nezdinde kendi halk ve ulus gerçekliğinden uzaklaştırılarak soykırım kaskacının cendresine alınmıştır. Bu bilmeme, kaynağını halkların kendisinden değil; tam tersine kapitalist modernite özellikle ulus devlet aygıtı ile toplum değerlerini

yaratan ve taşıma ısrarı olan halklara unutturmayı farz edinmiştir. Tarihi unutturmak ve hâkim ideolojiyi üstün kılmak, istenen ulusu ve devleti kabullendirmek için sömürenlerin ilk başvurdukları yöntem halkları, toplumu, kadını kendi öz gerçekliğinden uzaklaştırmak olmuştur. Kendini bilme, mücadele etme, kendin olana sahip çıkma (Xwebûn) ve o gücü açığa çıkarma, halk ve toplum olarak var ettiklerini koruma, geliştirme ve onunla yaşamak için örgütlenmek öz gerçeklik-

lerdir. Kadın ve Kürt halkı şahsında ezilen halkların tarihi komünal değerler tarihidir. Bize ezberletilerek gerekirse başına vura vura öğretilmek istendiği gibi, kapitalizm ezel ve ebet' değildir. Özü devlettir, ilk kurulan devletle son kurulan devlet arasındaki tek fark kendini çağa göre uyarlamadır. Kapitalist modernite ile kendini devam ettiren erkek egemen zihniyete sahip devletçi sistemin öncesi de Önderliğimizin de tanımladığı gibi Demokratik Modernite değerlerinin hüküm sürdüğü

Kapitalizm; genç kadın düşmanlığı yaparak genç kadını toplumda silikleştirmeyi, etkisizleştirmeyi ve adeta bir toplum kesimi olarak görünmemesini amaçlamıştır. Buna karşı diren ve kazan. Kazanmak senin elinde!

bir toplumsal düzen söz konusudur. Kadın öncülüğündeki bu toplumsal düzende ahlaki değerlerle toplum yüceltiliyordu. Toplum kadınla ahlaki ve politik değerlerini yaşadı ve yaşattı.

Toplumsal hakikatin ters yüz edildiği ve kadın şahsında çarpıtıldığını belirtmek abartı olmaz. Toplumun anası, toplumsal değerlerin icatçısı, ilk bilimci, ilk toplumsallığı geliştiren, insanlık değerlerini yücelten kadın, tanrıçanın kültüründen sömürgecinin sömürgesine nasıl indirildi? Bunu anlamanın birinci yolu doğru tarih bilinci ve tahlilini geliştirmek olduğu açıktır. Var olan toplumsal gerçekliğin kullandığı, kırk parçaya bölüp, kafese kapattığı kadın gerçekliğinin, genç kadının boyutunun devrimci özellikleri neden hedef alınmıştır? Asimilasyonun ve işgalci erkek egemen zihniyetinin cendresindeki genç kadının, büyük düşmanı kapitalizmdir. Kapitalizm; genç kadın düşmanlığı yaparak, genç kadını toplumda silikleştirmeyi, etkisizleştirmeyi ve adeta bir toplum kesimi olarak görünmemesini amaçlamıştır. Bu amaçla genç kadının yaşamını yaşanılmaz ve bu yaşanılmaz yaşamı sorgulamaz düzeye getirmiştir.

Genç kadın bilmeyen, anlamayan, söz hakkı ve karar iradesi olmayan, zayıf, güçsüz, çaresiz kılınmak istenmiştir. Aile, kapitalizmin yapı taşı olması itibarıyla genç kadının önünde en büyük engel olma görevini

layıkıyla yerine getirmektedir. Aile için genç kadın; elden çıkarılması gereken bir misafir, bugün var yarın yok, evin en sadık hizmetçisidir. En önemlisi de namusudur. Nihayetinde o bir kadındır. Genç kadın cahil ve tehlikeli görülür. Aile aşırı bir jerontokratik ve ataerkil zihniyetle genç kadını bu belirtilenlere itiraz etmeyecek ve verili olanın dışına çıkmayacak şekilde eğitir. Elden çıkarmak, başını bağlamak ve üstü açık ama esasen kapalı cezaevi olan koca evine kapatıp yoldan çıkma ihtimalini ortadan kaldırmayı amaçlar. Genç kadınları alınıp-verilen bir eşya gibi kocaya pazarlar.

Kapitalizmin genç kadınlara dayattığı hayal dünyası

Yine kapitalizmin genç kadına dayattığı hayal dünyası istediğini alabilme, istediği yere gidebilme, istediği ilişkiyi yaşayabilme, istediğini giyinme ve evlilik hayallerine sıkıştırılıp bastırılmıştır. Yine kadının en üretken ve özgürlük eğiliminin yüksek olduğu dönem gençlik çağıdır. Genç kadın bu çağını adeta erkeğin tuzaklarından kurtulma ve tuzaklarına karşı tedbirler almakla enerjisini tüketir. Katı namus algısıyla, erkeğin tuzakları genç kadının en güzel çağını korkuyla ve özgür kadın düşüncesinden uzak geçirmesine neden olur. Her gün erkek tarafından taciz ve tecavüze uğratılır. Güç artık

erkek haline gelir. Kendini tanıma, kendine özgüveni kırdırılır. Artık kendinin değil, bir başkasınıdır. İster kapitalizm, isterse feodal bir ortamda olsun sonuç aynıdır. İrade yok edilir, öz kimlik silikleştirilir.

Tam da bu faşizan saldırılar cenderesinde tarih bilincimiz somut koşulların somut tahlilini yaparak çözümü geliştirmeyi zorunlu kılıyor. Demokratik Ulus çözümü genç kadının misyonunu devrime öncülük düzeyinde ele alır. Buna göre genç kadın kimliğini, amaç ve hedefini, kabul ret ölçülerini tanımlayıp toplumsal devrimimizin gerçekleşmesi için devrim bayrağını omuzlamalıdır. Demokratik Ulus; halkların demokratik değerlerle, farklılıkları kapsayarak toplumun öz yeterlilikle kendi kendisini yönetmesi olan Demokratik Konfederalizm sisteminin zihniyetidir. Böylesi bir sistemin örgütlenmesi ve süreklileştirilmesi çalışmalarında en çok da çabalaması gerekenler ve rengini belirleyici kılması gerekenler genç kadınlardır. Genç kadın özünde direnişçi ve savaşçı bir ruha sahiptir. Canlı, duyarlı, yeniye en çok açık olan ve verili olandan intikam alırcasına ondan kurtulmak isteyen bir kimliğe sahiptir. Genç kadın bu sistemdeki rolünü ve misyonunu açığa çıkarması için kapitalizme karşı devrimci bir duruş ve oluşumu gerektirir. Bu duruş ve oluşum başta kapitalizmin kişiliğinde yarattığı asimilasyon,

özgürlük ve estetik yitiminin aşılmasıdır. Genç kadın kendinde kişilik dönüşümünü sağlayarak toplumu eğiten ve devrimlere öncülük etme düzeyine ulaşmasında karşılık bulur.

Genç kadının kendisinde açığa çıkararak öncülük edeceği temel toplumsal örgütlenme

Genç kadın yaşamın her alanında kapitalist sisteme karşı kendi alternatif yaşam biçimini örgütleyip ortaya koyduğu zaman, verili düzende yaşanacak alt-üst oluş kaçınılmaz olacaktır. Bunun için aslında kendi öz değerlerinden hiçte uzak olmayan kendi toplumsal, ahlaki, politik sisteminin çağa göre yeniden vücut bulması olacaktır. Bunun için; kendisinden başlayarak gerçekleştirmesi gereken kişilik değişimini toplumun tümüne uygulayabilmesi için verili olan eğitim sistemi ve zihniyetini ret etmelidir. Buna karşı Demokratik Modernitenin değerleri doğrultusunda kabul ölçüleri açığa çıkarmalıdır. Genç kadınlar, kendileri başta olmak üzere toplumun değişim dönüşümünü sağlama temelinde Demokratik Ulusun eğitim boyutunu örgütlemeye ısrarcı ve öncü olmak durumundadır. Bunun içinde bulunduğu her alanda alternatif olarak sistemin eğitim kurumlarına ihtiyaç duymaksızın kendi eğitim-bilinçlenme çalışmalarını yapabilir, yapmalıdır.

Böylesi bir değişim dönüşümü yaratacak olan kadın öncülüğü, şüphesiz açığa çıkardığı değerleri kurumsallaştırma, kurumsallaştırdıklarını geliştirme ve pratiğe geçirmektir.

Aynı zamanda korumadan da sorumludur. Nitekim mevcut durumda nasıl bir saldırı düzeyiyle karşı karşıya kaldığı değerlendirilmişti. Genç kadın; kadın değerlerini, toplum değerlerinin korumasını sağlamak için öz savunmayı biricik hedef olarak önüne koymalıdır. Bunun içinde kendi yaşam alanlarında karşı karşıya kaldığı her türden (taciz-tecavüz, şiddet, psikolojik baskılar) saldırıya karşı tepkisini ortaya koymalı, bu saldırılar karşısında kendisini örgütleyebilmelidir. Egemen sistem birçok yöntemle görünür ya da gizli biçimlerde genç kadınlara dönük birçok saldırı geliştirmektedir. Özelde de medya-sosyal medya başat araçları olmaktadır. Bu nedenle genç kadınlar verili sistemdeki her şeyi sorgulamalı ve reflekslerini örgütlü biçimde açığa çıkarmalıdır. Yine okulunda sokağında iş yerinde açıkçası bulunduğu her alanda kendi öz savunmasını alabilmelidir.

bir ulusun varlığını ispatlama biçimi dil ve kültürüdür, yani eğer varsak maddi-manevi tüm yönlerimizle ve kendi rengimizle toplum içerisinde yer ediniyorsak, bunun ifade biçimi kendi öz değerlerimizin yansıttığı dil ve kültürümüzdür. Dolayısıyla bunu korumak ve yaşatmak bir kadın ulusu olarak en temel görevlerimizden biri olmaktadır.

Genç kadın, kapitalizmin kendisine ve mensup olduğu halklara ilişkin yarattığı algıları parçalayacak yeni bir siyaset tarzını ortaya koymalı ve siyasette de rolünü oynamalıdır. Kendi yaratıcı ve devrimci özünü siyasi alanda yerini almalıdır. Yine kendisi gibi ve

dünyanın her yerinde mücadele yürüten genç kadın örgütleriyle faşizme karşı anti-faşist mücadelede ortak eylem ve örgütlenme çalışmalarını geliştirmek için diplomatik faaliyetleri açığa çıkarmalıdır.

Genç kadının toplumsal görevlerini yerine getirmesini engellemenin tüm yol ve yöntemlerini acımasızca genç kadına uyarlayan erkek egemen zihniyetli kapitalist sistem, sonuç olarak başarılı olamamıştır. Sonuç almamıştır. Bu yüzden saldırılarını katmerleştirerek devam ettirmektedir. Neden sonuç alamamıştır? Çünkü; genç kadınlar, tarih boyunca ve özelden de 20. ve 21. yüzyılda açığa çıkardığı sembolleriyle direnişlerini ortaya koymuşlardır. Devrimci mücadelelerde militanlaşmanın sınırlarını aşan sömürgecilere karşı; bedenini bomba yapan Zilanlar, devrim eksenini kaydırmaya çalışanlara karşı; Semalar, Viyanlar vardır. Feodal erkek egemen işbirlikçiliğine ve teslimiyete karşı, devrimci mücadele öncülüğünü yapan Beritanlar, işgal ordularına karşı özyönetim direnişlerinde kanlarının son damlalarına kadar kadın özgürlük çizgisinde direnen; Axınler, Faraşınler, Jiyanlar, Serhildanlar, Hebunlar, Zeryanlar, Zelaller, Yıldızlar, adını sayamayacağımız tarih boyunca binlerce genç kadın, devletçi erkek egemen zihniyete karşı direnişin sembolleri ola gelmişlerdir. Bugün de bu bayrak elden ele tüm genç kadınları kapsayarak, devrimi gerçekleştirerek zafere ulaşacaktır.

Jin Jiyan Azadî!

Die Bindung zwischen Frauen- Emphatie, Einheit und Genossenschaft

Jede Frau ist mit jeder anderen Frau auf dieser Welt verbunden. Was sie verbindet ist die tausende von Jahren alte Unterdrückung des patriarchalen Systems, welches jede Frau als eine Ware betrachtet und sie zum Objekt der physischen und psychischen Ausbeutung degradiert. Jede Frau dient, so wie Rêber APO schreibt: „(...) als eine kostenlose Arbeitskraft. Ihr fallen die Arbeiten zu, die niemand verrichten will. Sie ist fügsame Sklavin. Sie ist permanent Objekt sexueller Begehrlichkeiten. Sie ist Mittel zur Werbung. Sie ist eine wertvolle Ware, ja, sie ist geradezu die Königin unter den Waren. Sie bildet die Basis, auf der der Mann seine Macht als kontinuierliches Instrument der Vergewaltigung pro-

duziert und reproduziert.“

Und genau diese Art der Unterdrückung der Frau zeigt die Notwendigkeit und die Bedeutsamkeit der Bindung zwischen Frauen. Es ist wichtig, dass Frauen überall auf der Welt miteinander solidarisieren und gemeinsam gegen das herrschende patriarchale System kämpfen. Denn nur eine starke Einheit der Frauen kann dieses System schwächen und zerschlagen. Die Frauenverteidigungseinheit YPJ in Rojava kann hier als vorbildliches und erfolgreiches Beispiel genommen werden. Die mutigen Kämpferinnen haben sich und anderen Frauen einen Weg aus der Unterdrückung geschaffen. Der Kampf hat sie zu Genossinnen werden lassen. Leid und Freude der Einzelnen werden

zu Gefühlen aller Frauen. Es wurde bewiesen, welche enorme Kraft und Auswirkungen die Einheit von Frauen hat.

Ein weiteres Beispiel ist das Frauendorf Jinwar. Da Frauen wissen, welche Schmerzen und Mühen Frauen durchmachen, haben sie sich mitten im Krieg ein gemeinsames Dorf aufgebaut. Dieses Dorf wurde mühevoll von Frauen für Frauen aufgebaut. Mit Jinwar zeigen die Frauen anderen Frauen neue Lebensperspektiven, sie zeigen, dass kein einziger Stein im Weg ein Hindernis sein kann, wenn Frauen stark genug zusammen halten. So ist auch Jinwar eine große Quelle der Inspiration und der gegenseitigen Stärke. Es ist ein Ort, an dem Frauen sich zunehmend ihren Stärken bewusst werden. Es ist jenes

Bewusstsein, welches entsteht sobald die kämpfende Frau die Männerherrschaft nicht mehr akzeptiert. Jinwar ist nicht nur ein Symbol der physischen Unabhängigkeit der Frau vom Mann. Es ist ein Symbol des freien Geistes der Frau und der Bindung zum gemeinsamen, ökologischen und befreiten Leben. Deshalb ist ein Ziel des Dorfes, dass alle Dorfbewohnerinnen gemeinsam leben und arbeiten können.

In diesen Beispielen sehen wir erneut, wie erfolgreich der Zusammenhalt von Frauen sein kann. Die Bindung dieser Frauen - ob wir nun von den Frauen in Jinwar oder den Freiheitskämpferinnen - basiert auf eine sehr wichtige Lebensphilosophie: Rêhevaltî

Wahre Genossenschaft

Rêhevaltî, was das kurdische Wort für Genossenschaft ist (Rê= Weg, Hev= gemeinsam, Al= Fahne), ist zu einem magischen Wort für viele geworden. Rêhevaltî ist mehr als ein bloßes Wort. Auch wenn es ein häufig benutztes Wort im Alltag ist, ohne dabei viel über den dahinter steckenden Sinn zu reflektieren, wissen diejenigen, die den wahren Sinngehalt kennen, dass es sich bei diesem Begriff um etwas unfassbar Schönes handelt. Für die Freiheitsbewegung ist sie die Hauptkraft der Revolution. Sie ist der Innbegriff von Liebe und Gesellschaftlichkeit. Rêber APO bewertet die Genossenschaftsbeziehung und das darauf basierende Parteileben als enorm wichtig. Denn es ist die Genossenschaft, die das Herz des kol-

lektiven, freien Lebens ist.

Rêhevaltî – Unter der gemeinsamen Fahne, auf dem gemeinsamen Weg

Was genau ist eine Genossin? Warum ist Genossenschaft so unabdingbar? Wie tief ist ihre Bedeutung?

Das können wir uns am besten erklären, wenn wir revolutionäre Frauen wie Hevala Sara und Hevala Zilan kennen lernen. Was sie verbindet, ist eine gemeinsame Ideologie, ein Glauben, der Drang nach einem freien Leben. Für ihre gemeinsamen Prinzipien würden sie alles tun. Zuletzt taten sie das auch, indem sie im Namen der Freiheit auch ihr Leben ließen. Es sind solche Frauen, die bis ans Ende ihrer Tage, bis zum letzten Atemzug, nicht für irgendwelche materiellen, egoistischen und oberflächlichen Dinge kämpften – sondern für die Befreiung aller Frauen, für die Befreiung aller Völker. Es sind Frauen, die unbezwingbar sind und sich gegen den Staat erheben. Das sind wahre Genossinnen, denn sie leben mit dem Widerstand, leben für die Gemeinschaft, sind immer an deiner Seite und stärken deinen Rücken.

Sie kennen dich nicht, werden dich vielleicht niemals kennenlernen, aber sie lieben dich, so wie sie die Gesellschaft lieben. Und sie kämpfen für dich, so als würden sie für sich selbst kämpfen.

Sie marschieren unter einer Fahne auf einem gemeinsamen Weg. Rêhevaltî.

Klar werden solche Menschen dann von dem Staat aus

als Volksverräterinnen gezeigt, als Feinde, als Zurückgebliebene. Und diese dreckige Propaganda wird so in die Köpfe der Gesellschaft eingegraben. Aus diesem Grund, denken auch manche Menschen das Genossenschaft etwas Schlechtes sei. Auch Şehîd Azê Malazgirt war anfangs eine von diesen Menschen. In einem ihrer Texte schreibt sie, dass sie vor ihrem Beitritt zur Freiheitsbewegung, Menschen die „Hevals“ waren, als Verräter sah. Doch als sie dann später diejenigen kennenlernte, die wie echte GenossInnen dachten und lebten, hat sie die wahre Bedeutung der Genossenschaft verstanden. Sie schrieb: „Je mehr ich in das Universum der PKK hineinging, desto mehr war ich jeden vergehenden Tag stolz darauf eine Genossin zu sein.“

Aus diesem Grund ist es wichtig, dass alle Frauen füreinander da sind und miteinander kämpfen statt gegeneinander, denn das ist das, was dieses herrschende, Männerdominierte System zerschlagen wird! Durch wahre Genossenschaft, egal ob auf den Bergen oder in den Städten, werden wir zum Albtraum des Patriarchats. Und immer, wenn wir spüren wie wir von dem Weg des Widerstandes abkommen, ist es die Genossin, die dir die Hand reicht und dir den Weg zeigt.

**„Die schönste Frau,
ist die Frau, die frei lebt!“
- Rêber APO**

Jin Jiyan Azadî!!!

'Hakikat aşktır, aşk özgür yaşamdır'

Avrupa Kürt Kadın Hareketi Üyesi Zelal Amed ile yapılan bir röportajdır.

Devrimin, devrimci yaşamın en kutsal bağı olan yoldaşlığı nasıl tanımlıyorsunuz?

Zelal Amed: Her devrim; büyük toplumsal, siyasal, kültürel vb. sorunların ve tıkanmaların en ağır bir şekilde yaşandığı dönemlerde ve toplumlar arasında karşımıza çıkan büyük değişim ve dönüşüm dönemleridir. 5000 yıldır en başta kadınlarla, ezilen halklarla ve toplumlarla devletçi-iktidarlı ve sömürgeci egemen sistem arasında yaşanan bir mücadele vardır. Ezilenlerin sürdürdüğü bu mücadelede devrimler; eskiyi, sömürgeciliği ve köleliği temsil eden

zihniyete, sisteme ve bunların temsilcisi olan kesimlere karşı gerçekleştirilmiştir. Bu devrimler kimi zaman ezilen kadınlar adına, kimi zaman sömürülen halklar ve sınıflar adına yapılmıştır. Her devrim eskiye ve yanlış olana karşı bir isyandır. Sadece isyan değil, eskiye dair tüm düşünce ve yaşam biçimlerini, yine kural ve yasaları ezilenler için aşma dönemleridir. Yine sadece aşma değil, özgür insan ve toplumsal ilişkilerin sistemini, ilkelerini yaratma ve inşa etme dönemidir de.

Devrimi, bir insan da kendi düşünce ve yaşamında başlatabilir. Yine bunu toplumsallaştırarak büyütebilir. Nicel düşünce ve yaşam, değişim arayışı devrimle beraber nitel değişim ve dönüşümleri yaratır.

Bir devrimin, yine o devrimin yürütücüsü ve öncüsü olan bir devrimcinin sayısız amacı vardır. Amaç, sadece sömürgeci sistemi kaba anlamda değiştirmek ve aşmak değildir. Her devrim ve devrimci sömürgeci sistemin tüm ilişki anlayış ve şekillerini temsil ettiği toplumdan ve kişiden başlayarak aşmalıdır. Buna sosyal devrim denilir. Yani devrimin zihniyette, vicdanda da yürütülmesi çok önemlidir. Biliyoruz ki, bugün sömürgeci sistem, erkek

egemenlikçi zihniyete dayalı olarak kendini yaşatmaktadır ve toplumda kadın ya da erkek her bireyin zihniyetine derinlemesine sızmıştır.

Günümüzde köleleştirmenin çok farklı biçimleri vardır. Sistem, toplumların ve insanların birbirleriyle ilişkilerine, üsluplarına, giyimlerine, ahlaki değerlerine, kısaca yaşamlarına hakim olmuştur. Tüm ilişkiler çarpık hale getirilmiştir. İster kadın-erkek, ister insan-doğa, ister birey-toplum olsun, adeta çıkar ilişkilerine dönüştürülmüştür. Maddiyatçılığa, yalana, birbirini sömürmeye dayalı ilişki sistemi dayatılmaktadır. Yardımlaşma, dayanışma, karşılıksız birbirini savunma adeta 'enayilik' olarak algılanmaktadır. Kurnazlık, bencillik, bireycilik 'akıllı olmak' diye bizlere yutturuluyor. Kadın ve erkek ilişkileri sadece cinsel-güdüsel ilişkiye düşürülmüştür. Köleleştirilen toplumlar, bu sisteme gönüllü işçi, gönüllü asker, gönüllü hizmetkar olmaktadır.

Devrim gerçekliği ve ihtiyacı da burada karşımıza çıkar.

İşte devrimler ve devrimciler sistemin her türlü açık ve gizli köleleştirme oyunlarını deşifre etmek, ortaya çıkarmak, teşhir etmek zorundadır. Yine bunu her toplum bireyine, kadına ve erkeğe kavratmak için önce kendinde ve kişiliğinde bir devrimi yapmak zorundadır. Her devrimcinin savunduğu ve yaratmak istediği yeni özgür sistemin örnek kişiliği olma amacı vardır. Sadece doğruyu ve güzeli istemek değil, bunun öncüsü olmak, savunduğu ilke ve yaşam tarzını kendi yaşamında temsil etmelidir. Rêber APO, her devrimci için 'yeni yaşam modelinin prototipi olmalıdır' demektedir. İşte bu noktada devrimciler yeni yaşam temsiliyi yeni ilkeler temelinde oluşturacakları toplumsal ilişki biçimiyle yapmalıdırlar. Devrim uzun bir yoldur. Bu yolda yürüyenler yeni sistemin zihniyetiyle ve ahlakıyla birbirleriyle ilişkilendirirler. Buna

Kimse kimseyi ezmek için değil, yüceltmek için emek verir. 'Eşitlerin ilişkisi' sistemidir. Özgür kadın, özgür erkek, yani özgür insan ve özgür toplumu yaratmak ortak hedefleridir. Bu, hakikattir. İşte hakikate yani özgürlüğe ulaşma mücadelesinde birbirini güçlendiren ve bunu tüm topluma yaygın insan ilişkisi biçimidir yoldaşlık.

Yoldaşlık ile sevgi ve aşk hakikatinin bağı nedir?

Yoldaşlık sevgisinin kökeninde emek vardır.

Emek ile sevgi yoldaşlıkta nasıl yaratılabilir? Ne yapmak gerekir?

Zelal Amed: Rêber APO'nun, 'Hakikat aşktır, aşk özgür yaşamdır' sözü çok anlamlı ve tarihseldir. Özgür yaşama ulaşmak, hakikate ulaşmak, onu aramaktır. Bu büyük emek, özgür ruh ve düşünce ister. İşte bu arama ve ulaşma eyleminde her varlığın kendini mevcut sömürgeci sistemden arındırması, temizlemesi büyük duyguları, düşünceleri ortaya çıkarır. İnsanın insanla, doğayla ve toplumla aramızda örülen tüm sınırlar, engeller aşıldıkça, düşüncemiz kadar his-duygu dünyamızda, yani maddi hayatımızın dışında en çok manevi dünyamızda sınırları aşarız. Etrafımızdaki duvarları yıkarız. İşte bu duygular ve düşünceler gerçek sevgiyi, gerçek aşkı ifade eder. Yoksa sevgi ve aşk salt kadın ve erkek cinsleri arasında yaşanan cinsel-bedensel duygular, tatminler ve ilişkiler değildir. Köle insanlar sevgiyi ve aşkı böyle anlarlar, ancak yanlıştır. Sevgi ve aşkın özgür yaşamla, özgür toplumla bi-

Özgür yaşama ulaşmak, hakikate ulaşmak, onu aramaktır.

Her ilişkide efendi-köle ilişkisi kurulmaktadır. Kapitalist ya da feodal zihniyet ve yaşam tarzı dışında başka yaşam şansı kimseye verilmemektedir. İşte bu durum büyük toplumsal bunalımları, kişilik sorunlarını, şiddet patlamasını, insan ilişkilerinde çürümeyi yaratmaktadır. Bu sistem biçimi doğal değildir, insana-doğaya-topluma ve en başta kadına düşmandır. Bu sistem bireyi bitirir, doğayı bitirir.

yoldaşlık ilişkisi denir. Maddi çıkara, birbirini sömürmeye, bencillığe, bireyciliğe, kurnazlığa, her türlü güdüye, yalana dayanmaz. Karşılık beklemeden insanın birbirini yüceltmesidir. Birbirinin özgür bir toplum sisteminde yaşaması için emeğe, fedakarlığa, dürüstlüğe, dayanışmaya, birbirini tamamlamaya, ortaklaşmaya dayalı bir ilişki sistemidir. Kimse kimsenin efendisi ya da kölesi değildir.

Toplumsal olmayan, bireyciliğe ve bencilliğe düşen ilişki biçimleri yoldaşlığın düşmanıdır.

rebir bağı vardır. Özgürlüğün olmadığı yerde ne aşk vardır, ne sevgi vardır. Özgür yaşamı yaratma yolunda başarıları olmayanlar da ne doğru sevgiye, ne de aşk hakikatine ulaşabilir.

Tabii sevginin emekle bağı çok büyüktür. Mevcut sistem emeği sömürür, bitirir. Yoldaşlık kültüründe emek vermek, mücadele etmekten geçer. Tüm geriliklerle büyük mücadele edenler, büyük emekçilerdir. Rêber APO emek ve sevgi için şunu söyler: 'Savaşan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir.' Yani mücadele ederek emek verenler özgürlükte yol alır, bu insanda sevillecek güzellikleri ortaya çıkarır. Yoldaşlık ve sevgi arasında demek ki, birbirine emek vermek, birbirinde gördüğü yanlışlıklarla ve köle özelliklerle mücadele etmek, birbirini özgürleştirip güzelleştirmek, bu temelde sevgiye ulaşmak mümkündür. Çünkü bu sömürgeci sistemden kopmayanlar, onun kölesi olanlar sevilmez.

Doğru yoldaşlık nasıl yakalanabilir?

Zelal Amed: Doğru yoldaşlık için büyük amaç sahibi olmak gerekir. Amacımız nedir? Ne için yaşıyoruz, mücadele ediyoruz? Devrimciler kendine her an ve her dönemde bu soruları sorarlar ve sormalıdırlar da. Özgür bir toplumda özgür insan ilişkilerine ulaşmak, bunu inşa etmekten geçer. Devrimler,

insanı insan yapan, onu ayakta tutan toplumsallığı yeniden ve özgürlük temelinde inşa etmek içindir. Bunun için insanın rolü önemlidir. Toplumsal olmayan, bireyciliğe ve bencilliğe düşen ilişki biçimleri yoldaşlığın düşmanıdır. Her devrimci, yoldaşlık ilişkilerini hep sorgulamalıdır. Kendini özeleştiren ve eleştiriden geçirmelidir. Yanındaki yoldaşıyla kurduğu bağ, 'neye, hangi ilkelere dayanmaktadır?' diye sorgulamalıdır. Bencilliğe, çıkarıcılığa, yalana, maddiyatçılığa, birbirini ezmeye mi dayalıdır? Yoksa birbirine emek vermeye mi dayalıdır? Karşılıklı saygıya, birbirinin başarısından mutlu olmaya mı, yoksa tersine mi dayalıdır? Bir yoldaşlıkta tüketme ve tükenme olmaz. Tam tersine her gün kendini yeniden üretir. Çünkü yoldaşlık yenilenme, eskiyi aşma kültürüne dayanır. Ortak amaç doğrultusunda birbirini donatmayı, güç vermeyi ve dinamik kazandırmayı esas alır. Doğru yoldaşlığın en belirgin yanı birbirini kaldıran, yücelten yanıdır. Bu da doğru bir toplumsallık gerektirir. Bu temelde toplumsallaşan bireyin başarıları olur ve toplumun sevilen öncüsü olur.

Bize yoldaşlık bağı boyutuyla yaşamınızdan bir örnek verebilir misiniz?

Zelal Amed: Bu zorlu ve tarihi mücadelede bizleri ayakta tutan en temel boyut Rêber

APO'nun yarattığı yoldaşlık ilişkileri, ilkeleridir. Bizler özgür toplum-özgür yaşam ve özgür kadın arayışındayız. Yeni yaşamın insanı özgürleştiren ölçü ve ilkelerini bu mücadele içinde her an yaşamaktayız. Bu ilkelere birinden santim bile uzak kalmak insanı çürümeye, yok olmaya götürdüğünü sayısız örneklerle yaşadık. Bu sistem içinde fiziken ayakta olan ama ruhta, düşünce ve duyguda biten kişiliklere rastlarız. Beni ve bizleri böyle bir sistem içinde güçlü tutan, moralli tutan, mücadeleyi sürekli kılan yoldaşlık güzelliği ve büyüklüğüdür. Bu konuda Şehit Heval SARA (Sakine CANSIZ) benim ve hepimiz için örnek bir öncü olmuştur. O, yoldaşlarının en zor anlarında, en zorlandıkları dönemlerde hep onların yanında olmayı bilmiştir. Bu hareketin kurucu yoldaşlarından olan Heval SARA, hiçbir yoldaşlık ilişkisinde bunu hissettirmemiştir. Devrimci bir kadının derin olgunluğunu, mütevaziliğini bizlere hep hissettirmiştir. Bizlerle eşit düzeyde kendini tutmuştur. En genç yoldaşların düşüncelerine, eleştirilerine önem vermiş, dinlemiş, onlarla 40 yıllık arkadaşı gibi tartışmalarını yürütmüştür. Kendi kalbi kırılma bile bunu belli etmemiş, hiçbir yoldaşı kırılmanın diye çok titiz davranmıştır. Ve en önemlisi de tüm yoldaşlarla ilişkilenirken empatiyi bırakmadan, karşıdakine emek vermeyi, resmiyeti bozmama-

yı, saygı mesafesini aşmamayı esas almıştır. Yine yanlış gördüğü ne olursa olsun onu aşma ve aşırma mücadelesinden de taviz vermemiştir. Bu da onun Rêber APO ile ne kadar büyük bir yoldaşlık kurduğunu bizlere göstermiştir. Heval SARA'dan emeği, kadın yoldaşlığını, sevgi ve hakikat aşkını gördük, öğrendik.

Avrupa'daki genç kadınlar hangi doğrultuda yoldaşlık ilişkilerini güçlendirebilir?

Siz genç kadınlara yoldaşlık boyutuyla neler önerebilirsiniz?

Zelal Amed: Avrupa gibi kapitalizmin derin yaşandığı bir yerde yoldaş olmayı bilmek çok büyük ve onurlu bir şeydir. Fakat zorluğu da çok büyüktür. Öncelikle bu sistemi, amaçlarını ve bizlerde yarattığı tahribatları her genç kadın mutlaka kendinden başlayarak sorgulamalıdır. Rêber APO, günlük ve anlık olarak bu sistemi etkilerine karşı kendimizle mücadele etmemizi belirtiyor. Bu müca-

deleyi kendisiyle yürütmeyen bir kişi, karşısındaki yoldaştan doğruları bekleyemez. Her genç kadın kendinden başlayacak ve kişilik devriminde verdiği emeği büyüttmeli, ulaştığı sonuçları yanındaki yoldaşıyla paylaşmalıdır. İlişkileri paraya-giyim kuşama, maddiyata, küçük-basit hesap ve beklentilere göre olmamalıdır. Birbirimizden beklentimiz, kişi ve toplum olarak özgür kadın olmaktır. Bu sisteme yenilmemektir. Bu sistemin istediği köle kadınlar olmaktır. Bu beklenti temelinde birbirlerine emek vermелiler. En zor anlarında birbirlerine yardım etmeliler. Bu sistemle mücadele ederken kimseyi, hele yoldaşlarını yalnız bırakmamalıdır. Birbirlerini yüceltsinler. En güzel yoldaş, yoldaşının moralini yükselten, onun yanında olduğunu hissettiren, bunun için mücadelesinde ilerleyen yoldaştır. Sadece birkaç kişiyle değil, her yoldaşıyla ilişki kurabilendir. Birbirini bu mücadelede büyümeye, daha güzel ve büyük görevlere hazırlamak gerçekten birbiri-

ne değer ve vermek ve sevmek demektir. Birbirinden halkı ve kadınlar için mücadele başarısından başka bireysel beklenti içinde olmamayı başarmalıdır. Bu yüzden yoldaşlık ilişkilerinde karşısındaki insanı kendilerine ait mülk görmemeli, kimsenin de mülkü olmamalıdır. Yine erkek egemenlikli sistem en başta kadınların arasına sınırlar-önyargılar-güvensizlikler örmüştür. Erkek gerçekliğini çözmek çok önemlidir. Erkeğe göre kadın olmayı değil, özgür kadın ilkelerine göre olmayı hedeflemelidirler. Bu temelde her genç kadınıımız kendini bilinçlendirmeli, okumalı ve birbirleriyle tartışmalıdırlar. Yoldaşlık ilişkilerinde boş tartışmalara, sohbetlere izin vermelidirler. Tüm bunlara ulaşmak da emek, sabır, bilinç istemektedir. Bu arayışları sürekli ve devamlı olmalıdır.

Yoldaşlık ilişkilerinde emek sahibi olan her genç kadınıımızı sevgi ve hakikat aşk arayışının gücüyle selamlıyorum. Başarılar diliyorum. ●●●

≡

En güzel yoldaş,
yoldaşının moralini
yükselten, onun yanında
olduğunu hissettiren,
bunun için mücadelesinde
ilerleyen yoldaştır.

DEM GUERILLATRAUM NACHGEHEN

Wie so viele kurdische Jugendliche kommt in jedem von uns der Traum auf, ein Guerillakämpfer, bzw. eine Guerillakämpferin zu werden. Weil wir sehen, wie es unserer Gesellschaft geht, weil wir sehen, wie von Tag zu Tag die Assimilierungspolitik uns angreift und nichts mehr von kurdischer Kultur und Identität übrig lassen will. Wir wachsen mit dieser Realität auf. Deswegen ist dieser Gedanke nie weit entfernt von uns. Und jedes mal wenn wir sehen, wie schön Kurdistan ist und wie der Feind alles daran setzt es zu entstellen, wird auch die Wut in uns stets größer. Alle Besatzerstaaten in Kurdistan greifen alles Lebendige an, sei es die Natur, die Gesellschaft, die Kinder, die Tiere. Sowohl physisch als auch psychisch. Obwohl Mesopotamien

als die Wiege der Menschheit gilt, ist es auf den ersten Blick manchmal nicht erkennbar. Man sieht nur wenig von den Werten, für die sie einst in der Welt bekannt war. Das löst natürlich in einem eine große Wut aus. Man ist sich auch bewusst darüber, dass wenn die Feinde Kurdistans unsere Heimat niemals angefasst hätten, unsere Heimat das schönste Land auf Erden wäre. Und nicht das Land, das so bewusst rückständig gehalten wird, verarmt wird und allen natürlichen Ressourcen beraubt wird.

Das sollte in uns aber nicht Hoffnungslosigkeit auslösen. Die Liebe zur Heimat überwiegt. Mit all dem Leid wird unsere Verbundenheit größer. Aber auch der Wille unsere Heimat zu befreien steigt stets.

Das erlebte ich besonders zu

den Zeiten der Angriffe auf Sûr, Gever und Nisêbin. In dieser Phase war ich emotional sehr angeschlagen. In mir tobte ein großes Gefühlschaos. Vor allem die Erinnerungen an das Erlebte in diesen Städten ging mir sehr nah. Die schönste Zeit meines Lebens verbrachte ich eigentlich dort, wenn auch nur für eine kurze Zeit. Sie prägte mich dennoch sehr stark, weil nichts größer ist als die Liebe zur Heimat.

Meine Reise nach Kurdistan

Obwohl man annehmen könnte, weil ich hier in Deutschlang großgeworden bin und den größten Teil meines Lebens verbracht habe, dass ich mich hier wohl fühlen würde, ist es genau das Gegenteil. Als eine junge kurdische Frau

habe ich mich hier nie richtig wohl fühlen können, ich spürte immer, dass ich hier nicht hingehöre. Das ich woanders hingehöre. Aber wohin konnte ich mir zu dem Zeitpunkt auch nicht erklären.

Ich war ständig auf einer Art Selbstsuche. Aus diesem Grund ergriff ich die Chance und reiste 2012 mit einer Delegationsreise nach Amed, in die kurdische Hauptstadt um dort Newroz zu feiern. Auf dieser Delegationsreise lernte ich die kurdische Jugend näher kennen. Es war eine sehr schöne Zeit. Wir verbrachten sehr viel Zeit miteinander, in der wir diskutierten, tanzten und sehr viel durch Kurdistan reisten. Ich hatte das Gefühl, ich sei endlich Zuhause angekommen. Es war ein sehr besonderes Gefühl. Ich war wie Zuhause dort. Schon zu Beginn wurde ich von allen sehr herzlich aufgenommen, wir teilten im Leben sehr viel miteinander. Und

dieses Gefühl begleitete mich stets, sei es in den Familien, bei denen wir schliefen, oder im Jugendverein. Ich hatte nicht das Gefühl fast 4000 km entfernt zu leben, sondern als hätt' ich schon immer hier mit diesen ganzen Menschen gelebt. So stark hat man sich dem eigenen Volk und der Heimat verbunden gefühlt. In dieser Reise konnte ich zum ersten Mal Kurdistan nicht von der

Gewohnter Ort, gewohntes Leben

Als es dann wieder nach einer Woche vorbei war und es Zeit für die Abreise war, fühlte ich, wie alles in mir eigentlich nur dort bleiben wollte. Ich hatte nicht das Gefühl nach Hause zu wollen. Weil ich wusste, wenn ich wieder in Deutschland bin, werde ich einsam sein und mich nicht wohl fühlen. Aber ich kam auch nicht auf die Idee dort zu bleiben, weil ich auch nicht wusste wie. Die Rückreise ist wohl immer noch der größte Fehler meines Lebens gewesen. Ich konnte zu dem Zeitpunkt nicht benennen, warum ich so glücklich dort war und mich so aufgehoben fühlte bzw. eigentlich wusste ich es schon, aber es war so überwältigend.

Als ich dann wieder in Deutschland, in den gewohnten vier Wänden ankam, fing für mich schon der gleiche Alltag von vorne an. Man muss für ein System funktionieren, welches von deiner Realität sehr weit weg ist. Diese Entfremdung kann einen Menschen sehr unglücklich machen. Die Menschen entwickeln auf Grund dessen eine sehr oberflächliche Beziehung zueinander, haben keine Zeit für einander und sind nur mit ihrer Arbeit beschäftigt. Entweder fokussieren

feudal, religiösen Seite sehen, sondern wie politisch, organisiert und welatparêz die Bevölkerung war. Jede Familie traf Vorbereitungen für Newroz. Die Frauen ließen sich Xeftans nähen, die Kinder auf den Straßen fragten uns ob wir zur Newrozfeier kommen würden, in den Stadtteilen Ameds feierten die Jugendlichen schon im Vorfeld. Von jung bis alt ließen dich alle spüren, dass es unser Fest ist, welches vor der Tür steht. Das sind Momente, die ich nie vergessen werde.

≡
Die Rückreise
ist wohl immer
noch der größte
Fehler meines
Lebens gewesen.

» Ich fühlte mich auch verpflichtet etwas tun zu müssen.

sie sich auf ihre Karriere oder das Heiraten. Das Heiraten kam mir auch absurd vor, weil ich sah wie viele Frauen sehr unglücklich in ihrer Ehe waren, die meistens in Depressionen endeten. Damit die Ehe einigermaßen hält, muss die Frau sich dem Mann unterordnen, oder sie erlebt körperliche und psychische Gewalt. Ich wusste, ich muss etwas für mein Volk machen, somit verging eine Zeit in der ich eigentlich auch wusste, dass ich einen Austritt aus meinem alten Leben machen muss, um mit all dem zu brechen. Dafür hat mir aber anfangs der Mut gefehlt.

Mut für eine Veränderung

2015 fingen dann die Angriffe auf Kurdistan an. Es hatte mich sehr stark getroffen. Wir konnten nicht zusehen, wie die Städ-

te zertrümmert, dem Erdboden gleich gemacht wurden. Es war die Aufgabe von allen kurdischen Jugendlichen dagegen was zu tun. Wir hatten uns mit Jugendlichen zusammengetan, um uns zu organisieren. Wir versuchten von hier aus auch viel zu machen, aber es war nicht genug, es reichte nicht aus, weil der Krieg in Kurdistan stattfand.

Nachts konnte ich nicht schlafen. Die Städte in denen ich meine Verbundenheit zur Heimat stark entwickeln konnte, waren ständigen Angriffen ausgesetzt. Meine Heimat blutete vor meinen Augen. Ich fühlte, dass etwas gemacht werden musste. Die Jugendlichen vor Ort leisteten heroischen Widerstand, um ihre Heimat zu verteidigen. Eine Geschichte wurde geschrieben. Die Geschichte der Unterdrückten, die

sich wehrten und nichts als die Freiheit akzeptierten. All das vor meinen Augen ließ in mir ein Gefühlschaos aus. Ich fühlte mich auch verpflichtet etwas tun zu müssen. Als Jugend wurden wir sehr aktiv. Je mehr wir machten, desto größer wurde meine Hoffnung. Die Sehnsucht zur Heimat stieg ständig. In diesen Arbeiten entwickelte ich Mut auch größere Schritte zu gehen. Und dieser Mut brachte mich endlich dazu meinem Wunsch nachzugehen, für mein Volk und meine Heimat zu kämpfen, Rêber APO näher zu kommen und ein Teil der Revolution zu sein. Ich wollte zu der Geschichte beitragen, in der sich die Unterdrückten rächen werden. Ich wollte dazu beitragen, eine freie Gesellschaft aufzubauen. Ich wollte mich endlich auf den Weg der Freiheit begeben. ●●●

ŞEHÎD SILAV MAZDA MARIYA

ŞOPDARA ARÎNAN Û LÊGERÎNVANA ŞOREŞGERTIYÊ

Hevrê Şevîn Coşkun bi nasnav ‘Silav Mazda Mariya’ cihê xwe di nava Têkoşîna Azadiyê de girt. Dema hevrê Silav biryara pîroz a tevlibûnê da, sala 2015, meha Sibatê bû. Ew dem berxwedana Kobanê nêzî serkeftinê bibû. Çalakiya şehîd Arîn Mirkan, Berxwedana Kobanê û Şoreşa Rojava ji bo hevrê Silav bibû nişaneyê rîya rast. Ji yekem şehîda YPJê şehîd Silava bandor girtibû û piştî vê jî beşdarî têkoşînê bibû. Navê şehîd Silav hilgirtibû. Di salvegera komploya navnetewî de, di 15ê Sibata 2015an hevrê Silav gava yekem ber bi azadiyê ve avêt. Wek şopdara Arîn û Silavan, ji bo komploya navnetewî ya li dijî Rêber APO pêk hatibû bişkêne, berê xwe da Têkoşîna Azadiyê.

Ew dem min jî nû biryara tevlibûnê dabû. Hevrê Silav û ez di heman perwerdeya Şervanên Nû de bûn. Di perwerdeyê

de min heval Silav hin baştir naskir. Heval Silav bi eslê xwe ji navçeya Kopê ya Mûşê bû. Lê kal û pîrên wê di dema xwe de ji navçeya Norşînê ya girêdayî Bedlisê koçberî Mûşê bûne. Ji ber zilm û zoriya dijminê dagirker, malbata hevrê Silav di salên 90î de neçar mane koçberî metropola Tirkîyeyê Stenbolê bibin. Hevrê Silav wek 5 zarokên malbatê di nava koçberiyê de li Stenbolê jidayîk dibe. Lê malbata wê li Stenbolê jî stara xwe nabîne û vê carê koçberê Ewrûpayê dibin. Hevrê Silav li Elmanyayê mezin dibe û li wir diçe dibistanên pergalê. Li welatê xerîbiyê di nava penaberiya de hevrê Silav dikeve nava lêgerîna nasnameya xwe.

“Dayê ez jî dixwazim bibim Şoreşgereke vê dozê”

Li Elmanyayê jî malbata hevrê Silav bi Têkoşîna Azadiyê re girêdayî dimîne û bi erkên xwe

yên welatparêziyê ve tevdigerin. Wek demên 90î her tim bi erk û bi berpirsyariyên xwe yên welatparêziyê ve tevdigerin. Malbata heval Silav li penabertiyê û dûrê axa xwe çanda Kurdayetiyê di nava zarokên xwe de didine jiyînê. Hevrê Silav jî her tim beşdarî meş, mîting û festîvalan dibe. Bi vî awayî Têkoşîna Azadiyê nas dike û meraqa vê jê re çêdibe. Salek beriya ku tevli Têkoşîna Azadiyê bibe, ji dayika xwe re dibêje “Dayê ez jî dixwazim bibim Şoreşgereke vê dozê”. Hevrê Silav gelekî girêdayî malbata xwe û taybetî jî dayika xwe bû. Lê vê yekê jî xwe re nekir astengî. Qutbûna fizîkî ya ji malbatê li hemberî biryara wê ya tevlibûnê nebû asteng. Ev jî yek ji taybetmendiyên hevrê Silav bû. Dema biryar digirt li ser wê biryarê bû heta dawiyê. Bi biryardariyek mezin li ser rîya Arînan û Silavan beşdarî refên gerîla dibe. Li Ewrûpayê hevrê Silav mehekê perwerdeya Şer-

vanên Nû dibîne. Di vê perwerdeyê de derfetên min yên naskirina heval Silav çêbûn. Me gelek caran di perwerdeyê de li ser çûyîna Çiyayên Azad niqas dikir. Hemû hevalan xwestekên xwe yên çûyîna welat dianîn ser ziman. Li Ewrûpayê mayîn ji bo hemû hevalan zehmet bû, lê ji bo hevrê Silav hîn zehmetir bû. Her kêlî berê xwe dida çiyayên azad. Bi coş û moraleke mezin xeyalên xwe ji hevalan re digot. Kelecaniya heval Silav ji bo çûyîna çiyayên azad pir cûda bû. Hemû hevalên di perwerdeyê de pir ji helwesta heval Silav bandor digirtin.

Piştî perwerdeya mehekê xeyalên hevrê Silav bi cih hatin. Bi dawîbûna perwerdeyê û sozdayîna şoreşgertiyê hevrê Silav berê xwe da Çiyayên Azad. Ji ber sedemên ewlekariyê, beriya bîçe Çiyayên Azad nikare malbata xwe bibîne. Lê dema xwe digihîne Çiyayên Azad ango Qadên Parastina Medyayê ew dem bi riya telefonê cara dawî bi malbata xwe re diaxive. Bi awayekî coş ji malbata xwe re dibêje “ez gihîştîm cihê xwe Kurdistanê”. Li Ewrûpayê an ji cihekî dûrî welat bû, hevrê Silav ji bo xwe êdî qadeke jiyane nedidît ji bilî Kurdistanê û Çiyayên Azad. Ji bo hevrê Silav ger jiyanek heba ew ji li Kurdistanê, li ser Çiyayên Azad bû.

Her çiqas hevrê Silav ji Ewrûpayê çûbû Çiyayên Azad, di milê jiyani de pir zehmetî nekişand. Şert û mercên çiyayan bandorê li ser wê nedikir. Li çiyayên azad hevrê Silav her gava ku diavêt bi hezkirineke mezin ev dikir û encamên girîng ji bidest dixist. Di perwerdeyên li çiyayan de hevrê Silav pêşketinên mezin yên bîrdozî

bi dest xist. Her kêlî ji bo heval Silav giring bû. Ji bo zûtirîn xwe bigihîne pîvanên militaniya APOyî şev û roj dixebitî. Baweriya ku heval Silav di têkoşîna salekê de dabû avakirin, wek têkoşîna deh salan xuya dikir. Dema heval Silav beşdarî nava refên gerîla bû, ew hin 18 salî bû. Di nava gerîla de hê pir

riya Tirk difikirî, tevgera APOyî ji wek serhildanên Kurd û Kurdistanê wê di demek kurt de bêbandor bike û bêastengî dagirkeriya xwe bimeşîne. Lê keç û xortên Kurdan di pêşengiya felsefeya Rêber APO de bi seknek qehremanî têkoşîyan û gelek nîrx avakirin. Bêgûman di van 40 salên bihûrîn de gelê Kurd û

*Bi awayekî coş ji malbata xwe re dibêje
“ez gihîştîm cihê xwe Kurdistanê”.*

xeyalên wê hebûn. Hevrê Silav dixwest hemû çiyayên Kurdistanê bibîne û gav bi gav li ser şiverêyên wan çiyayan bimeşe. Heval Silav soza tolhildana ji dijmin ya zilma hezaran sala dabû. Bi vê armancê li ser dijmin ve meşîya. Dijminê dagirker dewleta Tirk li dijî hêzên gerîla necar maye û bi tu awayî nikare li hemberî wan şer bike, hêz û baweriya xwe daye teknîkê. Dijminê ku tenê dikare bi teknîka xwe li dijî hêzên gerîla şer bike, her roj derbên giran dixwe. Di Sibata 2016an de dijmin bi hemû teknîka xwe û bi êrişên hewayî yên bi rojan domkir ve li ser Herêmên Parastina Medyayê da meşandin. Di wan êrişên hewayî de hevrê Silav tevî Karwanên Şehîdên Têkoşîna Azadiya Kurdistanê dibe.

Tolhildana şehîdan soza me ye!

Gelê Kurdê ku li ber qirkirin û tunebûnê bû, bi derketina tevgera APOyî çavê xwe li jiyane vekir û hêviya têkoşîna azadî û serxwebûnê pêşxist. Dagirke-

yên Kurdistanê gelek berdêlên giranbûha dan. Ji bo azadiya gel û welatê xwe bi hezaran keç û xortên ciwan xwîna xwe ser vê xaka pîroz rijandin û bûn ronahiya jiyanek azad û birûmet.

Li vê keda şehîdan xwedî derketin û armancên wan yên gihandina serkeftinê erka sereke ya ciwanên Kurdistanê ye. Tolhildana heval Silav û bi hezaran şehîdên azadiyê û bi cihanîna xeyalên wan wek erkeke pîroz li pêşîya hemû ciwanên Kurdistanê ye. Ger em bi vê erka xwe ranebin wê dirok me efû neke. Li hemberî dijminê dagirker ku tunebûna me ji xwe re kiriye armanc, pêwîste em ji wek hevrê Silav bi biryardariyek mezin tevî refên gerîla bibin. Li dijî dijminê dagirker bersiva herî mezin ev e. Dîsa tolhildana herî mezin bi tevlibûnê pêkane.

Wek hevrêyên têkoşîna heval Silav û hezaran şehîdan em ji soza bilindkirina têkoşînê û pêkanîna xeyalên wan didin. Em soza kuştina dijminê dagirker û azad kirina Rêber APO didin hemû şehîdên Kurdistanê. ●●●

Şehîd Agir Stêrk bleibt unvergessen!

Diesen Text möchte ich mit einem Zitat von Rêber APO beginnen: „Die PKK ist eine gegen das Alte kämpfende Bewegung des Aufstandes und der Ablehnung. Demzufolge stellt sie eine Partei dar, die in ihrer Realität dem rückständigen Menschen keinen Platz einräumt. Somit ist es für einen PKK-Militanten unmöglich gleichzeitig das Rückständige und das Neue in seiner Persönlichkeit zu leben.“

Der Freund Agir Stêrk (Abdullah Osmanoğlu) ist 1993 in Êlih (Batman) geboren. Einige Zeit darauf flüchtete seine Familie nach Deutschland, wo er dann den größten Teil seiner Jugend

verbracht hat.

Doch obwohl er so weit weg von der Heimat war, zog es ihn stets in die Heimat. Selbst diese Entfernung konnte ihn nicht von seinen Wurzeln trennen. Das Leben Europas konnte ihn nicht dazu bringen seine eigene Kultur zu vernachlässigen. Er konnte seine kurdische Muttersprache gut sprechen und schreiben.

**Als wäre es
noch gestern gewesen ...**

In den Arbeiten der kurdischen Jugend in Hannover lernten wir den Genossen kennen und erlebten mit ihm

zusammen politische Jugendarbeit. Dabei fiel der Freund immer auf als eine Person, die stets motiviert gewesen ist und es stets schaffte seine Umwelt mit seiner Willenskraft mitzureißen. Wenn der Freund den Raum betrat, kam mit ihm zusammen eine gewisse militante Disziplin in den Raum. Als sei er schon seit Jahren in der Bewegung, als würde er nichts anderes kennen. Seine disziplinierte Haltung äußerte sich in den Sitzungen und Aktionen sehr fördernd und fordernd. Er konnte mit seiner natürlichen Art jedem Verlauf eine gewisse Ernsthaftigkeit geben, die bei vielen Jugendlichen aufgrund

der von der Wirklichkeit ablenkenden Mechanismen der kapitalistischen Moderne schnell verloren gegangen ist. Und zum Anderen schaffte er es, Jugendlichen dabei zu helfen sich selbst zu hinterfragen und der Wahrheit damit ein Stück näher zu kommen.

Heval Agir konnte nicht stillsitzen, wenn er sah, dass etwas nicht gut lief. Er strebte stets immer Besseres an. Er versuchte immer tatenkräftig das umzusetzen. Seine Reflektiertheit drückte sich in angemessener ständiger Selbstkritik und Kritik gegenüber seinen GenossInnen aus. Wenn der Freund einen kritisierte, tat er dies

Größeres bewirken zu können. Um gegen das Alte zu kämpfen bzw. eine Erneuerung in Kraft zu treten, beschloss er bei den allgemeinen Arbeiten mitzumachen und wurde zum Ko-Vorsitzenden des Volksrats in Celle gewählt. Aber auch dieser Schritt löste seine innere Sehnsucht, seinen Kampf mit den Widersprüchen im kapitalistischen System nicht vollständig auf.

Die Berge Kurdistans riefen nach ihm

In Europa hat er also nie seinen Platz finden können und war ständig auf einer

halfen, sich schnell an das Guerillaleben in den Bergen zu gewöhnen. Durch einen türkischen Luftangriff in Südkurdisten ist unser Freund zum Şehid geworden. Er hinterlässt große Spuren in unseren Herzen. Sein Kampf muss und wird weitergeführt.

Şehid Namirin!

...

Er schaffte es, Jugendlichen dabei zu helfen sich selbst zu hinterfragen und der Wahrheit damit ein Stück näher zu kommen.

mit einer sehr empathischen Art und Weise, dadurch schaffte er es, unsere Seele dabei zu berühren ohne zu verletzen. Abgesehen von dieser beschriebenen disziplinierten, stets selbstkritischen Haltung ist zu erwähnen, dass der Genosse sehr humorvoll war. Mit seinem Lächeln und seiner Unterhaltungskunst schaffte er es Menschen zu motivieren, zum Lachen zu bringen und insgesamt den Raum lebendiger zu gestalten. Auch musikalisch war der Freund gut bewandert. Er spielte Bağlama, sang und hatte auch keine Hemmungen seine GenossInnen daran teilhaben zu lassen. Er wollte die gesellschaftlichen Realitäten besser verstehen, um

Suche. Seine starke Verbundenheit zur Heimat zog ihn letztlich 2017 in die freien Berge Kurdistans.

Herzlichkeit, Einsatzbereitschaft und Bescheidenheit waren Eigenschaften, die Heval Agir Stêrk ebenso wie seine jahrelange Kampfsport Erfahrung und seine mentale Stärke dabei

Sourire te va à ravir-

Axin Mahîr Dicle

Elle a erré sans relâche de rue en rue, en mobilisant des femmes en premier lieu.

Sa vie se caractérisait par la résistance ; une résistance qui a débuté, pour elle, à Amed, dans les rues de Sur il y a quelques années. Par la suite, le combat des femmes d'Amed l'a poussé à "continuer" cette résistance.

Elle a erré sans relâche de rue en rue, en mobilisant des femmes en premier lieu.

Son côté belliqueux, combatif a suscité l'attention et la colère de l'Etat fasciste turc ; ce qui a entraîné son arrestation.

Mais ce n'était pas suffisant pour arrêter la camarade Derya. Pour elle, le lieu n'avait pas d'importance, sa volonté et son amour pour la vie qu'elle souhaitait mener l'ont encouragée à continuer sa lutte sans

relâche, même derrière les barreaux.

Après être sortie de prison, la détermination de Derya à combattre et son amour pour la liberté l'ont poussé vers les montagnes, là où elle pouvait vivre cette vie libre.

La camarade Derya a laissé un mot à sa famille avant d'aller dans les montagnes. Elle a expliqué à sa famille la réalité de la lutte et a exprimé la nécessité de son départ : « Maman, Papa, je ne peux plus rester ici. Je ne supporte plus de voir des enfants se faire abattre sur nos terres sans rien pouvoir faire. Je préfère me battre dans les montagnes pour tous ces enfants massacrés, plutôt que de vivre en pensant que je serais

arrêtée à tout moment. C'est là-bas que je pourrai mener cette grande lutte contre cet État qui massacre nos femmes et nos enfants. Je pense que vous me comprendrez et je sais que vous respecterez ma décision. »

Et c'est dans ces montagnes que Derya se fit appeler Axin Mahîr Dicle.

A la mémoire de son frère, elle hérite du nom de Mahîr, ce qui montrait sa détermination à poursuivre cette lutte pour lui également.

Elle a parcouru toutes ces montagnes qui inspiraient une certaine liberté.

Chaque fois qu'elle buvait du thé, elle disait, " pour les amis qui ne sont pas avec nous" , et pour les martyrs, Axin disait :

"Nous ne pouvons pas nous arrêter, nous devons faire quelque chose ..."

Une fois, elle a été gravement blessée par la frappe aérienne de l'État turc, mais sa volonté et sa persévérance lui ont permis de surmonter cette épreuve rapidement, rien ne pouvait l'arrêter. Elle essayait et faisait toujours de son mieux à chaque fois, surtout lorsqu'il s'agissait d'un problème concernant les femmes. Elle prenait clairement position.

Après avoir connu le PKK, elle a toujours cherché à combattre et s'opposer à la mentalité de dominance masculine. Pour elle, la liberté des femmes était une priorité.

En dernier lieu, elle s'est dirigée vers Cizre, la forteresse de la résistance, pour lutter contre les politiques d'assassinat menées par Erdogan et ses collaborateurs sur le peuple Kurde. La

commandante Axîn Mahîr Dicle, fait partie des acteurs de l'histoire qui ont montrés une grande résistance aux attaques brutales de Cizre. Combattante de longue date, Cizre fût le lieu de son dernier combat.

Là-bas, elle a combattu jusqu'au bout contre les fascistes d'Erdoğan dans les rues de Cizre en compagnie de ses camarades.

Pour eux, le symbole de la résistance dans l'histoire du PKK

était : " la reddition mène à la trahison, la résistance mène à la victoire" ceci comme seule consigne.

Ils étaient les partisans de Mazlum Doğan et Beritan.

Ils ont montré une résistance digne d'eux dans les majestueuses terres Botaniques, face à l'état fasciste colonialiste turc,

qui incapable de digérer son effondrement chaque jour, est devenu plus brutal.

Lorsque la camarade Axîn a appelé sa sœur alors qu'elle était avec ses camarades au sous-sol, elle disait : «Je ne suis pas venue ici pour m'asseoir. Je suis venue pour prendre position et combattre là où il y a de la persécution."

Elle a rappelé à nouveau les jours où le conflit s'intensifiait, en déclarant que leur état se dégradait : "Nous ne pouvons, dé-

sormais, plus sortir d'ici. Malgré toutes les difficultés que nous rencontrons, nous gardons le moral. Nous n'avons pas peur, mais de très mauvaises choses se produiront si le peuple reste silencieux face à cette tentative de massacre." Un message qui démontrait encore une fois son courage, sa bravoure et son intention de tenir jusqu'à la fin contre la politique de massacre et de persécution à laquelle faisait face la résistance de Cizre.

Axîn occupe une place importante dans nos cœurs. En tant que camarades de la commandante Axîn, nous nous souviendrons toujours de son combat, de son sourire dirigé vers le ciel.

La camarade Axîn a légué à toutes les femmes kurdes sa volonté de résistance, ce qui nous incites, aujourd'hui, à prendre place partout, dans cette lutte afin de libérer notre peuple et notre leader APO. Nous disons que toutes les femmes devraient occuper une place dans les rangs de la liberté pour briser

la mentalité patriarcale, coloniale et fasciste sur la ligne de résistance de la commandante Axîn. Il est temps pour nous et plus particulièrement pour les femmes, de rendre hommage à la résistance de Axîn en reprenant son combat.

Les femmes devraient jouer le rôle de pionnières et pour cela prendre une place au sein de cette résistance, sortir dans les rues et se diriger vers les montagnes. ●●●

Strategischer Erfolg auf Imrali

Mahmut Şakar äußert sich im Gespräch mit Civaka Azad über seine Erfahrungen als Rechtsanwalt Rêber APOs.

CA: Im Februar 1999 warst du Teil der ersten Anwaltsgruppe im Prozess gegen Abdullah Öcalan. Kannst du uns von deinen Erfahrungen bei den Treffen mit ihm berichten?

Nachdem Öcalan im Rahmen eines internationalen Komplotts, mit der Hilfe von CIA, Mossad und anderen ausländischen Geheimdiensten, in die Türkei verschleppt worden war, haben wir als eine Gruppe von AnwältInnen seine Verteidigung übernommen. Zu dieser Zeit war die Atmosphäre von Angst geprägt. Sowohl in

der kurdischen Bevölkerung als auch auf politischer Ebene war die Stimmung angespannt. KurdInnen wurden auf offener Straße gelyncht. Neben den Repressionen des Staates und der Willkür der Polizei gab es Übergriffe durch zivile faschistische und nationalistische Schlägertruppen. Wir AnwältInnen standen unter einem massiven öffentlichen Druck. Einige traten aus Angst um ihr Leben zurück, andere wurden verhaftet. Der damalige Staatspräsident Demirel zweifelte lauthals daran, dass Öcalan überhaupt einen Rechtsbeistand benötige,

da seine Schuld und damit das Urteil bereits feststünden. Mit allen Mitteln wurde versucht, die Bildung einer Anwaltsgruppe zu unterbinden und Öcalan den Zugang zu AnwältInnen zu verweigern. Innerhalb der kurdischen Gesellschaft hat all dies starke Betroffenheit ausgelöst. Seine Verhaftung und das Ausbleiben von Nachrichten über seinen Verbleib führten zu einem Trauma in der kurdischen Bevölkerung. Er war damals bereits zehn Tage in Haft, bevor seine AnwältInnen ihn treffen konnten.

Unter diesen Bedingungen

bekamen wir als eine Gruppe von AnwältInnen die Vollmacht der Familie und stellten den Antrag, Öcalan anwaltlich vertreten zu können. Nachdem meine ersten Anträge abgelehnt worden waren, konnte ich ihn schließlich am 26. März 1999 besuchen. Vor meinem ersten Treffen gab es bereits zwei, drei Anwaltstreffen, bis wir ihn dann schließlich zu viert besuchten. Für mich war es natürlich eine äußerst interessante Begegnung. Seine vorgebrachten Gesichtspunkte waren wichtig für mich – sowohl um Herrn Öcalan zu verstehen als auch die Dimensionen des internationalen Komplotts. So sagte er uns: „Ich versuche euch am Leben zu erhalten. Ich versuche mein Volk am Leben zu erhalten. Ich versuche mein Volk wohlbehalten von diesem Ufer ans gegenüberliegende Ufer zu bringen.“ Es war eine sehr bildhafte Ausdrucksweise. Wenn ich später von dieser Zeit erzählte, kam mir immer eine moderne Moses-Geschichte in den Sinn, in der ein Anführer seinen eigenen Stamm, seine Gesellschaft vor einer Gefahr schützen will. Mir wurde klar, dass die internationale Staatengemeinschaft, deren Regierungen Öcalans völkerrechtswidrige Verschleppung mindestens duldeten – wenn sie an dem Komplott nicht sogar direkt beteiligt waren –, mit ihrer Haltung die Tür zu einem bevorstehenden Genozid öffnete. Die Gefahr, mit der die kurdische Bevölkerung konfrontiert war, wurde mir durch dieses Treffen bewusst. Es ging Öcalan nicht um seine persönliche Situation, seine Haft oder um sein Über-

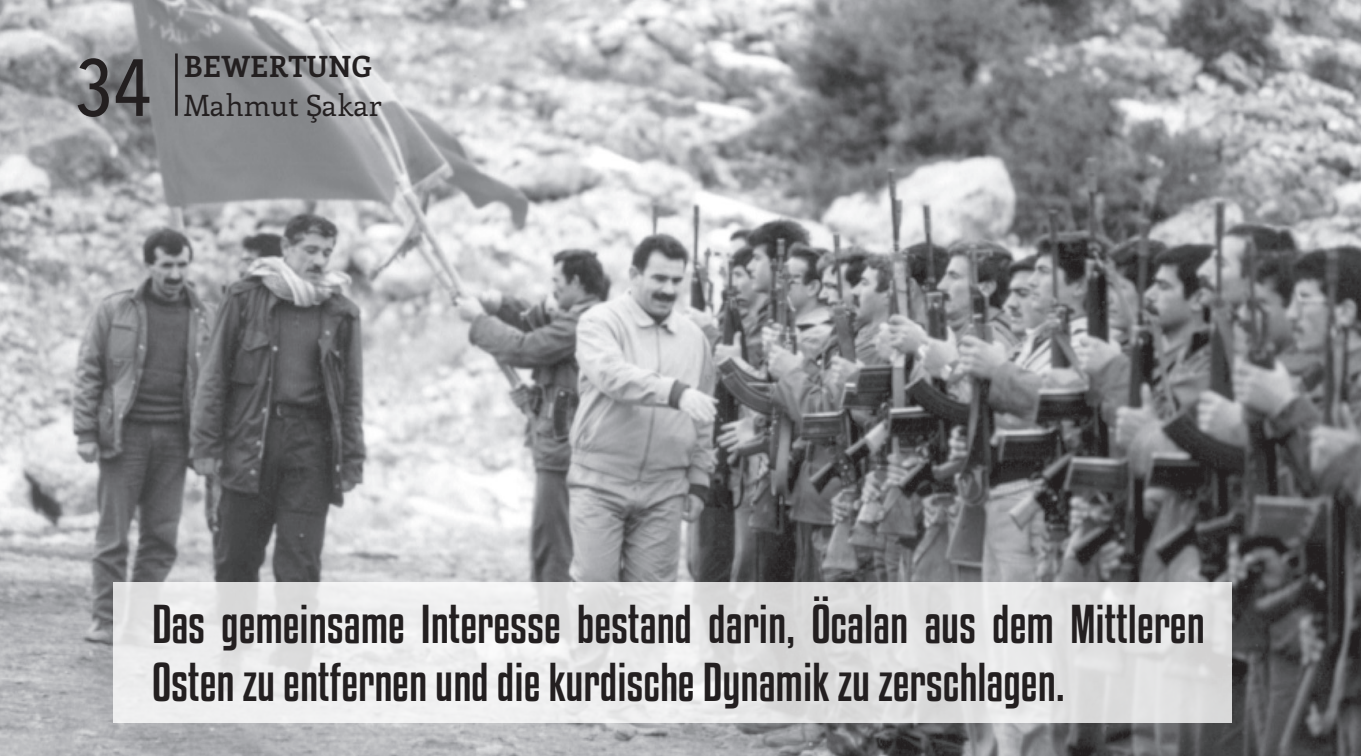
leben. Wichtig war ihm, dass sein Volk sich in ernster Gefahr befand. Er überlegte, was er gegen den drohenden Genozid tun könnte. Dies prägte das erste Treffen und war wichtig für mich, um das internationale Komplott in all seinen Dimensionen zu verstehen.

Mit der Festsetzung Öcalans wurde letztlich versucht, die politischen Erfolge der kurdischen Widerstandsbewegung auszulöschen und die revolutionäre Dynamik in der kurdischen Bevölkerung zu zerstören. Er war sich dessen bewusst, dass die ihm damals drohende Hinrichtung nicht nur auf ihn begrenzt bleiben würde. Er wusste, sie würde mit der Hinrichtung tausender Kurden einhergehen. Das zeigt die Geschichte des kurdischen Widerstands. So waren beispielsweise in Folge des Şêx Seîd-Aufstands nicht nur die Anführer ermordet worden, sondern mit ihnen zehntausende Menschen. Im Dêrsim-Aufstand wurden nicht nur Seyîd Riza und seine Freunde hingerichtet, auch hier folgte die Ermordung Zehntausender. Diese historische Realität war nun wieder eine drohende Gefahr. Öcalan hat es geschafft, diesen Kreislauf zu durchbrechen. Er beseitigte, was das kurdische Volk bereits als sein Schicksal angenommen hatte. Ich möchte zum Ausdruck bringen, dass das kurdische Volk im Laufe der Geschichte immer wieder gegen Unterdrückung und die Verleugnung der kurdischen Identität rebelliert hat und infolgedessen die Anführer ermordet und Massaker an der Bevölkerung verübt wurden. Dies ist beim Scheich-

Said-Aufstand, Dêrsim-Aufstand, Zilan-Massaker und Ararat-Aufstand passiert. Mit dem Widerstand der Arbeiterpartei Kurdistan (PKK) drohte die kurdische Gesellschaft wieder an solch einem kritischen Punkt der Geschichte angekommen zu sein. Herr Öcalan führte uns das vor Augen, damit sich die Geschichte nicht wiederholte. Er hat seine eigene Haltung darauf ausgerichtet, einen Genozid zu verhindern. Ich denke, dass sein Auftreten auf Imrali sowie bei den späteren Verhandlungen damit zusammenhängt. An dieser Stelle muss auch erwähnt werden, dass er seit den 1990ern friedliche Lösungsansätze für die kurdische Frage verfolgte.

Es hatte bereits während der Amtszeit des Ministerpräsidenten Turgut Özal indirekte Verhandlungen und Waffenstillstände gegeben. Wenn er nicht 1993 ums Leben gekommen wäre, dann hätte diese Initiative zur friedlichen Lösung Aussicht auf Erfolg haben können. Seit 1993 versucht die Widerstandsbewegung die kurdische Frage auf dem Verhandlungsweg zu lösen. Auf Imrali hat Herr Öcalan seine Friedensbestrebung zum zentralen politischen Anliegen gemacht. Der eben beschriebenen Gefahr eines Genozids hat er einen neuen Friedensvorstoß entgegengesetzt.

Seit dem Jahr 1999 hatte ich Herrn Öcalan anwaltlich vertreten, regelmäßig auf Imrali getroffen und die Möglichkeit gehabt, in den kritischsten Phasen mit ihm zu diskutieren. Ich bin einer der Anwälte, die ihn mit am häufigsten trafen. Fünf

Das gemeinsame Interesse bestand darin, Öcalan aus dem Mittleren Osten zu entfernen und die kurdische Dynamik zu zerschlagen.

Jahre lang, bis es Ende 2004 verboten wurde. In dieser Zeit präsentierte er, im Rahmen seiner Verteidigung vor Gericht, die These der demokratischen Republik. Im Mittelpunkt stand dabei die Absicht, die türkisch-kurdischen Beziehungen demokratisch nezugestalten und eine neue türkische Republik ins Leben zu rufen, in der die Kurden als Volk anerkannt werden, und so einen nachhaltigen Frieden zu schaffen.

Um seine Rolle auf Imrali zu verstehen, ist es wichtig, die

die strategischen Interessen verschiedener Staaten, insbesondere der Großmacht USA. Die Türkei war auf das Know-how fremder Geheimdienste angewiesen, die das Komplott organisierten, sie verfügte nicht über die Kraft, eine Operation dieser Größenordnung allein zu stemmen. Dieser Aspekt ist sehr wichtig. Das gemeinsame Interesse bestand darin, Öcalan aus dem Mittleren Osten zu entfernen und die kurdische Dynamik zu zerschlagen, um einen neuen Mittleren Osten nach

2004 das „Greater Middle East Project“ präsentiert. Ich denke, dass das Komplott gegen Öcalan auch mit dem Ziel zusammenhing, die revolutionären Dynamiken im Mittleren Osten zu beseitigen, um in der Region Fuß fassen zu können. Die darauf folgenden Entwicklungen haben das natürlich noch verdeutlicht. Viele Staaten spielten in diesem Komplott eine Rolle, auch eine Vielzahl von EU-Ländern. Öcalan erklärte, die Rolle der Türkei habe lediglich darin bestanden, ihn aus Kenia in die Türkei zu bringen und den Gefängniswärter zu spielen. Mit der Intervention ausländischer (Groß-)Mächte wurde die kurdische Bewegung schwer getroffen.

Die Politik der Türkei wurde mit einigen Metaphern beschrieben. Es hieß z. B., man wolle „den Kopf vom Körper trennen“. Wenn erst der Kopf vom Körper getrennt wäre, solle dann der Körper zerschlagen werden. Der Kopf war Öcalan

Die Verschleppung Öcalans ist keine alleinige Sache der Türkei gewesen.

Zusammenhänge des internationalen Komplotts zu erklären. Die Verschleppung Öcalans ist keine alleinige Sache der Türkei gewesen. Im Zentrum standen

eigenen Vorstellungen zu gestalten. So folgte auf das Komplott die Invasion der USA im Irak. Mit der Intervention im Irak wurde von George W. Bush

Daher müssen die zwanzig Jahre auf Imrali als Zeit des Widerstands betrachtet werden.

und der Körper die kurdische Bevölkerung sowie die kurdische Freiheitsbewegung. Diese Strategie kann einfach erklärt werden: Öcalan wird festgenommen, inhaftiert oder hingerichtet und damit die emanzipatorische Dynamik der kurdischen Gesellschaft nicht nur in der Türkei, sondern auch in Syrien, im Irak und dem Iran schrittweise beseitigt. Deshalb ging es beim internationalen Komplott nie allein um seine Verhaftung, sondern um die Absicht, dem kurdischen Widerstand als Ganzes ein Ende zu bereiten. Das war nicht nur die Erwartung des türkischen Staates. Im Rückblick auf die Presse von 1999 lässt sich die Hoffnung erkennen, dass man Öcalan los sei und die Angelegenheit damit beendet wäre. An dem Punkt erläuterte Herr Öcalan, dass vor ihm zwei Wege lägen. Er wollte entweder in einen unbefristeten Hungerstreik treten, der mit seinem Tod enden würde, oder er wollte, angesichts

der Gefahr eines Genozids und der Zerschlagung der revolutionären kurdischen Dynamik, eine andere Widerstandsform entwickeln. Er erklärte, dass er den schwierigeren der beiden Wege bevorzuge. Das Schwierigste war es auf Imrali am Leben zu bleiben. Er sagte, das sei schwieriger als zu sterben: „Zu sterben wäre eine einmalige Befreiung für mich. Ich lebe unter Bedingungen, in denen jeder Tag den Tod für mich bedeutet. Doch ich erlebe das für mein Volk.“ Von diesem Punkt an hat er meiner Meinung nach eine Doppelstrategie verfolgt. Er hat es nicht auf diese Weise formuliert, das ist meine eigene Einschätzung.

Seine Antwort auf das Komplott ist äußerst ideologisch und philosophisch. Man versuchte ihn zwar zu beseitigen, um den Einfluss der Kurden im Mittleren Osten zu schwächen, doch es gelang ihnen nicht. Seine Philosophie hat sich heute in alle Teile der Welt ver-

breitet. Rojava ist ein Ergebnis davon. Als Parteiführer hat er Syrien verlassen und mit dem sogenannten Dritten Weg ist er als Vordenker einer freien, multiethnischen, multireligiösen und basisdemokratischen Gesellschaft zurückgekehrt. Daher müssen die zwanzig Jahre auf Imrali als Zeit des Widerstands betrachtet werden. Natürlich ist es für ihn persönlich auch eine Phase der Isolation und Repression – ein Leben unter Folter –, aber politisch muss man diese Zeit als Widerstandsphase sehen, in der sich die kurdische Bewegung und die Gesellschaft neu strukturiert haben. So wurden vor allem nationalistische Bestrebungen in der Gesellschaft unwichtiger und das Interesse der kurdischen Gesellschaft am gemeinsamen Zusammenleben der Völker wurde vertieft. Außerdem wurde die kurdische Identität durch Abdullah Öcalan auch international auf die Agenda gesetzt. ●●●

XETA AZADIYÊ, XETA NETEWA DEMOKRATÎK TÊK NAÇE!

Rêber APO ji bo bi rêyên demokratîk pirsgrêka Kurd çareser bike di gê Cotmehê de derketina Ewrûpayê girîng dît. Beramberî pirsgrêka Kurd, gelê Kurd û kesên ku di nava lêgerîna azadiyê û li dijî kapîtalîzmê bi vîni tevdiğerin ji aliyê pergalê ve nayên qebûlkin. Rêber APO vê yekê jî bi rengê nêzikatiyên wan ên li hemberê xwe carekê din dît. Qaşo ew hêzên ku li ser navê mirovî û demokrasî tevdiğerin rastiya xwe carekê din bi komployê bi awayeke vêkirî dan nîşan.

Rêber APO komploya navdewletî, bi sekna xwe ya dema di nav şert û mercên Îmraliyê de eşkere kir, di heman demê de ew rewşa ku di nav de bû wergerand kesekî bi hêz ya têkoşînê. Ew kesên ku bi girtina Rêber APO hesap dikirin ku dê Teverga Azadiya Kurd têk biçê, her roj hê bêhtir fehmkin ku xwe dixapînin û şaş in. Têkoşî-

na Azadiya Kurd bi keda Rêber APO û girêdayînbûyîna gelê Kurd ya ji Rêbertî û nirxên azadiyê re her roj ku derbas bû mezintir bû. Her roj ew derfetên ku bi ked hatin avakirin hîn zêdetir bûn, bi vî awayî şert û mercên jiyana azad berfirehtir bûn. Li Rojava ku Rêber APO herî zede ked da wir, Kurdek azad û şert û mercên jiyana azad hatin avakirin. Di encama têkoşînê de çirûskên Şoreşa Rojava li Kobanê pêketin. Ji ber ku Rêber APO di destpêkê de ji bo têkoşîna xwe pêşbixê ji vir derbas bû, Kobanê ji bo têkoşînê cih û wareke girîng e.

Komploya duyem: Êrîşên li ser Rojava

Her çiqasî li ser komployê ewqas sal derbas bibe jî, hêzên komploger ji bo ku têkoşîna ku her roj pêş dikeve bidin sekandin, rewşa pêşketinê ji xwe re qebûl nekin. Ji bo vê yekê

amadekariya komployek nû kirin. Ev amedekarî di demekê dirêj de dihat kirin. Ji cihê ku têkoşîn destpêkir xwestin dest pê bikin. Sedema êrîşa li ser Rojava ku îro ewqas çêdibe, eşkerebûyîna komploya wan e. Ji ber hêrsa xwe êrîşê berfirehtir kirin. Hêrsa wan ji pêşketina Kurdê/a azad tê. Hêrsa wan hêrsa li hemberê modernîteya kapîtalîst, pêşketina Modernîteya Demokratîk e. Ev êrîş ne tenê li dijî lêgerîna azadiyê ya Kurdan e, ango ne li dijî jiyana azad e, êrîşê wan di kesayeta Kurdan de li dijî hişyarbûna mirovahiyê ye. Li Rojava serkeftina Kurdan, di riya azadiyê de bidestxistina hemû vîna gelan e. Ji ber vê sedemê hêzên navnetewî îro ew êrîşên ku li Serê Kaniyê pêk tên temaşe dikin. Di rastiye de, di êrîşan de li pişt Erdogan, ku dijmînê mirovahiyê ye, digrin. Aligir dibin. Dewleta Tirk di êrîşên Rojava de bi pêşxistina DAÎŞê êrîşan diwartir kir, hin

kes jî bi bêdengiya xwe ya li hemberî êrîşên Erdogan alîkarî dan van êrîşan.

Destên hemû dewletên dagirker di komploya li hemberî Rêber APO de hene. Dema Rêber APO dîl ket kor, lal û kerr bûn. Îro jî li hemberî êrîşên ku li ser Rojava tê kirin de kor, lal û kerr in. Dema pîrsgirek dibe Kurd, sekna dewletan naye guhertin û dewam dikin. Ji ber ku Kurd ne tenê temsîliyeta netewekî dikin. Kurdbûn tê maneya şerkerbûn û rêxistinbûn. APOyîbûn jî tê maneya şoreşgerbûn û jiyana îdeolojîk. Dewletên dagirker jî dixwazin vê rastiye veşerin.

Komploya gê Cotmehê bi keda Rêber APO û israra Kurdeke/î azad biafirîne ve vala hate derxistin. Kurd bi vîna xwe jiyana xwe rêxistin kirin û terciha xwe ji aliyê jiyana azad kirin. Ti hêz nikare Kurdan ji êvîna azadiyê qut bike. Heke ku îro gelê Kurd hemberî êrîşên li ser Rojava bi vîna xwe û hêza xwe ve li hemberî komplogeran û paşverûtiyê berxwe dide, sedema vê berxwedan, berxwedaniya evîn û vîna azadiyê ye. Ev berxwedan berxwedaniya ku carekê din komploya gê Cotmehê nayê dûbarekirin e. Ji ber vê ew Kurdê/a azad ku di Rojava de hate afirandin, nikarin bi hêsanî ji holê rakin. Kurd ji her demê zêdetir îro bi xwedîderketina Serê Kaniyê re komplogeran vala derxistin.

Şaristanî û desthilatdarî

Sedema ev keyran, qaos û qiyameta ku derket holê, bê gûman hêz û pergala şaristanîya desthilatdar-dewletê ye. Cihê ku desthilatdar û dewlet

heye her cure qirkirin heye. Şaristanî ev 5 hezar sal in bi birdoziya xwe ya baviksalarî jin ditepisîne, xweza û civakê perçe dike, dagir dike. Ji dewletên biçûk ên bajerokan bigrin heya emperatoriye cîhanî, bi şiklê dewlet-desthilatdar her ku diçû hê zêdetir ewd û kolebûyîne pêşxist. Pesna xwe bi kehlên(qesrên) ku ji seriyan pêk dihat, didin. Lê şaristanî ti carî wekî wan du sed salên dawî yên pergala kapîtalîst ewqas antî-xweza, antî-civak, antî-jiyan û antî-heqiqat nebû. Di ev du sed salên dawî de çîna sermayê (yanî ew kesên ku bê ked hemû nîrxên maddî û manewî

Komploya gê Cotmehê bi keda
Rêber APO û israra Kurdeke/î azad
biafirîne ve vala hate derxistin.

ya civakê didizin) felbazî kiriye û li ser her sê lingên modernîteya kapîtalîst (netew-dewlet, endustriyalîzm û kapîtalîzm) hegemonya xwe daye avakirin. Ango em dikarin bêjin ku ev destpêkirina xelayê (qiyametê) bû. Mirovahiyê anîn asta ku emperetoran mirovan li ser çarmixan daliqandin, zindî binax kirin, çermên wan qeşartin. Ji ber ku kapîtalîzm tê maneya dagirkeriya bê sinor, şêlandin, êş, qirkirin û komkujiyên pir mezin. Kapîtalîzm lûdkeya baviksalarîyê ye.

Divê naye gotin ku civak li hemberî şaristanîyê têrker berxwe neda. Ji ber ku civaka

xwezayî hem di pêvajoya derketina şaristanîyê de di heman demê de jî pêvajoya ku dagirkeriya xwe pêşxist de – anga destpêkê heya roja me ya îro – her dem di nav berxwedanê de bû. Ti carî şaristanîyê qebûl nekirîye. Berdelên pir mezin daye. Nexwe pîrsgirek ne têkoşînnedayîne ye; pîrgirek têkoşîna kêr jî nîn e. Yek ji sedemên bingeîn ku berxwedana bê hempa ya gelan li hemberî şaristanî û modernîteya kapîtalîst hîn biserneket ew e ku pergalekî alternatîf ya birdozî-felsefî, teorîk-pratîk û azadîxwaziya jinê tinebû. Ew têkoşînen ku hatine dayîn, destkeftînen mezin derxistin holê. Lê nikarîbûn hişmendî û pergala baviksal-desthilatdar-dewletwarî derbas bikin. Berovajî wê piştî demekê tevî wan bûn.

Xeta azadiyê xeta Rêber APO ye

Xeta demokrasî, wekhevî û azadiyê ji hêla Rêber APO û PKKê ve hat asta birdozî-felsefî, politîk-rêxistinî. Bi giştî kombûneke mezin ya jiyaneke alternatîf hate avakirin. Armanc bi hişmendiyeke kolektîf avakirina kombûyîna cûdatiyan, azadiya jinê, serxistina nasnameyeke cewherî, vîni û bi nîrx, rêxistinbûyîneke demokratîk, wekhev û jiyaneke azad e.

Bi rêxistinbûyîneke heremî û siyasetek demokratîk re em ê xwe ji keyran û kaosên ku kapîtalîzmê avakiriye xilas bikin. Emê li hemberî hişmendiya ku cûdabûyîne red dike, cûdabûyîne înkâr û îmhâ dike têbikoşin. Li dijî wê ew cûdabûyînen ku hev û du dewlemendtir dikin

Dem dema bi dil û wicdanê destpêkirina raperînê ye.

bi felsefeya Netewa Demokratîk jiyana alternatîf avabikin. Em dixwazin bi rêveberîyeke xweser a demokratîk, desthiladar ji holê rakin û civak xwe bi xwe rêve bibe, di qada jiyane de civak karê xwe bi xwe bike. Ji bo ku civak bi xwezayê re hevbeş hebûna xwe bidomîne û azadiya xwe bi dest bixe; avakirina parastina cewherî, komûn-meclîs, akademî û kooperatîf şert e. Rêber APO di paraznameyên xwe de gelek caran pir vekirî anîbû zimên. Heke ku derve bûya wê ewqas karê wî hebûya ku nayê hijmartin. Di heman demê de wexta dest bi karê xwe kir çiqas pîroz ba ku di gundekî de komûn, meclîs, akademî û kooperatîf ava bikira. Karekî çiqas bi coş û kelecana biba. Rêber APO xwest girîngiya vî karî bine ser ziman. Heke ku em rêxistinbûyîna xwe li ser bingeha polîtîkayeke demokratîk û heremî dest pê nekin, hemû cûdahiyên civakî ser bingeha demokrasiyê, wekhevî û azadiyê pêk neynin, em nikarin behsa azadiyê, behsa hebûna xwe bikin ango hebûna xwe biparêzin.

Heke em rêxistinbûyîna xwe li herêmê dest pê nekin, xwe negihînin nasnameyeke cewherî, zanist û vîni em nikarin behsa gerdûnbûyîna bikin. Ji bo vê jî ti nasname, bawerî û çandên cûda divê nebin sedema pêvçûn û nakokîyan. Pirsîgîrî ne hebûna cûdahîyan e. Ew dewlemendî ye, xweşikbûn e. Heke hemû şeneyên civakê, jin û ciwan li ser bingeha Netewa Demokratîk bi nasnameyeke cewherî û bi nirx xwe rêxistin bikin, modernîteya kapitalîst nikare ji xwe re koleyan bibîne, nikare talan bike û wê di rûpelên dîrokê yê reş de winda bibe.

Ji ber vê em dikarin bi perspektîfa Netewa Demokratîk hêza rêxistinbûnê xwe ji heremê bigirin û bi pergala rêveberiyên xweser hebûna xwe biparêzin. Ti serkeftin ji avakirina jiyaneke azad bi nîrxtirîn e. Her wiha pergala kapitalîst, netew dewleta hov û hevkarîyên wan dixwazin civak, bawerî, nasname û çandê yek bi yek ber bi tinebûyîna bibin. Hemû nirxên civakê tên bin pê kirin.

Li Sûriyê, Iraqê, Bakur, Rojhilat, Rojava û Başûrê Kurdistanê, û bi taybetî li Şengalê, qîrîna gelan bilindtir dibe. Şaristaniya demokratîk bang dike ku her kesî xwedî wîcdan û rûmet xwe tevî refên têkoşînê bikin! Pêvajo, pêvajoya ku ew zarokên ku ji ber tîbûnê diqirîyan ji dil û wîcdan wan bihistin e. Dem dema bi dil û wîcdanê destpêkirina raperînê ye. Carekê din tê xuya kirin ku ji bilî Netewa Demokratîk û li ser xeta rêveberiyên xweser ên demokratîk pê ve em nikarin azad bibin. Êdî ji bo têkoşînê mewziyekî, êniyekî an jî qadekî teybet ne pêwîst e: Cihê têkoşînê cihê ku em lê ne, cihê ku em nefes digrin. Divê em bi xwe her cih bikin qada têkoşînê. Erkekî wisa li ser milên me ne. Ji aliyekê ve bi xeta parastina rewşa di êniyan de berxwedan, ji hêlê din ve jî bi pergala rêveberiyên xweser ên demokratîk ve jiyana azad avakirin e. Li ser vê bingehe serkeftin ji her dem nêztir û mezintir e. ●●●

'Yetersiz Yoldaşlığın' Yarattığı Sonuçları Aşmak

Önderliğimiz, Uluslararası Komplo'nun gerçekleşme nedenlerini analiz ederken, "Sahte dost, yetersiz yoldaşlar, bizim trajedimizin temel nedenidir" dedi. Bu gerçeklik, kompionun hem iç nedenlerini hem de dostluk adına yaşatılan trajediyi her açıdan sorgulattı. Fakat bu sorgulama yoldaşlık boyutunda halen devam eden bir sorgulamadır. Sonraki yıllarda da Önderliğimiz, "Yoldaşlarla aramızda makas aralığı oluşmuştur" diyerek ideolojik, örgütsel kopukluğa işaret etti.

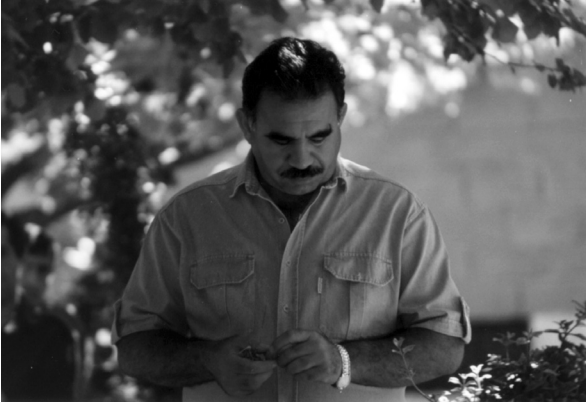
Peki, "yetersiz yoldaşlık" ile ifade edilmek istenen nedir? Bu olguyu anlayabilmek için Özgürlük Mücadelesi tarihini iyi bilmek ve analiz etmek gerekir. Geçmişten günümüze düşman, Özgürlük Hareketimizi ele alırken hep parçalayarak, bölerek el almış ve bunun sonucunda Özgürlük Mücadelesini tasfiye etmeyi amaçlamıştır. Örneğin, mücademizin başladığı yıllarda Kürt halkının varlığını red eden, inkar eden Türk devleti, mücadelenin ilerlemesiyle, "Kürtlere evet, APO'ya ve PKK hayır!" politikasını geliştirmiştir. Bununla Kürtler ayrı, PKK ve Önderliği ayrı denilerek toplumun Özgürlük Hareketi ile bağı koparılmak istenmiştir. Aslında devlet bu argümanı geliştirerek mücadele boyutunda zayıf noktalar aramıştır. Yoksa PKK'nin bu halkın bağrından çıktığını çok iyi bilmektedir. Ama Türk devleti için önemli olan mücadelenin tasfiyesidir.

O yüzden daha en başta, "Denizi kurut, balığı yakala" taktikini esas alarak halkın, PKK'ye olan desteğini yok ederek, mücadeleyi bitirmek istemiştir. Bunun için de nerede bir zayıf nokta, yetersizlik varsa keşfetmeye ve oradan yüklenmeye çalışmıştır. Bunu başaramayınca da özellikle '90'lı yıllarda "PKK'ye evet, APO'ya hayır" politikasına yönelmiştir. Dönemsel olarak "APO'ya evet, PKK'ye hayır!" gibi yön şaşırtan bir siyaset izlese de esas olarak, "PKK'ye evet, APO'ya hayır!" politikasını Uluslararası Komplo sürecine kadar sürdürmüştür. Önderliğimizin esareti ardından da sürdürülen bu politika, Rojava Devrimi'den sonra 'Kürtlere evet, PKK'ye hayır'a dönüşse de 2018 Kasım'ında ABD direk olarak Hareketimizin önder kadrolarını hedef alarak bu kez de "PKK'ye evet, önder kadrolara hayır!" siyasetini gütmeye başlamıştır. ABD'nin, Özgürlük Hareketimize ve onun öncü kadrolarına yönelik geliştirmiş olduğu bu politika, Hareketimizi tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. Bu yönlü de fırsatını buldukça saldırmakta ve öncü, yönetim kademesinde yer alan arkadaşları tek tek de olsa imha etmeyi hedeflemektedir. Burada dikkat çekici olan nokta ABD'nin direk tüm PKK kadrolarını değil, PKK'nin öncü kadrolarını hedef aldığını isim vererek belirtmesidir. Bu uygulamanın aynısını biz, Önderliğimize dönük nasıl kullanıldığını zaten biliyoruz.

Şimdiye kadar ifade ettiklerimiz Türk devletinin, uluslararası komplocu güçlerin, ABD'nin Hareketimize yönelik yürütmüş olduğu politikaları ve bu politikaları nasıl sürdürdüklerine yöneliktir. Buradaki asıl konu ise kapitalist-emperyalist güçlerin yürütmüş olduğu bu politikaların dayanak noktasıdır. Dayanak noktası nedir? Dayanak noktası; kadroların eksikliği, yetersizliğidir. Yani Önderliğimizin esaretine yol açan "yetersiz yoldaşlıktır." Türk devleti, uluslararası komplocu güçler ve bunun başını çeken ABD, politikalarını biz kadroların yetersizliğine dayandırarak sürdürmektedir. Yani Özgürlük Mücadelemizi, bizim yetersizliklerimiz üzerinden tasfiye etmeye çalışmaktadır. Çünkü "yetersiz yoldaşlığın" Özgürlük Hareketinin zayıf noktası olduğunu keşfetmiştir. O yüzden sürekli olarak zayıf noktalarımızı aramakta ve oradan saldırmaktadır.

Önderliğimizi yalnızlaştırdık

Peki Önderliğimizi, Uluslararası Komplo ile karşı karşıya getiren esas yetersizliklerimiz nelerdir? Bugün de bu yetersizliklerimiz sürmekte midir? Bu soruyu cevaplamak için Önderliğimizin geliştirmiş olduğu çözümlemelere bakmak ve biz kadrolar için yaptığı değerlendirmeleri yeniden gözden geçirmek gerekir. Çünkü çözümlemeler, kadro gerçekliğimizin bir aynası gibidir.

Önderliğimiz bu yüzden
hem ideolojik hem de stratejik
ve taktik önderlik rolünü de
üstlenmek durumunda kalmıştır.

Önderliğimiz hem çözümle-melerinde hem de savunmala-rında sıkça yalnızlaştırıldığına dikkat çekmektedir. Özgürlük Hareketinin kadro-komuta ya-pısının ideolojik önderliğin, stratejik ve taktik uygulayıcısı olamaması, siyasi ve askeri rol-ünü yeterince oynamaması, tüm yükün Önderliğin omuz-larına bırakılmasına neden olmuştur. Önderliğimiz bu yüzden hem ideolojik hem de stratejik ve taktik önderlik rol-ünü de üstlenmek durumunda kalmıştır.

Önderliğimiz bir çözümleme-sinde şöyle demektedir; “Düş-man sürekli, “Zaten ‘80’li kad-rolar çoktan tarihe mal oldu. ‘90’lı kadrolar da marjinalleş-me temelinde etkisizleştirildi. Ama APO yeni bir kadrolaş-ma yürütüyor. Bu, hem gerilla açısından, hem siyasallaşma açısından oldukça tehlikelidir ve bu sefer buna fırsat verme-yeceğiz.” diyor. Düşmanın son yöneliminin temel hedeflerin-den birisi, ki saldırma ihtimali yüksek ve asıl nedeni, biraz da budur.” diyerek devletin ken-disini nasıl hedef aldığını açık-larken aynı zamanda kadrosal duruşlarımızın da buna nasıl yol açtığını ifade etmektedir. Dolayısıyla yerine getirilmeyen

her görev ve sorumluluk, Ön-derliğimizi uluslararası komp-locu güçlerin hedefi haline getirmiştir. Buradan da anlaşı-lacağı üzere komplocu güçlerin dayanak noktası kadro-komu-ta tarzında yaşanan yetersiz-liklerdir. Bir kadro-komuta gücü kendi yetki ve sorumluluğunu bir başkasına devredemez. Al-dığı görevi büyük bir inanç ve kararlılıkla yerine getirmezse, inandığı değerleri her açıdan savunup, koruyamazsa o vakit yürüttüğü mücadele de başarı sağlayamaz. Peki, biz ne yapı-yoruz? Partiden gelen talima-tı ya uygulamıyoruz ya da hiç haberimiz yokmuş gibi “Parti böyle söylemiş, ben biliyorum” diyerek yükümlülüğümüzü Parti Yönetimine atıyoruz. Oysa işimiz, Özgürlük Müca-delesinin ideolojisini, stratejik, taktik hedeflerini halka taşıma, ona göre örgütlenme, halkı ha-rekete geçirme, kendisini koru-yacak, yönetecek düzeye getir-me görev ve sorumluluğumuz var. Mücadele etme, özgürlü-ğümüz için savaşma hakkımız var. Peki, yapmamız gerekeni neden, “Parti böyle söylüyor” diyoruz. Bunu biz de istemiyor muyuz? Mücadelenin gelişip, büyümesini, halkın kendisini örgütleyecek güce erişmesini

biz de istemiyor muyuz? Peki, istemiyorsak o yeri niye işgal ediyoruz? Yok, eğer istiyorsak o vakit neden Parti yönetimini ya da Önderliği hedef tahtasına oturtuyoruz? İşte bu noktada kendi yetersizliklerimizi gör-mek ve gidermek gerekir. Yapa-caklarımızın ve yaptıklarımızın sorumluluğunu üstlenmek ve ona göre bir duruş sahibi ol-mak gerekir. Önderliğimizin sözüne ettiği yetersizliklerimi-zin kaynağı da budur. Önderliği yalnızlaştıran ve emperyalist güçlerin hedefi haline getiren de bu yetersizliklerimizdir. Ön-derlik, “Uluslararası komplocu güçler ve sömürgeci, soykırımcı düşman, “eğer Öcalan’ı tasfiye edersek, bununla birlikte Kür-distan özgürlük hareketini ve mücadelesini de tasfiye etmiş olacağız. Çünkü her şey, Öca-lan’da başlıyor ve onda bitiyor. Onun için de eğer Öcalan’ı tas-fiye edersek, Kürdistan özgür-lük hareketinden ve mücade-le-sinden geriye, herhangi bir şey kalmaz” diye hesapladı. Benim; parti içerisinde Önderlik anla-mında yalnızlaşmam, Önderlik temsiliyetinin bende bu düzey-de yoğunlaşması, kadro-komu-tanın gerçek anlamda rolünü oynamaması, beni tümünden ve açıktan hedef haline getirdi.

Eğer ben, parti içerisinde bu kadar yalnızlaştırılmasaydım, uluslararası komployla karşı karşıya gelinmeye bilinirdi. Kadro-komutanın, Devrimci halk savaşı temelinde zafer kadrosu, zafer komutası düzeyine gelememeleri, komplocu güçleri daha da cesaretlendirdi ve harekete geçme istemlerini geliştirdi. Önderlik rolünü oynaması gereken arkadaşların, bunu yapamaması; taktik önderliğin, taktik Önderlik rolünü oynayamaması sonucunda, hem tümünden stratejik Önderlik hem de taktik Önderlik rolünü, oynamak zorunda kaldım. Bu durum; hem beni çok zorladı, hem de beni tümünden, hedef haline getirdi.” demektedir.

“Yetersiz yoldaşlık”

Önderliğimiz gerçekleşen komploda “yetersiz yoldaşlık” olgusunun bu noktada ciddi bir şekilde sorgulanması, derinliğine anlaşılması ve bilince çıkarılması gerektiğini özellikle ve defalarca belirtmektedir. Çünkü bu tarz kendisiyle yeni kompoların kapısını aralamaktadır. Bugün Özgürlük Hareketimizin yönetim kademesinde bulunan üç yoldaşın direk ABD tarafından hedef gösterilip, başlarına ödül konulmasının altında yatan gerçeklik de budur. Hep sorunu üste havale eden, çözümü oradan bekleyen, görev ve sorumlulukları paylaşmayan veya paylaştırmayan, savaşmayan ve savaştırmayan tarzımızla alakalıdır. Sorumluluğu, yükümlülüğü hep üste havale eden tarz Özgürlük Hareketimizin yönetimini hedef tahtasına oturtmuştur. Örneğin emperyalist güçler, eğer Özgürlük

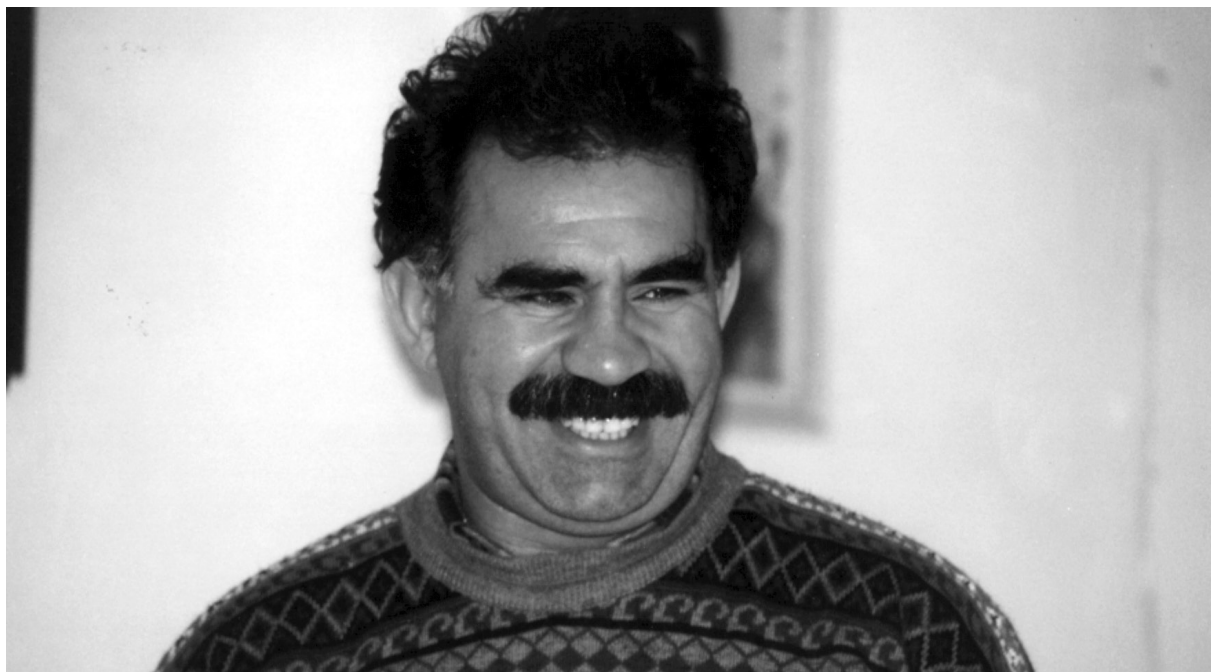
Hareketinin yönetimini tasfiye ederse, imha ederse Rojava’yı, Rojava’daki Kürtleri çok rahatlıkla kontrollerine alacaklarını hesaplamaktadır. O yüzden Özgürlük Mücadelesinin savaşçıları, kadrosunda açık, gedik aramaktadırlar. Zayıf noktayı bulduğunda oradan saldırıya geçecektirler. Ki nitekim gelişen saldırılarda zayıf noktalar üzerinden oynandığını göstermektedir. Hareketimizin yönetimine yapılan saldırılar da buna işaret etmektedir.

Dolayısıyla geldiğimiz nokta yine “yetersiz yoldaşlık” sebepli olduğu sonuçlardır. Peki bu nasıl giderilecektir? Neden böyle bir yetersizlik yaşadığımızı çözümlediğimiz oranda sorunu çözmek mümkündür. Bir kere yetersizliğimizin kaynağı nedir? Yetmez yanlarımızı nasıl tamamlayabiliriz? Ciddi bir şekilde bunun üzerinde yoğunlaşmak gerekir. Bir kere hiçbir kadro görev ve yetkisini kimseye devredemez, ona ters bir duruş içerisine giremez. Yaptığı işin sorumluluğunu bir başkasına havale edemez. Kadro sorumluluk sahibi kişidir. Ne yaptığıının, nasıl yapılacağını bilincinde olmalıdır. Çünkü yaptığı her şeyin Partiye mal edileceğini bilir. Bunun için de ideolojiye, örgütsel işleyişe hakimiyet, stratejik, taktik tarza hakimiyet önemlidir. Bu konuda Önderlik şöyle demektedir; “İdeolojik zenginliği olmayanların, pratik zenginliği olmaz. Pratik eylem alanındaki hareketimizin en temel ihtiyaçlarından birisi bu zenginliktir. İdeolojik düzeydeki yetersizlik, daralma ve oldukça eklektik, başka sınıfların, hatta yabancı gerçekliklerin etkisindeki çok kaba, çok sorun

teşkil eden bireysel hesaplar, pratik hercümerci daha da artıran eklektik düşünce, bir ideolojik gelişme olarak görülemez ve hatta aşılmayı gerektirir. PKK çizgisi ideolojiyle başlamış ve onunla gelişmiş bir çizgidir. Başlangıcında belirleyici olan ideolojidir. Pratik ancak bu temelde hem vücut bulmuştur, hem de çok dikkatli bir biçimde bağlı gelişirse sonuç verebilir. Dolayısıyla eylemle ideoloji arasındaki kopukluk en temel sorunlarımızdan birisi olmaya devam ediyor. Kişilerdeki kuru, yüzeysel ve fazla tarz üretmeyen gerçeklik, kesinlikle ideolojinin olmayışından veya yetersizliğinden, yanlışlığından kaynaklanıyor. Bunu gidermedikçe, sizin eyleminizin, kadro-komuta eyleminin bir anlam ifade etmesi zordur.”

Sonuç olarak, yetersiz yoldaşlığın aşılabilmesi için kendimizi mücadelenin sahibi, pratik uygulayıcısı olarak görmek, sorumluluklarımıza, görevlerimize sarılmak gerekir. Yaptığımız ve yapacaklarımızın sorumluluğunu kimseye havale etmeden, gerekçe göstermeden üstlenmek ahlaki olandır. Örgütün olmadığı yerde de bir örgüt gibi davranmak, herhangi bir perspektif veya talimat beklemeden dönemselsel görevleri tespit edip, yerine getirmek bir kadronun doğal sorumluluğudur. Böyle bir bilince erişmek de ideolojik, teorik, entelektüel birikim gerektirir. Bunu kendimizde geliştirip, sağladığımız oranda hem yetersiz yoldaşlığın yarattığı sonuçları aşarız, hem de Önderlik ile aramızdaki “makas aralığını” da kapatmış oluruz.

ABDULLAH ÖCALAN – NUR EIN KURDISCHER REPRÄSENTANT?

Immer wieder führt die Rolle von Rêber APO und sein Verhältnis zur kurdischen Frage und der Revolution in Rojava zu Diskussionen und Missverständnissen. Oft versuchen eher nationalistische und auch liberale Spektren Rêber APO als einen nationalen Repräsentanten des kurdischen Volkes darzustellen, der schlicht der legitimen Forderung eines kurdischen Nationalstaates nachginge. Einige sich kommunistisch definierende Organisationen werfen ihm sogar vor, ein nationalistischer klein-bürgerlicher Reformist zu sein, der das Proletariat aufgegeben habe. Andererseits wird in anarchistischen und feministischen Bewegungen die Frage gestellt, wie es sein kann, dass

eine anti-autoritäre Revolution, einschließlich radikaldemokratische Strukturen und Prinzipien der Befreiung der Frau, von oben nach unten, außerdem von einem Mann, dirigiert werden könne? Hinzu kommt, dass zumindest in Deutschland, erstens der Begriff Serok (Vorsitzender, Führer) negativ mit dem NS-Regime verbunden wird und zweitens auch mit einer bestimmten von schlechten Erfahrungen mit revolutionären Kämpfen abstammenden Angst verknüpft ist. Doch wir täuschen uns, wenn wir nicht hinter das von Vorurteilen geprägte Bild in unserem Kopf blicken und wirklich versuchen tiefer zu verstehen und dem Bedeutung zu geben. Schließlich ist die Suche nach Wahrheit

und der richtigen Lebensweise seit Beginn an Antriebskraft von Mensch und Gesellschaft. Rêber APO sagt: „Wahrheits-suche ist Liebe, Liebe ist freies Leben.“

Revolutionäre Führung

Das grundlegende Problem aller revolutionären Bewegungen und die Frage ihres nachhaltigen Erfolges drehen sich um die revolutionäre Führung – keine der bisherigen Bewegungen war davor gefeit, dem System ausgeliefert zu werden, da die Frage der revolutionären Führung unbeantwortet blieb. Die Frage der richtigen (Lebens-)Führung ist insbesondere schwierig, wenn wir uns mit der Selbstbestimmung und

-organisation der Gesellschaft auseinanderzusetzen und das natürlich auch für die kurdische Befreiungsbewegung. Um die Antwort Rêber APOs auf diese Frage anzunehmen, bietet die Entwicklungsgeschichte der PKK ein nützliches Beispiel dessen Verständnis und Vergegenwärtigung steter Wegweiser für Militante der kurdischen Befreiungsbewegung darstellt. Rêber APO und die PKK folgen nicht einfach einem festen ideologischen Schema oder einem dogmatischen System, wie der von den früheren sozialistischen Staaten behauptete einzig wahre Weg des Marxismus-Leninismus. Gleichzeitig unterscheidet er sich grundlegend von anderen sogenannten nationalen Führern des Mittleren Ostens, die keineswegs im Interesse ihres eigenen Volkes handeln, sondern mit ihr Regierungsform schlicht zum längeren Arm der hegemonialen Staaten geworden sind. Dies ist z.B. insbesondere für den Barzanî-Clan der Fall, welcher kapitalistischen Interessen anderer Staaten alle Türen öffnet und sich dabei nur selbst bereichert.

Die Grundlage der revolutionären Führung Rêber APOs ist die Annahme, dass Kurdistan eine Kolonie sei und daher verschiedenster Formen der Verleugnung, Unterdrückung und Ausbeutung ausgesetzt sei. Die wohl wichtigste Waffe des patriarchalen Staates ist es jedoch die Gesellschaft ihrer Geschichte, Kultur und des

Widerstandsbewusstseins zu berauben. Dementsprechend initiierte Rêber APO, mit sich selbst anfangend, eine tiefgründige Wiederaneignung der kurdischen Kultur und Geschichte innerhalb der Partei, Bewegung und Gesellschaft. Er beschränkte sich dabei allerdings niemals nur auf die KurdInnen oder Kurdistan, sondern stieß hierbei bis auf die Anfänge der Menschheit und Zivilisation vor, um den Fragen nach Unterdrückung und Freiheit bis zu ihrem Kern nachzugehen. Dabei liest er die Geschichte

Er beschränkte sich niemals
nur auf die KurdInnen oder Kurdistan,
sondern stieß hierbei
bis auf die Anfänge der
Menschheit und Zivilisation vor.

als den Kampf zweier Systeme, einerseits der demokratischen Zivilisation, die auf kommunalen Werten und Widerstand der Gesellschaft basiert und andererseits die zentralistische Zivilisation, deren aktuellster Ausdruck die kapitalistische Moderne und der Nationalstaat sind.

Wir als Befreiungsbewegung Kurdistan verstehen uns als Erbe der Gesellschaften und Kräfte, die versuchen auf Grundlage demokratischer und kommunaler Werte zu leben und gegen alle Formen von Herrschaft und Ungleichheit

zu kämpfen. Die Geschichte ist für uns die Quelle der Hoffnung und der Wegweiser. Rêber APO sagt von sich selbst, dass er sich als Student aller revolutionären Bewegungen in der Geschichte sieht und in diesem Sinne die revolutionäre Vorreiterrolle für die Verteidigung der politisch-ethischen Gesellschaft auf sich genommen hat. Auf diese Art und Weise wird der Kampf von Rêber APO zum Repräsentanten eines universalen Kampfes. Sein Ziel ist es mit uns gemeinsam die Wünsche und Ziele derer, die in der Länge der Geschichte versucht haben auf eine freie und gleiche Weise zu leben, jedoch nicht ganz erfolgreich waren, Wirklichkeit werden zu lassen. All unser Kampf und unsere Anstrengungen sind dafür. Für dessen Erfolg braucht es allerdings Methoden, die auf der richtigen Mentalität und

Ideologie basieren. Das was die unterdrückte Gesellschaft am meisten braucht, ist ein freies Bewusstsein und Organisation. Für eine Gesellschaft bedeutet politisch-ethisches Bewusstsein die Seele und Selbstorganisation der Körper. Damit eine Gesellschaft existieren kann, braucht sie Körper und Seele.

Rêber APO- Die Quelle zur Kraft

„Für mich liegt klar auf der Hand: Die kapitalistische Moderne bezieht ihre eigentliche Stärke weder aus dem Geld noch

In der Person Rêber APOs wird nicht nur der kurdische Freiheitskampf, sondern auch jegliche Form der internationalen Solidarität isoliert.

aus den Waffen; ihre eigentliche Stärke liegt darin, sämtliche Utopien, einschließlich der jüngsten und stärksten Utopie – der sozialistischen – im eigenen Liberalismus zu ersticken, der jede Farbe annehmen kann und den besten Zauberkünstlern überlegen ist.“ – Rêber APO im ersten Band seines Manifests der Demokratischen Zivilisation.

In den Metropolen scheint es so offensichtlich wie Patriarchat und Kapitalismus sich in jeden Winkel unseres Lebens ausgebreitet haben. Um den Prozess der Selbstbefreiung zu beginnen und den Kampf zwischen diesen beiden Systeme zu gewinnen, müssen wir unsere liberale bürgerliche Persönlichkeit und unser kapitalistisches Verhalten überwinden, um den innerlichen Staat mental zu bezwingen. Die Entwicklung des Sozialismus setzt gleichzeitig auch die Aufhebung der auf den Mann zentralisierten Gewalt voraus. Das wir dafür nicht auf nach die Revolution warten können, sondern mit unserer eigenen Persönlichkeit beginnen müssen, auch dafür ist Rêber APO mit seiner Haltung ein lebendes Beispiel für diesen Prozess.

Die Persönlichkeit und Lebensführung Rêber APOs verkörpert eine Quelle von Leben und Veränderung. Insbesondere seit den 90er Jahren hat er sich intensivst für die Be-

freiung der Frau und das „Töten des dominanten Mannes“ innerhalb und außerhalb der PKK eingesetzt und dies ganz klar als Bedingung für den Sozialismus des 21. Jahrhunderts proklamiert. Ein Ergebnis seiner vielen Vorschläge an die kurdische Frauenbefreiungsbewegung ist Jineolojî – die Wissenschaft der Frauen und des Lebens – die heute tausende Frauen und feministische und soziale Bewegungen begeistert, um sich sammelt und zu Diskussion und Aktion anregt. Die Frauenguerilla Kurdistans ist im Kampf gegen den IS und türkischen Faschismus heute weltweit zum Symbol des Freiheitskampfes geworden.

Die Ideen sind frei

Das Internationale Komplott, das 1999 durch Kooperation verschiedenster Staaten und aller führenden Weltmächte zur Verhaftung Rêber APOs führte, richtet sich gegen diese Form revolutionärer Lebensführung, die durch jahrzehntelangen Kampf der Befreiungsbewegung Kurdistans Tag für Tag mehr Menschen mit sich reißt. Nach dem Komplott und der Verschleppung auf die Gefängnisinsel Imrali leistet Rêber APO in Form der Theoretisierung der Dimensionen des kulturellen Genozidregimes und durch umfassende Vorschläge zur Lösung der kurdischen Frage und

des Chaos' im Mittleren Osten Widerstand. Die Isolationsfolter Rêber APOs wird durch eine faschistische Regierungsform in Form von Kontrolle, Beobachtung und Autorität, zur Durchsetzung einer homogenisierten Gesellschaft, und Aufrechterhaltung des Nationalstaatsgedanken, auf die gesamte Gesellschaft angewendet. In der Person Rêber APOs wird nicht nur der kurdische Freiheitskampf, sondern auch jegliche Form der internationalen Solidarität isoliert. Rêber APO ist sich dieser Politik bewusst. Er hat erklärt, dass er die Isolation in vertiefte Analysen und Konzentration umwandelt, weil er seinen Willen und sein Bewusstsein mit der Liebe zur Freiheit ausgestattet hat. Sein „Manifest der demokratischen Zivilisation“ ist ein klares Ergebnis davon. Die gegen ihn gerichtete Isolationspolitik macht sich nach seinen Worten weniger auf Imrali bemerkbar, als auf ‚draußen‘, wo sich das ganze Leben in ein Gefangenlager verwandelt hat. Die visionären Ideen der Demokratischen Nation Rêber APOs, basierend auf Verbundenheit zur Natur und Gesellschaft, Freiheit der Frau und demokratisches Zusammenleben vieler Identitäten, Kulturen und Religionen, haben die Gefängnismauern deutlich zum Bröckeln gebracht. Seine Ideen beflügeln heute revolutionäre Organisati-

onen und soziale Bewegungen in aller Welt. Dies ist die stärkste Antwort gegen das internationale Komplott. Daher hat er gesagt: „Anstatt mich zu retten, solltet ihr euch selbst retten. Befreit nicht mich, befreit euch selbst.“

„Kurden ja, PKK und Öcalan nein“

Der faschistische türkische Staat kann weder im eigenen Namen Krieg führen noch Frieden schließen. Die Rolle, welche die kapitalistische Moderne ihm zugedacht hat, ist die einer Gendarmerie und eines Wächters, um das türkische Volk und alle anderen Völkern des Mittleren Ostens für die Repression und Ausbeutung des kapitalistischen Systems zugänglich zu machen. Die Türkei gut einzubinden ist daher für das kapitalistische System von großer Bedeutung und es handelt sich nicht um eine beliebige Politik. Raffinierte Politiken und Strategien werden größtenteils im Verborgenen insbesondere durch die NATO und auch die EU gebündelt und koordiniert.

In diesem Zusammenhang müssen wir auch die jüngsten Angriffe auf Nordsyrien – Rojava begreifen, die nicht erst mit dem 9. Oktober anfangen und bis heute anhalten. Im Zuge des intensivierten Vernichtungsfeldzugs des AKP-MHP-Regimes, angeführt durch Erdogan, wird mit Spezialkriegsführung auf jede nur erdenkliche Methode gesetzt, um den Freiheitswillen der Gesellschaft, insbesondere der kurdischen, zu brechen und jegliche demokratische Dynamiken in der Region zu ersti-

cken.

Neben der Totalisolation auf Imrali ist die gezielte Tötung von führenden Kadern der ersten Phase der PKK, der Versuch Kopf und Herz der Freiheitsbewegung zu treffen und damit ihre ideologisch-organisatorische Tiefe zu liquidieren, die sie aus den Erfahrungen Rêber APOs ziehen, auf der Tagesordnung. Gleichzeitig wird gegen Rojava eine Liberalisierungspolitik von „Kurden ja, PKK und Öcalan nein“ geführt, während die Region stets mit der Gefahr von Völkermord, ethnischen Säuberungen und demografischen Wandel bedroht wird. Doch auch alle anderen Teile Kurdistans sind intensivierten Angriffen ausgesetzt, wobei insbesondere in Bakur, im Herzen des Widerstands, in den letzten Jahren durch einen faschistischen Vernichtungszug zehntausende Freiheits- und Demokratiesuchende weggesperrt und ermordet wurden. Doch auch in Süd- und Ostkurdistans zeigen die vielen Aufstände der letzten Zeit, dass die Menschen sich aufopferungsbereit vom Joch der Unterdrückung befreien wollen.

„Wir, die PKK, werden unsere Kraft dafür einsetzen, dass wir mehr eine Partei der Gesellschaft, des Humanismus, der Menschlichkeit und des Internationalismus werden als der nationalen Befreiung. Denn die Perspektive der Menschheit wurde verdunkelt. Wir müssen neue Horizonte eröffnen.(...) Wenn wir den Imperialismus aus Kurdistan hinauswerfen, wird unsere Revolution mindestens genauso wirkungsvoll wie die Oktoberrevolution,

vielleicht sogar wirkungsvoller.“ - Abdullah Öcalan in dem Buch „Auf dem Sozialismus zu beharren bedeutet, auf dem Menschsein zu beharren“ von 1998.

Weltweiter Demokratischer Konföderalismus

Die stärkste Antwort, die wir der vielseitigen Vernichtungspolitik global entgegensetzen können, ist daher die Verbreitung und das Diskutieren der Ideen und Lösungen Rêber APOs. Diesbezüglich ist die Diskussion zum weltweiten Demokratischen Konföderalismus, die intensiv von der Revolutionären Jugendbewegung und von der Frauenbewegung Kurdistans angetrieben wird, von strategischer Bedeutung. Jedoch darf es nicht bei der Theorie bleiben, sondern bedarf der geduldigen, alltäglichen Umsetzung in die Praxis. Das heißt, wir müssen uns vom kapitalistischen System lösen, uns organisieren und die Alternative auf allen Ebenen aufbauen. Gleichzeitig ist die Verteidigung der voranschreitenden Revolution in Kurdistan eine Verantwortung eines jeden Jugendlichen, der seine Kindheitsträume noch nicht betrogen hat. Der feste Glaube an die Befreiung Kurdistans, eine sozialistische Utopie und die Verbundenheit zum freien, gleichberechtigten Leben ist heute wichtiger als zuvor. Das Schicksal der Menschheit liegt in unserer Hand, wenn wir uns nur entscheiden „nur ein Leben in Freiheit oder gar keins“ für uns zu akzeptieren. ●●●

KÜRDİSTAN ÜZERİNDEKİ YABANCI EGEMLİĞİN ÖZELLİKLERİ

Önderliksel çıkış dediğimiz teorik gerçekliği nasıl tanımlayabiliriz? Önderliği örgüt kurmaya ve eyleme geçmeye yönelten fikirler nelerdi? Öncelikle bunlar üzerinde durmak gereklidir. Bunun için de Kürt toplumsal yapısı ile esas olarak Kürdistan'a dayatılan Türk sömürgeci-soykırımcı egemenlik yapısının özelliklerine bakmak gerekiyor. Birinci partileşme döneminde ilk olarak Türk sömürgeci-soykırımcı rejimin temel özellikleri nelerdir? Önder APO bu özellikleri nasıl değerlendirdi? Dolayısıyla parti olmaya, örgüt ve eylem kurmaya, onu adım atmaya yönlendiren düşünce gücü neydi? Buraya bakmak gelişmeleri anlamak açısından kolaylık sağlar, ön açıcı olur, yol ve yön gösterir.

'Kürdistan sömürgeci' çıkışı

Önder APO örgütsel adım atma karar ve eylemine kendisini götüren gerçeğin sömürgecilik tespiti yapmış olması olduğunu, bu temelde de ilk büyük çıkışı 'Kürdistan sömürgeci' diyerek yaptığını söyledi. Önderliksel çıkışa yön veren düşünce ve teorinin merkezinde Kürdistan'ın sömürge olduğu tespiti yatıyor. "Kürdistan sömürgeci" diyebilmek o kadar önemli mi? Evet, bunlar bilinmediği zaman önemlidir. O kadar önemli ki, Önderlik böyle bir düşünce gücüne ulaştığında, edindiği bütün bilgileri muhakeme ede ede sonuçta Kürdistan'ın sömürge olduğu tespitine vardığında ve bunu ilk söylediğinde bayıldığını ifade ediyor. Yanında Haki Karer

yoldaşın olduğunu ve bu söylemin kendisini bayıltacak kadar sarstığını, ondan sonra da öyle bir durumu hiç yaşamadığını belirtiyor. Demek ki bu kadar çok önemlidir. Şimdi bu tespit var ve biliniyor ama mevcut durumda öneminin nereden geldiği sorulabilir. Bunların hiçbirinin bilinmediğini, böyle bir görüş, bir değerlendirmenin olmadığını düşünelim. Tam tersine, ortada teori ve ideolojik-politik çizgi diye var olup tartışmalara konu olan her şey bunun dışındadır. Hatta bunu maskeleymeye dönüktür. Böyle bir ortamda Kürdistan'ın sömürge olduğu bilincine ulaşmak kuşkusuz çok önemlidir. Bir defa Kürdistan söylenemiyor. Kürdistan kavramı hem de Kürtler tarafından ifade edilemiyor, sahiplenilemiyor. Kür-

distan yoktur. Kürt'e de bunu kabul ettiriyor. Sen de böyle diyeceksin diyor. İşte soykırım budur. Dikkat edilirse bunu kabul ettiriyor. Sözde üniversite okuyan, en çok bilinçlenen, mücadele ediyorum diyenler bile Kürdistan diyemiyorlar. Sömürgeci-soykırımcı rejim hangi ismi takmışsa onu söylüyorlar. Tarihsel olarak oluşmuş, bir halkın yurdu haline gelmiş bir ülkeyi kendi ismiyle ifade edemiyorlar. Çünkü yasaktır, 'Kürdistan' adını kullandığında ceza alabilir, zulüm uygulanabilir, vurulma olabilir işkence görebilirsin. Bunu göze alamıyorlar. Bilmemekten değildir. Öyle bir dehşet rejimi kurulmuş ki, 'Kürt' diyen, 'Kürdistan' diyen imha ediliyor. O halde söylemeyeceksin, kaçacaksın ya da sömürgeciye uyacaksın. Sorun buraya kadar varıyor.

Şimdi herkes, düşman bile 'Kürdistan' diyor. Türk televizyonlarında, basınında, Türk siyasetinde bile birçok çevre artık açıktan bunu dillendiriyor. 'Irak Kürdistan yönetimiyle görüşmeye gittik' diyorlar. Bunlar eskiden söylenmiyordu. Mesela Irak Kürdistanı yoktu, Kuzey Irak vardı. Güney Kürdistan yoktu. KDP'nin literatüründe de Irak Kürdistanı vardı. PKK'nin 'Kürdistan' kavramını geliştirmesi karşısında Kürdistan'ı en sık dillendirdikleri zaman bile ancak Türkiye Kürdistanı, Irak Kürdistanı diyebildiler. Kürdistan kavramını günlük yaşamda, siyasi sosyal tartışmada açıkça söyleten, konuşturan, bunu ısrarla savunan, bunun için kavga yürüten hareket PKK oldu. Bunun için çok kavga yürütüldü. Yoksa kabul ettirmek, cesaret kazandırmak mümkün

değildi. 'Doğru konuş ve ülkeyi kendi ismiyle söyle' deniliyordu. Çünkü konuşamıyorduk, güç getiremiyorduk, cesaret edemiyorduk.

Türkiye açısından ise gerçekten bilinmiyordu. Öyle bir devlet oluşturulmuş, Türkiye Cumhuriyeti devleti içerisinde yürütülen eğitim ve yaşamla öyle bir toplum yaratılmış, özellikle öyle genç bir toplum ortaya çıkarılmıştı ki, Türkiye toplumunun homojen olduğunu sanıyordu. Herkes Türk, çeşitli Türk boyları var ve farklılıklar sadece Türk boylarından oluşuyor. Türkiye'de başka dil ve kültür yok, başka halk, millet yok, sadece Türkler var. 7 yaşından başlayarak 24 saat çocukların beynine bu bilgiler doldurulmuş, ezberletiliyordu. Türkiye gerçeğinin bu olduğu yönünde insanların beyni yıkanıyordu. Başka hiçbir düşünceye izin verilmeyordu. Böylece Türkiye'de bir kuşak oluşturuldu. Yani Türkiye'nin homojen bir toplum olduğunu sanan, başka dil ve kültürün olmadığını düşünen, dolayısıyla da başka dil ve kültürden bahsedildiğinde ona büyük öfke duyan, hemen bölücü diye karşı çıkan, şoven, ırkçı bir zihniyet, bir düşünce tarzı, bir söylem ortaya çıkarıldı. Bu çok güçlü bir biçimde vardı.

'Kürt, Kürdistan' denilince korkuyorlardı

Halbuki, şimdi halklar, kültürler, diller mozaği deniliyor. Anadolu ve Mezopotamya dil, kültür ve toplumsal çokluğuyla, zenginlikle ifade ediliyor. Bunlar yeni ortaya çıkartılan sonuçlardır. Bunlar faşist sömürgeci-soykırımcı rejimin,

tekçi resmi ideolojisinin hâkim olduğu dönemde yoktu. 'Sadece Türk vardır, Türkiye Türklerindir, tek millet, tek dil Türkçedir' deniliyordu. Öğretilen bunlardı.

Tayyip Erdoğan'ın bugün milletin karşısına çıkıp vaaz etmeye çalıştıklarının hepsi tekçi Kemalist ideolojinin 1925'ten sonra topluma ezberlettiği gerçeklerdir. Şimdi onları tekrarlıyor. Tekrar oraya çekmeye çalışıyor. Bu gayet açık bir durumdur. Bu bakımdan Türkiye ortamı bunları bilmiyordu. 'Kürt, Kürdistan' denilince korkuyorlardı, öcü gibi bakıyorlardı. Öfkelenerek alaya alıyorlardı ya da onu söyleyenleri tehlikeli buluyorlardı. Türkiye'ye Kürt ve Kürdistan'ı kabul ettirmek PKK'nin ortaya çıkardığı en büyük kazanımlardan biridir. Bunu yapabilmek için önce bunu Kürtlere kabul ettirdi. 'Kürt'e Kürt, Kürdistan'a Kürdistan diyeceksin, Kürdistan'ı bir ülke olarak ele alıp parçalarını Kürdistan adıyla tanımlayacaksın. Güney Kürdistan'a Kuzey Irak demeyeceksin, Kuzey Kürdistan'a Türkiye Kürdistan'ı demeyeceksin.' Bu literatürün hepsini PKK geliştirdi. PKK'nin teorik gelişimi ve ideolojik mücadelesinin çok önemli bir bölümü buydu. Bunun için sadece düşünce üretip propaganda yapmadı, hem 'ben Kürt örgütüyüm' diyenlere, hem de Türk örgütü olduğunu söyleyenlere karşı bu amaçla çok yoğun bir kavga da yürüttü. Sosyal şovenizme ve reformist milliyetçiliğe karşı ideolojik mücadelenin çok önemli bir boyutu kimlik üzerine, ülke üzerinedir. Dolayısıyla 'Kürdistan' demek, onu bir ülke olarak tanımlayıp kabul etmek öyle ba-

O halde “Kürdistan sömürgeci” demek, kurtuluş yolunu da bulmuş olmak oluyor.

sit ve kolay bir durum değildir. Hem o bilince ulaşmak, hem de onu açıkça ifade edebilmek kolay olmadı. Bütün bunlar büyük bir çaba gerektirdi, cesaret istedi. Önderliğin bu söyleminin kendisinde bu kadar sarsıcı etki yapması işte bu gerçeklik nedeniyle.

Dünyadaki sömürgeciliği herkes biliyordu. İlkel sermaye birikimi dönemi, klasik sömürgecilik, yeni sömürgecilik dönemleri, sömürgelerin kurtuluş süreci, ulusal kurtuluş savaşları; bütün bunlar dünya geneli için bilinen gerçeklerdi. Kürdistan bir ülke, Kürt toplumu ayrı bir ulus olarak kabul edilmediği sürece, ‘sömürgeciliğin’ Kürt ve Kürdistan için bir anlamı yoktu. Dünyada sömürgecilik var, ama sömürgeler ayrı ülke ve uluslar için kullanılıyor. Kürtler ve Kürdistan ayrı bir ulus ve ülke değil ki; ‘Kürdistan, Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesi, Kürtler de Türklerin bir boyu’ denilince ortada sömürgecilik ile tanımlanacak bir durum kalmıyor. Ama Kürtleri ve Kürdistanı ayrı bir ulus ve ülke olarak kabul edince o zaman ‘Kürdistan sömürgeci’ biçimi-

mindeki iki sözcüklü bir tespitin çok büyük bir bilimsel içerik ifade ettiği görülüyor. Siyasal ve sosyal bilimde çok önemli bir yeri oluyor. Birincisi, “Kürdistan” bir ülke olarak tanımlanıyor. İkincisi, bu ülkenin statüsü “Sömürge” olarak tanımlanıyor. Sömürgecilik bir statü demektir. Siyasi örgütlülüğü dağıtılmış ve yabancı bir askeri güç tarafından işgal edilip, yönetim egemenliği altına alınmış bir ülkedir. O halde “Kürdistan sömürgeci” dediğin zaman yabancı bir devlet tarafından işgal edilmiş, egemenlik altına alınmış olduğunu, Kürdistan üzerindeki siyasi egemenliğin yabancı, işgalci, Kürt düşmanı olduğunu kabul ve ifade etmiş oluyorsun.

Her sömürge için tek çare ulusal kurtuluş savaşlarıdır

Sosyal bilimin içeriği budur. Bir de bu tespit yapıldığında çözüm de ortaya konmuş oluyor. Çünkü eğer Kürdistan sömürgeyse uluslar, Ulusal Kurtuluş Savaşı verirler. Yabancı, işgalci, sömürgeci devlete karşı savaş verip onu kaldırır, atar-

lar ve bağımsızlık kazanırlar. Bağımsız bir devlet, toplum ve ülke ortaya çıkarırlar. Kurtuluş buradadır. Sömürgeciliğe karşı mücadele, teorisi ve pratiğiyle, dünyanın dört bir yanında gelişmiş devrimsel pratiklerle kendini kesinleştirmiştir. Her sömürge için tek çare ulusal kurtuluş savaşlarıdır. Bu meşrudur, başka türlü bir yolu da yoktur. Bir sömürge başka yolla kurtulamaz. Bir sömürge toplumda başka türlü mücadele edilmez. O halde “Kürdistan sömürgeci” demek, kurtuluş yolunu da bulmuş olmak oluyor.

Sömürgecilikten hangi yol ve yöntemle kurtuluş sağlanacak, strateji ve taktik ne olacak, nasıl mücadele edilecek; bunların da açığa çıkarılması oluyor. Yani çözüm ve kurtuluş yolunun da bulunup gösterilmesi oluyor. O bakımdan önemlidir. Bu iki kelime hem ülkeyi, hem düşman gerçekliğini, hem de kurtuluş yolunu gösteriyor. O açıdan teoriye temel teşkil edecek özellik ve derinliğe sahiptir. Bu açıdan herkesin görüp de söyleyemediğini bir toplum olarak söylemek sarsıcıdır. Bunu söylemek iyi de, söyleyenin gereğini yerine

getirmesi de lazım. Teorik bir tespit olarak bunu ortaya koyuyorsan ulusal kurtuluş savaşını vermeyi de göze alacaksın. Ulusal kurtuluş savaşını veren olarak ortaya çıkacaksın, yoksa bu söyleminin bir anlamı kalmaz. Peki, öyle bir savaşı nasıl vereceksin? Bu büyük bir mücadeleye adım atmak, onu kararlaştırmak oluyor. İşte Önderliği bu kadar derinden sarsan gerçeklik budur.

Bu bakımdan hem ülke kavramını netleştirme, somutlaştırma, hem onun statüsünü belirleme ve bu statüyü değiştirmenin mücadele yol ve yöntemini belirleme, teorisinin özünü oluşturuyor. Teori nedir? Genelde “stratejik analiz” diyoruz. Mevcut durumun bilimsel verilerle, sosyal bilim ve ölçülerine göre tahlil edilmesi, toplumsal yapının, egemenin, ezilenin, yöneten ve yönetilenin, toplumsal hareketliliğin değişim yönünün belirlenmesi, o yöndeki değişikliğin hangi yol ve yöntemlerle, hangi temel örgüt ve eylem biçimleriyle gerçekleşeceğinin tespit edilmesidir. Bunların açığa çıkarılmasına teorik analiz deniliyor. Bu bilgilere teori deniliyor. Bu stratejik olarak da analiz ediliyor. Önder APO stratejinin, “düşünce” olduğunu söyledi. Bir teorik çizgi olarak Önderlik gerçeğinin ortaya çıkması da kuşkusuz bütün bunların kurtuluş yol ve yöntemini gösterecek düzeyde aydınlatmayı ifade ediyor. “Kürdistan sömürgeci” kavramıyla başlayan teorik analiz ve tahlil gücü, Kürdistan Devrimi’nin teorisini ortaya çıkarıyor. Burada iki yön var. Bir, egemenin durumunun tespiti. İki, ezilenin durumunun tespi-

ti. Yani Kürdistan sömürgeyse Kürdistanı sömürgecilik altında tutan TC devletidir. Kürdistan’ın bütünlüğü, dört parça Kürdistan’dır. Tarihsel geçmişi nedir, ne zaman dört parçaya bölünmüş, hangi tarihsel süreçlerde bu bölünme gerçekleşmiş, bugün hangi devletler sömürgeci egemenliği oluşturuyor, neden bölünmüş ve bu devletler neden egemendirler, bunların dayanakları kimlerdir? Bu anlamda Kürdistan’ın bütünlüğü nasıl yönetiliyor, Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliğin özellikleri nelerdir? Egemen yapının tahlili anlamında bu ve benzeri soruların cevaplanması gerekiyor. Eğer Kürdistan sömürgeyse Kürt toplumu sömürge bir toplumdur. Bu sömürgecilik toplumda ne tür etkilere yol açmış, neleri değiştirmiş, yeni neler yaratmış, Kürt’e ait olanlara ne olmuş, ait olmayan olarak neler geliştirilmiş? Kürt bireyi ve toplumu üzerinde neler uygulanmış ve ne tür farklılaşma ve değişim ortaya çıkarılmış? Bireyin durumu, toplumun durumu nedir? Değişik toplumsal kesimlerin durumu nedir? Sömürgeci-işgalci güç karşısında bunlar nasıl duruyorlar? Ne ifade ediyorlar? Birbirleriyle ilişkileri nasıl? Kendilerine sahip çıkma durumu ne, sömürgeci düşmanla ilişki ve çelişki durumu ne? Tüm bunların hepsinin tespit edilmesi gerekiyor. Bir de bu sorular çerçevesinde toplumsal yapının tahlili gerekiyor.

Önder APO örgüt ve eylem olmak üzere 1973 baharında PKK’nin örgütsel temellerini atarken tüm bu konularda belli bir düşünce gücü haline gelmiş

durumdadır. O hale geldikten sonra ancak o adımı atmıştır. O halde demek ki, hem düşman cephesine, hem de Kürt halkının duruş ve özelliklerine dair önemli tespitler ve tahliller geliştirmiştir. Evet, ‘Kürdistan ülkedir’ demek ve ‘sömürge’ olduğunu söylemek bir şeyler ifade ediyor ama yetmiyor. Bir defa yabancı egemenlik de, Kürt’üm diyen de bunu kabul etmiyor. Ettirmek lazım. Bunun için izah, analiz, ikna gücü ve mücadele gerekiyor. Bu konuda her türlü şey öne sürülüyor. Evet, “Kürdistan bir ülke bile olabilir, ama sömürge değildir. Sömürge olması için ayrı kıtalarda olması gerekiyor, arada başka toprak parçalarının olması lazım, ayrı bir ülke olması gereklidir. Kürdistan, Türkiye’ye bitişik, o halde ayrı bir ülke değildir. Sömürgeler denizaşırı ülkelerdir. Sömürgeci yönetimler özel valilikle oluşturulan yönetimlerdir. Kürdistan’da ne deniz aşırılık, ne özel valilik var. Türkiye’nin diğer bölgeleri nasılsa Kürdistan da Doğu ve Güneydoğu bölgelerine, vilayet sistemine ayrılmıştır. Türkiye’deki siyasi-askeri yönetim nasılsa Kürdistan’daki de öyledir. Arada herhangi bir ırmak, deniz, kıta toprak vs. yoktur. O halde Kürdistan ayrı bir ülke değildir. Öyle olsa bile sömürge değil!” diyorlardı. Bu görüşler çok savunuldu. Reformist-milliyetçi akım içerisinde bunlar söylen-di, ama esas olarak da sosyal şoven akımlar bu konularda öyle çok derinleştirdiler ki, Kürdistan’ın sömürge olduğu gerçeğini gizleyebilmek için üretmedikleri düşünce kalmadı. Kırk türlü hileye başvurdular. Böyle olmadığını göstermek için bin

bir türlü söz ürettiler. Sadece bu gerçekliği gizleyebilmek için sol-sosyalist literatürden kitaplar aradılar, araştırdılar.

Soykırım, sömürgecilikten daha ötedir

Ortaya çıkardıkları dayanaklar öyle çok yabana atılır şeylerde de değildi. Çünkü Kürdistan başka yerlerdeki benzerleri gibi bir sömürge ülke değildi. Ama iddia edildiği gibi Kürdistan sömürge dışı da değil, sömürgecilikten daha öte, soykırım altındaki bir ülkeydi. Soykırım, sömürgecilikten daha ötedir. Sömürgecilik aslında bir toplumun ve ülkenin zenginliklerini sömürebilmek için ortaya çıkarılan siyasi-askeri egemenlik sistemidir. Temel amaç ekonomik sömürüdür. Ucuz iş gücüne kadar ulaşan zenginlik kaynaklarının sömürüsüdür. Kürdistan üzerindeki egemenlik sadece Kürdistan'ın zenginlik kaynaklarını sömürmek üzere oluşmuş bir egemenlik değildi. Bu sömürge biçimi çok daha öteye gidiyordu. Kürdistan'ın zenginlik kaynaklarının sömürülmesi için en ucuz yanıydı. Kürdistan'ın her şeyinin sömürülmesi söz konusudur. Kürt insanının emek gücünün, zihin gücünün, dilinin, kültürünün, tarihinin, maneviyatının, her şeyinin sömürülerek bir posa haline getirilip, fizik gücünün de ucuz iş gücü olarak her yerde hizmete koşulması vardı. Dolayısıyla soykırım ayrıdır. Sadece zenginliğin sömürüsü değil, toplumun yok edilmesidir. Bunun çeşitli yolları var, biri fiziki katliamdır. İkincisi, sürgündür, tehcidir. Toplumu her tarafa dağıtıyorsun, top-

lum olma özelliğini kaybediyor. Üçüncüsü, kültürel soykırım, asimilasyondur. Toplumun dilini, tarihini, kültürünü yok ediyorsun. Manevi dünyasını yok ediyorsun. Geriye posası kalıyor ve ona da başka bir tarihi, kültürü, dili yedirip başka bir uluslaşmanın hammaddesi yapıyorsun. Ulusal başkalaşıma uğrattırıyorsun, asimile ediyorsun. Kürt olmaktan çıkarıp başka bir dile, kültüre, ulusa mensup hale getiriyorsun. Soykırım budur. Soykırım, zenginlik değerlerinden öte toplumun her şeyinin sömürülmesidir. İşte Kürdistan'daki TC egemenliği böyle bir soykırım egemenliğiydi. Dolayısıyla klasik sömürgeciliğe çok uygun düşmüyordu. Klasik sömürgeciliği kabul etmeyenler bu hususları örnek gösteriyorlardı, ama onlar eski klasik sömürgeciliğe benzemez kılıyorlardı, fakat bu egemenliğin durumunu hafifletmeyip daha çok ağırlaştırıyordu. Klasik sömürgecilikle anlatılamıyordu, ama daha ötesini ifade ediyordu. Kültürel soykırım vardır, bu gerçeği ortaya çıkarıyordu. Ondan da fersah fersah kaçıyorlardı.

Bütün bu gerçekleri açığa çıkarmak, anlatmak çok zordu. Dolayısıyla bir defa bu gerçeği görmek gerekir. Kürdistan'ın bir ülke ve toplum olarak kendi kimliği temelinde kabul edilmesi önemlidir. Bu her şeyin başında geliyor. Bağımsızlık aslında bu kimliği böyle görmek, kabul etmek ve buna göre yaşamak oluyor. Bağımsız ruh, duygu, düşünce, bağımsız yaşam ve duruş Kürdistan gerçekliğini böyle kabul etmek ve onu yaşamaktır. Yoksa devlet kurmak değildir. Devletle ile sosyalizmi

bir araya getirmek gerçekten ne kadar yanlışsa, en ağır baskı, zulüm ve sömürü aracıyla özgürlük ve eşitlik ilkesini en çok ifade eden sosyalizm nasıl bir araya gelemiyorsa, birbirine en çok bağımlı olan, benzeyen, küresel bütünlük oluşturan devlet gerçeği ve bağımsızlık da öyle bir araya gelemmez. Bağımsızlık, kendi başına düşünsel ve maddi özgür duruş, irade demektir. Devlet ise, işbirlikçiliktir. Ona ya da buna bağlanmak demektir. Diğer devletler sisteminin bir parçası olmak demektir. Şimdi "BM" diyorlar, aslında Birleşmiş Milletler değil, birleşik devletler sistemidir. Dünyadaki bütün devletler oraya üye oluyor, orada kabul görüyor, birbirlerini koruyorlar. 180 devletin olduğu söyleniyor. Öyle değildir. Tek bir devlet dünyanın dört bir yanına yayılmış ve 180 tane de şubesi vardır. Mevcut sistem böyledir. Bu bakımdan bağımsızlık gerçeğini de doğru anlamak lazım. Bağımsızlık, kimliği özgürce sahiplenmek ve yaşamak demektir. İdeolojik çizgi bağımlılığı olarak ortaya çıkmak demektir. PKK böyle ortaya çıktı ve başından günümüze kadar da aynı çizgidedir. Bu anlamda hiçbir şey değişmedi, herkes bunu bilmelidir.

Kürdistan'ı Kürdistan olarak ele alan ve Kürdistan kimliğini açığa çıkarıp özgürce yaşayan, bütün saldırılara Kürdistan kimliğiyle karşı çıkan kişilikler PKK'de ortaya çıkan kişiliklerdir. Bütün PKK militanları, on binlerce şehidi ve Önderliği başta olmak üzere bu biçimde kimlik, kişilik kazanmış insanlardır. Özgür Kürt insanlarıdır. Diğer işbirlikçi, bağımlı, köleleşmiş, soykırımın pençesi

Önderlik çok açık bir biçimde “Kültürel soykırım kısıracındaki toplum” dedi.

altına düşmüş Kürt insanları oluyor.

“Kültürel soykırım kısıracındaki toplum”

Bu açıdan bütün bu söylediklerimiz sonucunda şunları ifade etmemiz lazım: Bir, Kürdistan’ın bir ülke ve ulusal toplum olduğunu açığa çıkarmak, kabul etmek ve onu esas alarak düşünmek ve yaşamak, PKK teorisinin esas kaynağıdır. İki, Kürdistan’ın sömürge olduğu tespiti önemli olmakla birlikte dikkat edilirse süreç içerisinde giderek değişim göstermiş bir tespittir. Çünkü Kürdistan ve üzerindeki yabancı egemenlik gerçeği açığa çıkarıldıkça görülmüştür ki, Kürdistan’daki egemenlik klasik sömürgecilik değil, dört başı mamur soykırımcılıktır. Dolayısıyla Kürdistan üzerindeki yabancı, işgalci egemenlik sadece zenginlikleri sömürmek için kurulmuş olmayıp Kürt toplumunu yok etmeyi, Türkleştirmeyi, Türk uluslaşmasının bir parçası yapmayı hedefleyen bir soykırımcılıktır. O halde Kürdistan üzerindeki egemenliğin özelliği

soykırımcılıktır. Katliam, sürgün ve esas olarak da kültürel soykırım sistemidir. O bakımdan baştan sona bir zor ve imha sistemidir. Kim ki, buna itiraz ediyorsa, böyle bir soykırımı kabul etmiyorsa onu derhal yok eden bir sistemdir. Kültürel soykırımı kabul etmiyorsan sana fiziki soykırım dayatılıyor. Mevcut sistem ona göre oluşmuştur. ‘Ölümden ölüm beğen’ diyor. Eğer beğeniyorsan kültürel soykırımı razı ol, fiziki olarak yaşamak istiyorsanız inançlarınızdan, düşüncelerinizden, kimliğinizden ve kültürünüzden vazgeçin o zaman yaşarsınız, vazgeçmiyorsanız yok olursunuz” diyordu. Dayatma budur. TC devleti, Kürdistan üzerinde bu yönlü şekillenmiştir. Bu bakımdan, her noktada bir zor var. Bireyin ve toplumun tüm özelliklerine bir saldırı var. Baskı ve sömürü bu düzeydedir. Ruhuna, duygusuna, düşüncesine, davranışına, yaşamına, örgütlülüğüne, her şeyine saldırı var. Kürt’ün her şeyi yok edilmek isteniyor.

Soykırım bilinci önemlidir. Daha sonra Önderlik çok açık

bir biçimde, “Kültürel soykırım kısıracındaki toplum” dedi. İlk manifestoda da “Düşünsel sömürgecilik” diye bir değerlendirmesi vardır. Düşünsel sömürgecilik, aslında soykırımın bir başka biçimde ifade edilmesi oluyor. O zaman tahlil etme gücü o düzeydeydi, o kavramlarla tanımlandı. Daha sonra gelişen mücadele içerisinde ortaya çıkan bilgi birikimine dayanarak, soykırım gerçeğini daha iyi gören, analiz eden bir düzeye ulaştı ve “Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü” adlı savunmada bu gerçekliği daha açık ve yalın bir biçimde tanımladı. Bu durumun iyi kavranması gerekir. PKK’nin doğuşuna yol açan, Önderlik doğuşunu ifade eden, Önderliği ayrı bir düşünce haline getiren temel bir özellik de budur. Yani Kürt toplumuna bir soykırım rejiminin dayatılmış olmasıdır. Bunun bilincine varması, açığa çıkarmasıdır.

Önderliksel çıkış

Teorinin buna dayalı diğer bir boyutu da baskı ve imha sistemi altında Kürt bireyi ve toplumunun ne duruma geldiğidir. Bu konuda da Önderlik

baştan itibaren yaratıcı tahliller geliştirdi. Diğer gruplardan, örgütlerden farklılaşan bir analiz ortaya koydu. Onlar, Kürtlerin her şeyini övüyorlardı. Klasik Kürt, teslim olmuş yenilmiş Kürt göklere çıkarılıyordu. İlkel milliyetçiliğin ucuz bir Kürt edebiyatı vardı. Hiçbir Kürt eleştirisi yoktu. Soykırım altına girmiş, dilini, kültürünü, tarihini, örgütlülüğünü, kendi toplumsal gerçeğini kaybetmiş, yok olma sürecindeki Kürt'e övgüler diziliyordu. Önderlik bunu reddetti ve gerçeği olduğu gibi ortaya koydu. Böyle bir durumu yiğitlik, kahramanlık olarak değil, ihanet olarak değerlendirdi. "Mevcut durumda kendi gerçeğine ihanet ettirilmemiş bir Kürt insanı bile kalmamıştır" biçiminde tespitlerini açıkça söyledi. Önderlik, Önderliğe karar veriş böyle bir tutum değişikliğidir. Dolayısıyla kendisini kendi gerçekliğinden uzaklaştırma ve ihanet dayatmasına karşı alternatif bir duruş, özgür bir Kürt yaşamı olarak çıkış yapmaktır. Önderlik, çıkış bunu ifade etti. Herkesi de buraya çağırdı. Özeleştirir vererek, soykırım dayatması karşısında içine düştüğümüz bilinç, irade, örgütlülüğün zayıflığını, tükenmişliğini eleştirdi. Önderlik, "Yeni bir yaşama, özgürlük için mücadeleye atılan bir yaşama yönelmeye karar verin, çıkış yapın, özgür kişilik ortaya çıksın, kişilik devriminiz gerçekleşsin, özgür bir Kürt haline gelin ve o zaman yaşamaya hakkınız, bir değeriniz, bir anlamınız olsun. Onun için kimse benden köleliğe özgürlük istemesin" dedi. Milliyetçi yaklaşımı, köleliği özgürlük mü gibi gösteren yaklaşımı

eleştirdi. "Köle Kürt'ün neyini seveceksiniz ki, özgürleştiği kadar sevmeyi hak eder, çünkü özgür Kürt'ün iradesi, yaşama gücü vardır. Özgürleşeni ve özgürlük mücadelesi veren Kürt'ü sevin. Kahraman ve yiğit olan odur, çünkü kimliği, iradesi vardır. Kendi özüne, tarihine, köklerine bağlılığı vardır. Kendi gerçeğini yaşıyordur. Fiziki yaşam için kendi ruhundan, duygusundan, tarihinden vazgeçmeme vardır. Onlara karşı mücadele ederek fiziki yaşamı yeniden yaratma vardır."

İşte PKK çıkışı, PKK devrimciliği aslında böyle bir özgürlük mücadelesine atılışı, bir çıkışı ifade etti. Kölelikten özgürlüğe köklü bir yürüyüşü ifade etti. Her türlü kölelik dayatmasından koparak büyük mücadele içerisinde özgürleşmeyi ifade etti. Hala böyle bir özgürlük mücadelesi yürüyor. PKK militanlığı bu özgür Kürt'ü, özgür iradeyi temsil ediyor. Kürt yiğitliği, kahramanlığı PKK militanlığındadır, onun dışında yoktur. İlkel milliyetçi Kürt'ün durumunu DAİŞ karşısında gördük. "Kürtler direniyor" diyorlar. Hayır, Kürtler direnmediler. Direnen APOcu Kürtlerdir. APOcu olmayan Kürtlerin de devletlerden ve diğer toplumlardan hiçbir farklarının olmadığını 2014 Ağustos'unda Şengal'de gördük. Bu kadardır. Kültürel soykırıma razı olan, işbirlikçi, teslimiyetçi ruhla, bilinçle donatılan Kürt yapılanmasının duruşunun ne olduğu ortadadır. Kahraman mı, yoksa teslimiyetçi mi olduğu çok net görülmüştür. Ortadoğu halklarının başına bela edilen DAİŞ faşizmine karşı duran, ona direnen ve yıkma gücünü gösteren tek güç APOcu

Kürt oldu. Her türlü soykırım etkisine karşı direnmiş, ondan kopmuş, özgürlük bilinciyle dolmuş, özgürlük iradesi kazanmış, özgürlük için mücadelelenin cesareti ve fedakârlığıyla donanmış Kürt oldu. Şimdi dünya bu Kürtlüğü tanıyor, insanlık bu Kürtlükten heyecan alıyor. Dünya özgür insanlığına bu Kürtlük öncülük ediyor. Böyle bir Kürtlük var olunca işbirlikçi Kürtlük yerle bir oluyor. KDP'nin, Rojava ve Şengal düşmanlığı buradan ileri geliyor. Oradaki özgür Kürt duruşunu yıkarak, "gerçek benim, beni kabul edin" demeye getiriyor. Bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecektir. Ne yaparlarsa yapsınlar bunu başaramayacaklar. Dünyanın dört bir yanına savrulmuş Kürtler, yeni gelişen bu Kürt iradesini esas alıyorlar. Dolayısıyla Kürtlük kendisini her türlü köleliğe karşı özgür iradeli bir birey ve toplum olarak tanıtıyor. İşte bu APOcu teorisinin, Önderlik teorisinin özü budur. Aslında daha başta tanımladığı, esas aldığı, mücadelesinin temeli yaptığı birey ve toplum gerçeği bunu ifade ediyor. Önderlik, bu temelde toplumun bütün duruşunu, o teslimiyetçi, işbirlikçi, ihanete giden bütün duruşları eleştirdi. Kendisi özgürce durdu, doğru durdu, özgürlük mücadelesi yürüttü, her türlü teslimiyeti, pasifizmi, işbirlikçiliği, ihaneti eleştirdi, Kürt insanına özgürlük saflarına katılma çağrısı yaptı ve Özgürlük Hareketi, partisi, gerillası böyle oluştu. Demokratik Ulus da bu temelde oluşuyor. Yeni bir toplum, yeni bir ulus bu esas üzerinde doğuyor. ●●●

HPG'NİN VE HRE'NİN YILLIK BİLANÇOSU

Öldürülen düşman (polis, asker vb.): 1.220

Öldürülen rütbeli (polis, asker vb.): 20

Yaralı düşman (polis, asker vb.): 266

İmha edilen askeri (zırhlı) araç: 34

HPG

Öldürülen çete, asker, MİT üyesi: 621

Yaralı çete, asker, MİT üyesi: 455

İmha edilen askeri (zırhlı) araç: 55

HRE

OCAK AYININ EN ÇARPICI GERİLLA EYLEMLERİ

Medya Savunma Alanları'ndan Heftanın Bölgesi'nde devam etmekte olan Cenga Heftanın Devrimci Hamlesi kapsamında HPG güçleri, 1 Ocak günü Partizan Tepesi'nde konumlanan işgalci TC ordusuna yönelik bir eylem düzenlemiştir. Düşman mevzii ve barınaklarının etkili bir şekilde vurulduğu bu eylemde 2 asker öldürülmüştür.

Medya Savunma Alanları'ndan Heftanın bölgesinde devam etmekte olan Cenga Heftanın Devrimci Hamlesi kapsamında YJA Star güçleri, 2 Ocak günü Büyük Konferans Tepesi'nde konumlanan işgalci TC ordusuna yönelik bir eylem düzenlemiştir. Bir düşman mevziisinin hedeflenerek tam isabetle vurulduğu bu eylemde tespit edilebilen 7 düşman askeri öldürülmüştür.

Şehit Bager ve Şehit Ronya Devrimci Hamlesi kapsamında HPG güçleri, 4 Ocak günü Medya Savunma Alanları'ndan Xakurkê bölgesine bağlı Şehit Axîn Tepesi'nde konumlanan işgalci TC ordusuna yönelik bir eylem düzenlemiştir. Tepede bulunan 2 düşman mevziisinin hedeflenerek tümünden imha edildiği bu eylemde tespit edilebilen 6 asker öldürülmüştür.

BAKUR GENÇLİĞİN OCAK AYIN'DAN SEÇDİĞİMİZ EYLEMLERİ

Şehit Sakine Cansız ve Şehit Baran Dêrsim İntikam Birimleri, devlet güçlerince katledilen Sêvê Demir, Pakize Nayır ve Fatma Uyar anısına Amed'de özel harekât polislerine yönelik bir eylem düzenledi. Eylem sonucu 3 polis yaralandı.

Ateşin Çocukları İnisiyatifi, İzmir ve İstanbul'da bir dizi eylem gerçekleştirdi:

1. 07.01.2020 tarihinde İzmir'in Bornova ilçesinde iki kamyon ateşe verildi.
2. 07.01.2020 tarihinde İzmir'in Karşıyaka İlçesinde 2, Karabağlar ilçesinde 1 araç ateşe verildi.
3. 07.01.2020 tarihinde İstanbul Kadıköy'de bir İETT otobüsüne Ateşten Eylem gerçekleştirilmiştir.

5 Ocak günü İstanbul'un Güngören ilçesinde Şehit Sorxwîn Roboskî İntikam Birimleri bir kumaş deposu ve 3 aracı yakarak imha etti.

12 Ocak günü İstanbul'un K.Çekmece ilçesin Kanarya mahallesi'nde Şehit Rizgar Azadî ve Şehit İskender Qendîl İntikam Birimi uyuşturucu satıcıların barındığı dükkana el yapımı bomba ile vurulmuştur.

11 Ocak günü Şehit Sorxwîn Roboski – Şehit Soro Amed İntikam Birimleri İstanbul'un Başakşehir ilçesinde bulunan askeri elbise diken bir tekstil atölyesine yönelik eylem gerçekleştirdi. Bu eylem sonucunda tekstil atölyesi yanarak imha oldu.

Şirnex

Şirnex bajarekî li herema Botanê ya bakurê Kurdistanê ye. Berî ku em beriya xwe bidin Şirnexê divê em herema Botanê bidin nas kirin.

Botan, xwedî dîrok û şaristaniyeke bi qasî hezar sal kevn e. Di dîroka nivîskî de rêçên şaristaniya Gutiyan ji sê hezar sal berê mayî hatine tespît kirin. Ji xwe, paytexta împaratoriya Gutî ku bi navê 'Bajar' kar aniye di nav sînorê Silopî de ye. Piştî Gutiyan 2000 sal şûnde Babilî, paşê jî Asurî li Botanê hikûm kirine. Beriya zayînê 612 an de herêm, dikeve destê Medan. Piştî wan bi dorê Axamen (Pers), Makedonî, Keldî, Sasanî û Bîzansî li herêmê dibin serdest. Di salên 600 piştî zayînê de artêşên Misilmanan dikevin Botanê û bi dorê Emewî, Ebasî, Selçoqî, Artûkî li herêmê hikmê xwe diajon.

Di dema Selefkosiyên de li Botan û herêmên cîran ola Îsewî jî belav bibû. Heta wê demê Botan mala Keldaniyan jî be ekserî Zerdeştî bûn. Her wiha heta salên dawî, li Botanê gelek malbatên Ermenî, Cihû jî hebûn. Îro, gelek ji wan koç kirin. Ên mayî asîmîle bûne. Ji ber ku bi dehan şaristanî û împaratorî li Botanê desthilatdariya xwe meşandine, ev herem di aliyê çand û olî de bûye navendeke pir reng. Botan bi çîroka keştiya Nûh jî navendeke pîroz e. Li gorî mîto- lojî, bajarê Şirnexê, Cizîr û gundê Heştanê piştî tofanê ji aliyê Hz. Nûh û zarokên wî ve hatine avakirin. Cizîr, di dîrokê de ji mîrên Kurdistanê re bi piranî paytext e. Ango navendeke binav û deng e. Di sala 1260an de paytexta hikumdariya Mîrêkiya Ezîzan e. Mîrên Kurd, çi di dema Selçoqî, û çi jî di dema Osmanîyan de jî otonomiya xwe parastin e. Di sala 1840ê de Mîrê Botan Bedirxan Beg, Şirnex, Cizîr û derdorên wê herêmê tevahî li dijî Osmanîyan rakir ser piyan. Sînorên dewleta xwe ji Urmiyê heta Amedê fireh dike. Li ser navê xwe xutbe dide xwendin û pere derdixe. Di sala 1846an de Osmanî artêşeke mezin dişîne

ser Dewleta Mîrê Botan. Di encamê de nakokîya navbera ap û brazî serhildan li Kela Dihê tê fetisandin. Mîr Bedirxan, sirgûnê girava Girîdê tê kirin û endamên din yê malbatê jî dişînin Fîzanê. Mîr Bedirxan ji ber xizmetên xwe li Girîdê, dibe xwedî destura çûyîna Şamê û bi malbata xwe ya Girîdê koçî Şamê dike û di sala 1870an de li vir dimire.

Navça Şirnexê di salên damezirandina Komara Tirk de jî dibe qada Serhildanê. Di sala 1924an de Îhsan Nuri Paşa, endamên Komîteya Azadiyê û di artêşa Tirk de zabit e. Di heman salan de Nasturî jî li vê herêmê li dijî rejîma Kemalîst serî hildidin. Lê ew jî bê encam dimînin. Piştî ku hêzên Kemalîst serhildanên Kurd li herêmê difetsînin, Botan dikeve nava bêdengiyê.

Dibin pêşengiya PKK de, tevgera gerîla, di sala 1984an de baregehên pêşî li herêma Botan, di bin pozê bajarê Şirnexê de danibûn. Gabar, Cûdî û Herekol, Çirav û çiyayê Botan êdî mazulvaniya şervanên Kurd dikin. Di serhildana netewî de li Şirnex, Cizîr, Silopî, Qilaban (Uludere), Hezex û derdorê jî sîvîl û gerîlayan bi hezaran kesan jiyana xwe ji dest dan an jî hatin wendakirin. Botan, bi taybetî bajarê Şirnex, Hezex û Cizîr piştî geşbûna şerê gerîla dibûn sembolên serhildana neteweyî. Piştî derba Îlonê yek ji serhildanên pêşîn ya sala 1989an li Silopî bi navê din 'Girkê Emo' ye. Kuştina 6 gundiyan ji aliyê artêşa Tirk ve gel rakir ser piyan û êrîşê avahiyên dewletê kirin. Heman salê de li Gundikê Melê ya Şirnexê gundiyan li dijî zextên dewletê riya Hevrehîmê jî çûyîn û hatinê re girtin.

Di dîroka Şirnexê, Cizîr û Girkê Emo de 21'ê Adar û 15'ê Tebaxa sala 1992an cihên bi êş in. Di van her du rojan de Şirnex û navçeyên wê ji aliyê eskerên Tirk ve hate şewitandin. Bi dehan sîvîl hatin kuştin, bi hezaran xanî û dikan hatin wêran kirin. Kesên ku bêhna welatparêzî jê dihat, an dihat kuştin an jî dihat girtin.

Lê wekî her tim Botan, bi hişmendî û çanda xwe, diroka Kurdistanê xemilandiye. Ew taybetiya Botiyan ji doza azadî re jî buye pişt û pal. Vê piştê barê azadiyê bi şerefeke mezin hilgirtiye û derxistiye asoyên mirovahiye.

ERDNÎGARÎ

Di sala 1991î de başûrê Kurdistanê serî hilda. Piştî ku Kurdistan kete bin destê hêzên Kurd, dewleta Tirk ji bo aboriya Kurdan bifetisîne car caran deriyê Xabûrê ji bazirganiyê re digire. Şirnex, sînorê başûr, bakur û rojavayê Kurdistanê digihîne hev. Her wiha ev bajar, di nav eyaletên Botan, Behdînan û Mêrdînê de jî weke pirek e. Rêya Hevreşimê ku ji vê herêmê derbas dibe jî, Kurdistan û Tirkîyê bi Rojhilata Navîn ve girê dide. Her wiha xeta petrola Kerkukê jî di ser vî ve digihîje bajarê Îskenderûnê. Bi van taybetiyên xwe Şirnex, xwedî cihekî stratejîk e. Ji bakur ve cîranê Sêrt û Wanê; ji rojava ve jî cîranê Mêrdîn û Êlîhê (Batmanê) ye.

Firehiya axa Şirnexê jî 7172 kîlometre kare ye û ji bilî deşta nava Cizîr û Girkê Emo tev çiya ye. Helbet di erdnîgara Şirnexê de çiyayê herî bi nav û deng çiyayê Cûdî ye. Ev çiya destpêkek ji sîlsîleya bilindahiyên Kurdistanê ye. Cûdî, çiyayekî volkanîkê sarbûyî ye. Lutkeya herî bilind ku digihîje 2114 metroyan girê Çeko ye. Cûdî, ji ber ku di efsaneyên kevin de wek mekana keştiya Nûh derbas dibe, di nav gel de çiyayeke pîroz e. Deverên ku di rîvayetên pîroz de derbas dibin li bakurê Kurdistanê gundê binavê Girê Çolyayê ye. Tê bawer kirin ku bermayiyên keştiya Nûh li vê derê ne.

ÇAND Û HUNER

Çiya û deştên Şirnexê, ji aliyê çem, av û rubaran ve jî dewlemend e. Çemê navdar yên Şirnexê ava Botan, Rusor, Avka Masiyan, Ava Besta, Hincê, Ava Besta Meryemê, Çemê Hêzil, Ava Xabûr û Dicle ne. Erdnîgariya Şirnexê, ji aliyê madenên ve jî dewlemend e. Li quntarên Cûdî, bi milyon ton rezervayên komirê heye.

Gava qala girêdana Şirnexiyan tê kirin şal û şapik tê bîra mirov. Van kincana ne tenê li Bo-

tan, her wiha li herêmên Behdînan û Zagrosan jî tîn li xwe kirin. Taybetiya şal û şapik, ji qumaşê wî tê. Ev qumaş li herêmê ji sedan sal vir ve bi tevnan tê risandin. Benikê vî qumaşî hiriya saf e. Wekî din dema ku navê Şirnexê gotin, kilîmên Jîrkî tîn bîra mirov. Kilîmên Jîrkî navê vî bajarî bi cihanê dane naskirin. Li navçeyên Bêşebab, Qilaban û li navenda Şirnexê tîn risandin. Her motîf çîrokek tîne ziman.

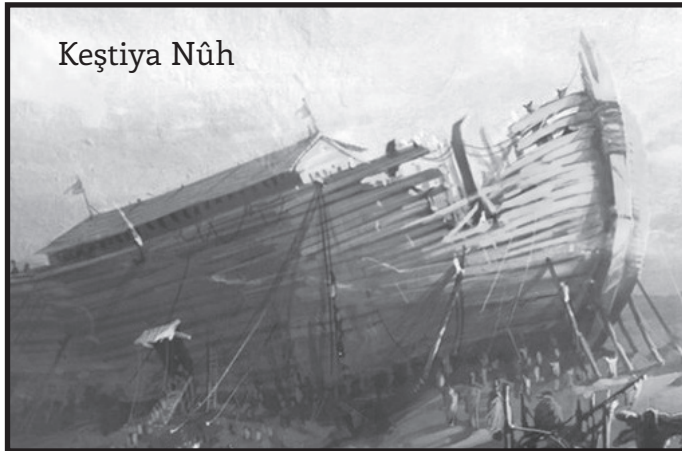
Bi navê Bêşebab, Qilaban, Girkê Emo, Cizîrê, Hezex û Findîqê 6 navçe hene. Bi van navçan re 234 gund jî li ser ve hatin berdan. Gelê Şirnexê bi zaravayê Kurmancî diaxive û piranî Misilman e. Heta salên 1990, li navçeya Elkê û Hezex çend gundên Keldanî û Asûrî hebûn jî, ji ber zextên rejîmê koçî Ewropa û metropolan kirin.

DÎROK

Li gor rîvayetên pîroz, navê bajarê Şirnexê ji peyva şarê Nuh tê. Katîp Çelebî, ku di salên 1070an de li herêmê digere û çavderiyên xwe bi navê 'Seyahatname' pirtûkek dinivîsîne. Dibêje ku çavkaniya vê îddayê tofana Hz. Nuh e. Li gor efsaneya keştiya nuh, piştî ku tofan derdikeve, li ser çiyayê Cûdî disekine. Şênîyên keştiyê, yekem car li bakurê çiyayê Cûdî, li bajarê Şirnexê bi cih dibin û vê derê weke bajarê Nuh bi nav dikin. Di demên dawî de ev peyv di nava gel de weke Şirnex hatiye binavkirin.

Xaka parêzgeha şirnex, di diroka xwe de ji gelek şaristaniyan re paytextî kiriye. Paytexta dewleta Babil a yekem ku ew jî weke Babil tê zanîn û di nav sînorên navçeya Cizîrê, di nav erdê gundê Kebelî de cih digire. Dîsa paytexta împaratoriya Gutî ku bi navê bajar kar aniye di nav sînorê bajarê Silopî de ye. ●●●

Keştiya Nûh

Stimmung eines Herzens

Wenn ich eines Tages falle, lang hinschlage
du vor meiner Leiche
dem Schrei des Krieges nicht erschreckst -
beuge dich über mich und küsse mich.
Wie vertrocknete Erde nach Wasser dürstet
zärtlich wie die Mutter die Hand nach der Wiege streckt
wie die gläubige Hand die Ikone berührt
voller Sehnsucht wie der Regentropfen auf die Erde fällt;
wie die Geliebte...

Nimm an, ich wär ein Roma-Kind
wie ein geflicktes Bündel auf dem Rücken der Mutter
halbnackt, vertrieben, auf Wanderschaft.

In der Hand ein Stück Brot
gerade aus dem Müll gezogen
Hände und Gesicht voll Schmutz
Sauberkeit nicht weiß, voller Sehnsucht nach Wasser
in meinem Herzen
eine Leere...

Nimm an, ich wär ein Koloniekind
in einer großen Steppe
barfüßig
leicht gebeugt, leicht beleidigt
etwas rebellisch
und wieder in meinem Herzen
eine Leere...

Nimm an, ich wär so furchtbar einsam
Bedürftig nach einer Umarmung
Beuge dich über mich und küsse mich.
Auch wenn mein Leib nicht nach Rosen
sondern wie die leeren
zerstörten
verbrannten Dörfer Kurdistans
ohne Fußspuren von Kindern
nach Asche riecht -
vergessen auf den Seiten des Krieges

Auch wenn ich nicht in weiße Seide gehüllt bin
sondern in der Echtheit und Nacktheit der Natur
Wenn ich zum Beispiel gefallen bin
Und zwar im Krieg
Von meinem Körper dir
Mein Herz, mein Gedanke
mein Körper wie ein Frühlingsblatt bleibt
Oder:
ein Teil meines Gesichtes.
Wenn du dich nicht erschreckst,
dann beuge dich über mich und küsse mich
weine jedoch nicht.
Schlage deine Waffe an meine
deine Faust soll in meiner fest bleiben
Sieh das Leuchten meiner Augen als deinen Pfad
Lass meine ewige Ruhe deine Hoffnung auf Sieg werden
Du wirst sagen ein Blatt der Eiche ist gefallen
Du wirst es aufheben und riechen
Dein Herz wird vielleicht Schmerzen.
Aber so viel soll dir zumutbar sein, Genosse!
Vergesse nicht,
wir sind keine Guerilla aus der Zeit Jesu,
sondern die aus der Zeit des Weltraums.
Weder Spartakus hat wie wir gelebt
Noch Che wie wir gekämpft
Ohne Zweifel werden unsere Körper eine Gegenleistung
Für die Botschaft eines blauen Himmels ohne Wolken
Dafür sollen sie sein, Genosse!
Der Griff nach der Sonne ist nicht nur nah
wir haben sie endlich ergriffen
Die Morgendämmerung gehört nun uns
Unser Lied spielt unendlich lang
Die Berge tanzen im Kreis
Unsere Kinder sind verrückt wie der Wind
Schau:
Aus Dörfern ist sogar der Hahn zu hören
die Farben unserer Fahne tönen die Wolken
nicht der Regenbogen spannt über Kurdistan
das neue Leben ist es -
Die Freiheit soll deine sein, Genosse!

Şehîd Atakan Mahîr

YOLDAŞLIK VE ARKADAŞLIK

‘Üç yoldaşımız bir çatışmada düşman çemberinde kalmış biz diğer yoldaşlar ise bu çemberden çıkmış güvenli bir yere ulaşmıştık. Daha sonra bu arkadaşların orada kaldığını fark ettik ve hemen gidip onları kurtarmak için geri dönük. Üç arkadaşımızı düşman çemberinden kurtardık ama sekiz arkadaş şehit verdik. Sistemin içerisindeki bir birey ya da asker gibi düşünseydik; üç arkadaşımızı kurtarıp, sekiz arkadaş şehit vermeyi göze alamazdık. Ama biz yoldaşlarımıza bağlılık gereği bunu yapmalıydık bir taburun imhasını dahi göze alıp o arkadaşları kurtarmalıydık. Ve biz de hiçbir çatışmada düşmanın eline düşmekten korkmadık çünkü biliyorduk ki düşmanın elinden bizi kurtaracak yoldaşlarımız var.’

(Bir gerilla anısından alıntı)

Böyle bir gerilla anısı ile başlamak istedim yazıma çünkü bu anı, APOcu yoldaşlığın ne kadar güçlü ve köklü olduğunu hiç bir söze gerek kalmadan bizlere açıklıyor.

Kapitalist modernitede sistemin içindeki arkadaşlık

G ünümüz kapitalist sisteminde hiçbir değer yargısı kalmamıştır ki çarpıtılmamış, içi boşaltılmamış, özünden uzaklaştırılmamış olsun. Beş bin yıllık tarih boyunca sürekli maneviyata saldırmış, insanı maneviyatsız bırakmış ve içi boş maddiyatlar dünyası yaratmıştır. Bütün manevi değerleri metalaştırarak alınıp satılabilir hale getirmiştir. İnsanın kendisi özne olmaktan çıkmış, maddiyat özne haline gelmiş durumdadır. İçinde olduğumuz bu sistemin tek derdi sermaye ve kardır. Yani insanın hiçbir değeri bu sistem içinde kalmamıştır.

Tek değerli şey para ve parayı arttıran meta olmuştur ki Kürdistan ve Ortadoğu'daki savaştan da bu iyi bir şekilde anlaşılmaktadır. Her gün ölen onlarca insanın hiçbir gündem olmazken buna karşın petrolün çok olduğu bölgelerin paylaşımı her zaman ilk gündem olmaktadır.

Kapitalist modernitede sistemi içindeki ilişki biçimleri-

ne, arkadaşlıklara daha yakından baktığımızda şunu iyi göreceğiz ki; hiçbir birey, hiçbir bireyle ilişkilenebilir, ta ki kendi çıkarının olduğu bir düzeye gelene kadar. Yani tamamen çıkar ilişkileri önceliklidir ve sadece kendini düşünür. Bu sistemde birey öyle bir eğitilmiştir ki toplumdaki bütün bireyleri hatta en yakınındakini bile kendine rakip görür ve sürekli çevresi ile bir savaş içindedir ki sistem içinde kendine bir yer bulabilsin. Bu savaşta güçlü olanın diğerini ezip geçmesi, sırtına basıp daha üst bir noktaya varması gayet normal bir şekilde karşılanır. Mane-

viyattan yoksun bu ilişkiler toplumsal bir bunalımı da beraberinde getirmektedir. Son dönemde toplu birçok intihar olayıyla karşılaştık haberlerde. Bunun temel etkenlerinden biri de sistem içerisindeki bencil ilişkiler ve bundan doğan manevi boşluktur.

Kapitalist sistem içerisinde hiçbir ilişki biçimi kal-

≈
Yani tamamen çıkar
ilişkileri önceliklidir ve
sadece kendini düşünür.

»

‘Her koyun kendi bacağından asılır’, ‘Bana dokunmayan yılan bin yaşasın’ gibi sözlerle toplum içindeki bireycilik geliştirilmiştir.

mamıştır ki yozlaşmamış olsun. Aile içerisindeki anne, baba, kardeş, amca, teyze vb akrabalık tanımlamaları bile hiçleşmiştir. ‘Her koyun kendi bacağından asılır’, ‘Bana dokunmayan yılan bin yaşasın’ gibi sözlerle toplum içindeki bireycilik geliştirilmiştir. Bireye, toplumdan kopuk, sadece kendi başına ve kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmesi gerektiği öğretilmiştir. Bu şekilde sistemin okullarında aldığı eğitimi sorgulamadan kabul etmiş bir kişinin arkadaşlık ilişkileri de günü birlik ilişkilerin ötesine geçmez. ‘Bugün yanında olan yarın senin karşında olabilir, o zamanki çıkarın neyi gerektiriyorsa o pozisyonda ol’ mantığı ile hareket eder ve tutarlı bir yanı

yoktur.

Sistemdeki kadın ve erkek ilişkileri sadece cinsellik üzerinden gelişir. Bir kadın ve bir erkeğin yan yana olması bile kapitalist sistemdeki arkadaşlıklarda kötü bir şekilde yorumlanır. ‘Ateş ve barut yan yana durmaz’ gibi sözlerle kadın ve erkeğin sadece cinsellik için yan yana gelebileceğini vurgular. Özellikle erkeğin kadına yaklaşımı bir köleye yaklaşımı aşmaz. Bir kadınla eşit koşullarda arkadaşlık etmeyi gereksiz bir şey olarak görür. Sistemde erkek, kadınla arkadaşlığını sadece kendi cinsel tatmini üzerinden kurmayı amaçlar.

PKK’deki yoldaşlık

» PKK'deki yoldaşlık ilişkilerinde yoldaşını tamamlama vardır, eksiliklerini yüzüne vurup onu küçük düşürme yoktur.

Toplumsallığın bu kadar parçalanmış olduğu bir dönemde, farklı bir yaşamın peşinde olan biz APOcu gençlik kendi toplumsallığımızı yoldaşlarımızla kuruyor ve o şekilde yaşamı daha iyi anlamlandırıyoruz. Yoldaşlık ilişkilerinde hiçbir çıkar ilişkisi ve art niyet yoktur. 'Gönüllü katıl' yaklaşımı vardır ve bireyin kendini en iyi ifade etme alanıdır. Bu toplumsal ilişkide fedakarlık en başat noktadır; iyi, güzel olanı her zaman yoldaşına yakıştırma, zahmetli, yorucu olanı kendin üstlenme vardır.

PKK'deki yoldaşlık ilişkilerinde yoldaşını tamamlama vardır, eksiliklerini yüzüne vurup onu küçük düşürme yoktur. Bir yoldaşın eksikliği bütün yoldaşların eksikliği olarak görülür ve bunu aşması için her yoldaş elinden geleni yapar. Temel görev yoldaşını geliştirme ve her an öğretmen ya da öğrenci konumunu almaya hazır olmak vardır. Yoldaşlık ilişkilerinin güçlü ideolojik temelleri vardır. Burada ideolojik birliktelik, yani amaca kenetlenme, birlikte yol ve yöntem arayışı geliştirme vardır. Bu arayış içerisinde aynı hakikat potasında erime ve hakikatın güçlü temsilcisi olma vardır. Bu iddia ile kendini yenileme geliştirme bununla da yoldaşına güç olma vardır. Yoldaşlıkta temel ölçü ise emektir. Bu ölçülebilir bir değer değildir ama yoldaşlıkta en büyük sermayedir. Özcesi bizlerin yoldaşlık ilişkileri tarihsel

ve güncel harcanan emeklerin toplamıdır yani köklü bir yapısı ve güçlü temelleri vardır. Kadın-erkek ilişkilerinde basit ilişkileri aşma, özgürlük arayışçısı olma ve ataerkil düzene karşı kollektif bir mücadele içerisinde bulunma vardır. Burada cinsiyetçi düşünme, kadını arka planda, erkeğin ise hep görünür olma durumu yoktur. Tüm çalışmalar erkek ve kadının ortak emeğinin ürünüdür.

Yoldaşlıkta maddiyat hiçbir şeyin önünde değildir. Yaşamda her şey komünal bir şekilde yürütülür. Var olan her şey komüne aittir, herkes ihtiyacı kadar kullanır. Hiç kimse diğer yoldaşından üstün ya da altta değildir. Alt-üst ilişkilerinden çok, sorumlulukları daha fazla olan arkadaşlar vardır ve onlar bazı şeyleri koordine eder. Yani herkes eşit ve herkes her şeyden sorumludur. Kısacası kendini yarattığı toplumsallığa adama vardır. Bundan dolayı bencilik yoktur ve toplumu esas alma vardır yoldaşlık ilişkilerinde.

Son olarak; PKK' de yoldaşlık ilişkileri en önemli ve güzel duygulardır. İnsan bu ilişkilerde yaşamı tanımaya ve daha güzel bir şekilde dünyaya bakmaya ve yaşamı sevmeye başlıyor. Bir anlık bile yoldaşlık ilişkilerinde kalma sistem içerisinde bir ömür geçirmeye bedeldir. Nasıl yaşamalı sorusuna verilecek en güzel cevap yoldaşlıktır. ●●●

Nasıl yaşamalı sorusuna verilecek en güzel cevap yoldaşlıktır.

PIRTÛKÊN KU EM PÊŞNIYAR DIKIN

BOOK RECOMMENDATIONS - BUCHEMPFEHLUNGEN - PRÉSENTATION DU LIVRE

YADÎGARÊN KOMARÊ

Nivîskar: Kakşar Oremar
Weşanxanê: Weşanên Sîtav
Dema çapê: 2020

Nivîskar Kakşar Oremar bi pirtûka “Yadîgarên Komara Kurdistan a Sala 1946’an-1” nivîsî û Weşanên Sîtav ew weşand. Kakşar Oremar di lêkolîna xwe de bi gelek şahidan re peyiviye û gelek hûrgiliyên wê tecrûbeyê nivîsandine, gelek wêne û belge jî ji bo lêkolîna xwe bi kar anîne. Ew careke din dibêje, binavkiri-na komarê weke ya Mehabadê şaş e û dixwaze ew nav neyê bikaranîn û navê komarê yê eslî, yanî “Komaraya Kurdistanê” bê hildan.

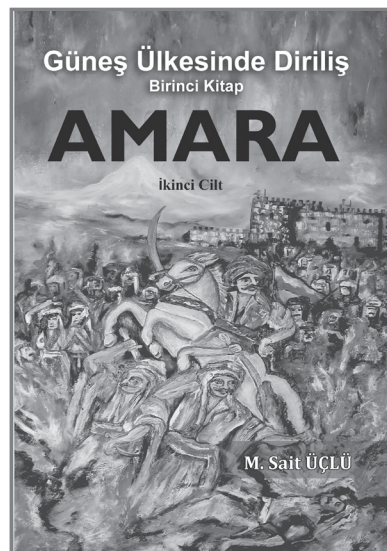
DIE STILLE VOR DEM SCHUSS

Autor: Azad Cudi
Verlag: Droehmer Verlag
Veröffentlichung: März 2019

Azad Cudi hat ein Buch über seine Zeit bei den YPG geschrieben. Als Sniper nahm er in Rojava an der Befreiung Kobanê teil. Er kämpfte gegen Hunger, Übermüdung, wurde verwundet und sah Freunde sterben – bis der IS aus der Stadt vertrieben wurde. Dieses Buch gibt einen Einblick in die intimsten Gedanken eines Menschen, der auf der Suche nach Freiheit ist und im Kampf dafür hunderte von Menschen getötet, aber damit tausenden das Leben gerettet hat. Es ist ein Buch jenseits von Revolutionsromantik, das die Brutalität des Krieges gnadenlos dokumentiert.

GÜNEŞ ÜLKESİNDE DİRİLİŞ

Yazar: M. Sait Üçlü
Yayınevi: Weşanên Meyman
Basım tarihi: 2020

Çağdaş Kürdistan’ın direniş ve diriliş romanının yazılması için Şilan Baki Edebiyat Okulu tarafından beş yıl önce planlı bir çalışma başlatılmıştı. Beş yıl boyunca kolektif olarak yoğun bir çalışma yürütüldü. Şimdi bu çalışmanın sonuna gelindi ve sonuçları ortaya çıkmaya başladı. Güneş ülkesinde diriliş (AMARA) kitabının ikinci cildidir.